

Giới thiệu Nàng Là Ai?

Thể loại: Cổ trang, ngược, xuyên không, nữ cường, sủng cực sủng, ngôn tình.

"Vương phi người có sao không? Người đừng làm nô tỳ lo lắng! để nô tỳ cho người gọi đại phu!" - A Hồng nhận ra sự khác thường trong cách cư xử của chủ nhân mình nên vội vàng xoay người ra bên ngoài đi gọi đại phu. Do trong Kim An viện đặc biệt ít người hầu hạ và cũng không thể sai bảo được người khác do ai cũng biết Triệu Hàm Ninh là vương phi hữu danh nhưng vô quyền cho nên muốn gọi đại phu a Hồng phải tự mình đi gọi cho dù nàng chính là đại a hoàn bên cạnh Vương phi.

Triệu Hàm Ninh ngồi trước gương đồng nhìn hình ảnh phản chiếu, gương mặt xa lạ đối với nàng nhưng lại là gương mặt của chủ nhân trong dòng ký ức đó. Nàng cố gắng sắp xếp mọi thứ hiện tại trước mắt lại nếu thật sự nàng đang ở đây thì chắc chắn hồn nàng đã bị nhập vào cái xác này và vô tình trở thành Triệu Hàm Ninh, còn Nhã Y có thể đã chết vui trong đồng đất ở vùng đó

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Vương phi Nam Dương Vương phủ

"Vương phi cát tường!" – Các phu nhân đang tụ tập trong hoa viên đồng loạt hành lễ khi nhìn thấy bóng dáng Triệu Hàm Ninh, nàng thong dong bước đến.

"Các muội muội đứng lên đi!" – Nhìn thấy mọi người đang hành lễ Triệu Hàm Ninh nhếch môi cười nhẹ rồi gật đầu nói.

"Hôm nay trời quang đãng nên vương phi cũng đi dạo trong hoa viên sao? Người không sợ mệt?" – Nhị di nương che miệng cười khẽ nói, giọng điệu có chút châm chọc.

"Hôm nay trời thật sự mát mẻ cho nên ta cũng có nhã ý đi dạo!" – Triệu Hàm Ninh khẽ nhủ mảy không hài lòng nói. Nàng quả thật vô cùng khỏe mạnh không hề có chút mệt mỏi hay bệnh tật nào cả chỉ là do cách đây nếu nàng nhớ không lầm thì tầm khoảng 1 năm trước trong một lần đụng độ với Trầm trắc phi, nàng ta té xuống ao khiến nàng ta bệnh một trận lớn làm Vương gia vô cùng tức giận đã nói với toàn phủ rằng Vương phi bị bệnh nặng cho nên hạn chế đi lại bên ngoài viện của mình, đặc biệt không cần các phu nhân đến thỉnh an nữa.

"Hôm nay trời mát như vậy mà Trầm trắc phi cũng không đi dạo cũng lâu rồi mấy tí muội chúng ta cũng không có gặp nhau đông đủ!" – Nhị di nương lại lên tiếng nói.

"Chắc là Trầm trắc phi mệt mỏi cũng đã hơn 7 ngày rồi đêm nào Vương gia cũng ở trong viện của nàng ta!" – Tam di nương lại tiếp lời, vừa nói ánh mắt châm chọc nhìn về phía Triệu Hàm Ninh.

"Thật sự muội cũng cảm thấy mệt thay cho Trầm trắc phi một tháng hết 20 ngày vương gia đã đến viện của nàng ấy! Còn 10 người đó thì đến viện của chúng ta!" – Tứ di nương cười lấy khăn che miệng bên lên nói, ánh mắt hàm ý nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Áy chết chúng muội lỡ lời thiệt không nên bàn chuyện này với Vương phi mới phải!" – Nhị di nương làm ra vẻ như thất thố e thẹn nói.

Triệu Hàm Ninh nghe mà giận đến đỏ cả mặt mũi, các nàng ta là cố ý nói để khiêu khích nàng. Trong vương phủ này ai mà không biết nàng chính là Vương phi thất bại nhất trong lịch sử cơ chứ, gả cho Vương gia ngay đêm động phòng y chỉ đến tháo khăn che đầu uống rượu giao bôi rồi rời đi đến viện của Trầm trắc phi. Và đó cũng chính là lần duy nhất trong gần 2 năm qua từ khi gả vào Vương phủ Vương gia ghé qua chỗ nàng. Có lẽ nàng chính là người duy nhất trên đời thành thân gần 2 năm vẫn còn là xử nữ. Chưa kể đến bị phu quân hắt hủi nàng còn không có chút quyền lực nào trong tay, quyền hành chủ mẫu đều nằm trong tay Trầm trắc phi.

Người ta hay nói nữ giới ở nhà phu quân có địa vị cũng nhờ bên ngoại chống lưng, nàng đường đường là tiểu thư dòng chính của Triệu tể tướng nhưng do nàng không phải là đứa con được sủng ái nhất và mặt khác hôn sự này cũng chính là một trao đổi về quyền lực cho nên bên phía nhà mẹ dù có biết cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

"Các người là cố ý!" – Triệu Hàm Ninh tức giận quát lên.

"Vương phi nói quá! Chúng muội chỉ là vô ý mà thôi!" – Nhị di nương cười nói, gương mặt khinh khỉnh nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Người còn nhiều lời, chỉ là một di nương mà dám hỗn láo ở đây đấu khẩu với ta!" – Triệu Hàm Ninh tức giận nhào đến muốn đánh nhị di nương thì được a hoàn bên cạnh can lại

"Vương phi người nên bình tĩnh, nếu người còn gây chuyện Vương gia sẽ cấm túc người trong viện không được ra ngoài mất!"

Nghe lời nói của a hoàn, Triệu Hàm Ninh mới thu hành động của mình lại, tuy Uông Hữu Đình đối xử tệ bạc với nàng nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên

nàng đã yêu y mất rồi, nguyện gả vào phủ Nam Chiêu Vương cho dù có bị đối xử tệ bạc như thế nào, cho dù y có không muốn nhìn thấy nàng thì nàng cũng tận dụng tất cả các cơ hội có được để có thể nhìn thấy mặt y. Nếu như thật sự bị cấm túc trong viện thì có lẽ mãi sẽ không có cơ hội nhìn thấy được Uông Hữu Đình.

"Đi!" – Triệu Hàm Ninh hất tay quay người toan rời đi.

"Cung tiễn Vương phi, người đi cẩn thận xem chừng tức giận mà té lúc đó di nương ta đỡ không nổi tội!" – Nhị di nương cười khẩy nói.

"Ngươi!" – Nghe lời di nương nói Triệu Hàm Ninh tức đến mức chỉ muốn ngất đi, nàng đứng đờ đẫn bỏ đi để lại là tiếng cười của ba người bọn họ chế nhạo nàng.

"Nương nương người nên hạn chế gặp các di nương! Họ chỉ cố ý làm cho người tức giận mà thất thố!" – A Hồng a hoàn hồi môn của nàng trầm giọng nói.

"Ta không thèm chấp dứt với họ!" – Triệu Hàm Ninh hậm hực nói.

Đi được một đoạn nàng nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng mà nàng mong chờ được gặp khiến đôi mắt Triệu hàm Ninh sáng rực rỡ, nàng có phần lúng túng quay sang nhìn a Hồng.

"A Hồng ngươi nhìn ta xem thế nào? Có thơm tất xinh đẹp hay không?"

A Hồng nhìn một lượt từ đầu tóc đến quần áo và gương mặt nhỏ nhắn, sống mũi cao cao đôi mắt to tròn long lanh dưới hàng mi đen cong vút, cặp mày liễu nhẹ nhàng, làn da trắng dưới ánh nắng hồng rạng rỡ, quả thật vương phi của nàng rất xinh đẹp nhưng không hiểu vì sao không hề lọt vào tầm mắt của Vương gia.

"Vương phi rất xinh đẹp ạ!"

"Được!" – Triệu Hàm Ninh hít thật sâu lấy bình tĩnh bước đến phía trước chặn ngang đường đang đi của Uông Hữu Đình.

"Gặp qua gia!" – Triệu hàm Ninh vui vẻ thỉnh an.

"Ừ!" – Uông Hữu Đình nhìn thấy Triệu Hàm Ninh có chút ngoài ý nên nhún nhẹ đôi mày, ánh mắt chán ghét lướt qua nhanh như con gió và người cũng vậy lướt qua nàng mà đi thẳng.

"Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh vội vàng lên tiếng khi thấy bóng dáng người lướt qua mình.

Uông Hữu Đình có phần khó chịu nhưng phải đứng lại, về ngoài băng lạnh tỏa ra nhìn nàng. người bên cạnh cũng có thể cảm giác khá rõ không khí cô đặc ngạt thở từ người y tỏa ra mà lo lắng giúp cho Triệu Hàm Ninh.

"Hôm nay trời đẹp không biết Vương gia có rảnh rỗi cùng thần thiếp đi dạo một vòng hay không?" – Triệu Hàm Ninh e thẹn cúi mặt cho nên không nhìn thấy được vẻ mặt chán ghét của y đang nhìn mình.

"Vương phi ta thấy nàng chưa khỏe nên về Kim An viện mà nghỉ ngơi nhiều vào hạn chế đi loanh quanh đi!" – Uông Hữu Đình cố gắng kiềm chế bản thân gần giọng nói. Không đợi nghe Triệu Hàm Ninh nói gì cũng không quan tâm đến biểu hiện của nàng y xoay người rời đi ngay, để lại Hàm Ninh ngây ngô nhìn theo bóng y, hai bàn tay nàng vô thức siết chiếc khăn trong tay đến nhàu nát.

"Hahaha muội đã nói Vương phi nên về Kim An viện nghỉ ngơi đi đừng nên đi lung tung Vương gia thấy sẽ không hài lòng! Chưa kể còn mất mặt mũi nữa!" – Nhị di nương che khăn đi đến cười nói, các di nương cũng như a hoàn thân cận xung quanh cũng cúi mặt cười không hề có ý định che giấu đi nụ cười nhạo nàng.

"Ngươi nói cái gì?" – Triệu hàm Ninh tức giận quát lên.

"Muội nói đúng mà! Vương phi nên về đi đừng khiến mình trở nên mất mặt như vậy!" – Nhị di nương lại nói, ánh mắt chứa đầy sự châm chọc và khiêu khích.

"Ngươi câm miệng cho ta!" – Triệu Hàm Ninh nghiêng răng ken két, giận đến tím gan tím mặt.

"Muội là đang nghĩ cho Vương phi đó chứ! Người nên an phận một chút biết đâu Vương gia thương tình sẽ nhìn đến ngươi!" – Nhị di nương lại cười khẩy nói. lời chưa dứt thì Triệu Hàm Ninh đã nhảy đến đánh tới tấp nàng ta, cũng không chịu thua nhị di nương ra sức chống cự, mọi người xung quanh vô cùng bất ngờ cho đến khi định hình được chuyện gì đang diễn ra mới chạy vào can ngăn hai người. Triệu hàm Ninh cố gắng bám vào nhị di nương cào nàng ta thì muốn thoát thân nên dùng hết sức lực mà hét Triệu Hàm Ninh ra. Do dùng sức quá nhiều và cũng do mất thăng bằng nên Triệu hàm Ninh bị té bật xuống đất đập đầu vào bậc thềm bất tỉnh.

Mở mắt dậy nhìn trần đã cảm thấy có điều gì đó vô cùng bất ổn, bên cạnh đó cảm giác đau như búa bổ ở phía bên phải đầu truyền đến khiến cho Nhã Y nhận thức được chuyện hiện tại hoàn toàn có thực một trăm phần trăm. Cố gắng nhắm mắt nhớ lại chuyện gì đang diễn ra, Nhã Y nhớ bản thân hiện tại đang đi công tác tại vùng mỏ khai thác, cô là một nhà báo trong lúc đang đi vào khu hầm mỏ để mà lấy tư liệu thì bất thành lình có động đất khiến mọi thứ sụp đổ xuống, cô hoàn toàn không còn biết gì nữa đến khi mở mắt thì thấy như hiện tại. Nhã Y mở mắt ra lần nữa thì cơn đau đầu lại khiến cô phải nhắm mắt lại, bất ngờ trong đầu cô chạy qua một loạt những thông tin những kỷ ức hoàn toàn xa lạ cứ như đang xem lại cuộc đời của một người khác. Cô biết

trong phần hình ảnh cô nhớ được đó đúng với vai trò là ngôi thứ nhất, cứ như bản thân cô chính là Triệu Hàm Ninh, câu chuyện diễn ra vào thời Đông Hoa đế quốc. mọi ký ức cứ nhảy ra lộn xộn trong đầu Nhã Y khiến cô càng thêm đau đớn.

"Vương phi người tỉnh rồi nương nương người có sao không?" – A Hồng nước mắt lưng tròng đi đến bên cạnh xem xét Hàm Ninh thì nhìn thấy nàng nhăn mặt liền lên tiếng. nghe tiếng nói Nhã Y hay hiện tại chính là Triệu Hàm Ninh mở mắt dậy nhìn đứng trước mặt cô chính là a Hồng người đã xuất hiện trong đoạn ký ức xa lạ ban nãy, nàng ta chính là a hoàn thân cận bên cạnh nàng. Triệu Hàm Ninh không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt cho nên bản thân trở nên đờ đẫn vẫn chưa chấp nhận được.

"Vương phi người có sao không? Người đừng làm nô tỳ lo lắng! để nô tỳ cho người gọi đại phu!" – a Hồng nhận ra sự khác thường trong cách cư xử của chủ nhân mình nên vội vàng xoay người ra bên ngoài đi gọi đại phu. Do trong Kim An viện đặc biệt ít người hầu hạ và cũng không thể sai bảo được người khác do ai cũng biết Triệu hàm Ninh là vương phi hữu danh nhưng vô quyền cho nên muốn gọi đại phu a Hồng phải tự mình đi gọi cho dù nàng chính là đại a hoàn bên cạnh Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thay đổi

Triệu Hàm Ninh ngồi trước gương đồng nhìn hình ảnh phản chiếu, gương mặt xa lạ đối với nàng nhưng lại là gương mặt của chủ nhân trong dòng ký ức đó. Nàng cố gắng sắp xếp mọi thứ hiện tại trước mắt lại nếu thật sự nàng đang ở đây thì chắc chắn hồn nàng đã bị nhập vào cái xác này và vô tình trở thành Triệu Hàm Ninh, còn Nhã Y có thể đã chết vui trong động đất ở vùng mỏ. nếu quay trở lại thì chắc chắn nàng đã chết rồi, nếu vậy thì sống ở cái thời đại này cũng không phải là không tốt ít ra nàng còn sống. có điều y phục này những thứ ở đây thật sự khá khác lạ với cuộc sống của bản thân nàng trước kia. Đứng lên đi một vòng quanh phòng Triệu Hàm Ninh quan sát tuy là viện Vương phi không được sùng ái nhưng những thứ trưng bày bên trong cũng được coi là quý hiếm chỉ nhìn lướt qua đồ gốm có thể thấy được đều là gốm tốt ước lượng nếu bán thành tiền trong thời đại của nàng chắc cũng trở nên giàu có kết xù không đùa. Đi một chút thấy bản thân vẫn còn choáng váng nên nàng đành ngồi xuống giường.

"Vương phi đại phu đến rồi! vương phi ời!" – A Hồng bên ngoài nói lớn, Triệu Hàm Ninh nhìn ra khẽ nhủ mảy.

"Vương phi, người thấy thế nào rồi, có còn choáng váng không?" – Đại phu ân cần nói.

"Bổn vương phi còn một chút!" – Triệu Hàm Ninh trầm giọng nói. lời vừa nói ra nàng cảm thấy có chút xa lạ, cả cách nói chuyện cũng phải phù hợp với thời đại!

"Vương phi cho lão nô mạo muội bắt mạch!" – Đại phu nói, Triệu Hàm Ninh chậm rãi đưa tay ra cho ông ta chẩn mạch.

"Hiện đã không sao rồi, lúc này hơi thở có chút yếu nhưng hiện tại đều ổn, choáng váng chỉ là tạm thời, lão nô sẽ cho sắc vài thang thuốc định thần người dùng sẽ ổn!" – Đại phu cung kính nói.

"A Hồng theo đại phu lấy thuốc!" – Triệu Hàm Ninh điềm đạm gật đầu.

A Hồng đi cùng đại phu ra cửa rồi quay lại nhìn Triệu Hàm Ninh, nàng ta cảm thấy chủ nhân của mình hôm nay có cái gì đó rất khác lạ nhưng không biết khác lạ chỗ nào, nhìn vẫn thấy có gì đó thay đổi nhưng nàng không nói được. Sau đó a Hồng lắc nhẹ đầu đuổi đi suy nghĩ trong đầu đi theo đại phu bốc thuốc.

Mặc dù Triệu Hàm Ninh bị thương ở đầu đến mức bất tỉnh nhân sự nhưng Uông Hữu Đình cũng không hề ghé sang thăm hỏi dù chỉ một lần cũng như mấy vị di nương cũng không ghé sang thỉnh an. Điều này càng khiến những a hoàn trong Kim An viện và bên ngoài xì xào bàn luận có người còn ác mồm ác miệng nói rằng Vương gia không quan tâm đến vấn đề sống chết của Vương phi cho nên cảm thấy tội cho những a hoàn, bà tử nào đang theo nhằm chủ nhân.

Triệu Hàm Ninh những ngày đầu còn choáng váng nên thật sự không muốn ra khỏi giường nhưng nằm một chỗ đến tận 7 ngày thì cả người liền có cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

"Vương phi người muốn đi đâu!" – A Hồng thấy Triệu Hàm Ninh đi ra hướng cửa viện có chút hoảng nói.

"Ta muốn đi ra bên ngoài đi dạo một chút!" – Triệu hàm Ninh như đứa trẻ bị bắt gặp ăn vụng ấp úng nói.

"Vương phi người còn yếu không nên đi lại lung tung!" – A Hồng sợ nàng đi kiếm chuyện trả thù Nhị di nương cho nên liền tìm cách ngăn cản lại.

"A Hồng! Ta sẽ chết mất nếu còn tiếp tục tự nhốt mình trong này!" – Triệu Hàm Ninh làm vẻ mặt vô cùng khổ sở nói.

"Nhưng!..." – A Hồng nghe nói thế thật sự không biết phải làm sao, phận là a hoàn thật sự không có khả năng can chủ nhân.

"Người đi cùng với ta bên cạnh trông chừng ta được chứ!" – Triệu Hàm Ninh làm sao không hiểu được tâm ý của A Hồng, chuyện lần này do bản thân nàng bị thương khá nặng cho nên không có lệnh trừng phạt từ Vương gia hay Trầm trắc phi, nhưng không có nghĩa nàng có thể tự tung tự tác làm chuyện.

"Vâng!" – A Hồng bắt đầu dĩ ngôn ngôn gật đầu, Triệu Hàm Ninh vui vẻ mỉm cười.

"Nhìn từ xa nói ai trông giống vương phi nhưng không nghĩ lại đúng là người!" – Triệu Hàm Ninh đến bên bờ hồ ngắm nhìn đàn cá bên dưới thả hồn phiêu lãng, cảm thấy thật sự không khí ở nơi này trong lành thơm mát đến kỳ lạ chẳng bù với thời đại của nàng đây ô nhiễm, ngồi hóng gió một chút nàng thật sự cảm thấy có chút thiếu thiếu ngủ thì Tam di nương cùng tứ di nương đi đến cười nói, làm Triệu hàm Ninh bưng tỉnh.

Triệu hàm Ninh không mở miệng chỉ im lặng đưa đôi mắt tĩnh lặng như hồ nhìn sang hai người đó.

"Vương phi trong người đã khỏe rồi sao hôm nay lại có nhã hứng đi tản bộ quanh hồ!" – Tam di nương thấy Triệu Hàm Ninh không trả lời liền nói tiếp.

"Dạo gần đây sắp đến sinh thần của Trầm trắc phi nên mọi người ai cũng bận rộn chuẩn bị cho nên không có thời gian đi thăm Vương phi! Người đừng trách tội! Người không biết đâu Vương gia còn sốt sắng hơn tất cả! Ra lệnh mọi người phải chuẩn bị thật chu đáo! Thiết nghĩ Vương gia vô cùng sủng ái Trầm trắc phi!" – Tứ di nương lại tiếp lời, ánh mắt chăm chọc nhìn về phía Triệu Hàm Ninh. Nàng vẫn ngồi im lặng thư thái trên ghế đưa ánh mắt âm thầm nhìn 2 người đang cố gắng diễn trò trước mặt mình. kiếp trước nàng là nhà báo một trong những nhà báo nổi tiếng có loại người nào nàng chưa gặp qua, có chuyện gì nàng không biết, để có tin tức đôi khi nàng phải dò không ít thủ đoạn, trò khiêu khích này đối với nàng cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi. Nói đi cũng phải nói lại Ôn Hựu Đình tuy là người thương của Triệu Hàm Ninh nhưng với nàng, y không hề có một chút ấn tượng sức hút nào thì làm sao lại thấy tức giận cho được chỉ vì y không đến thăm nàng, nói đúng hơn còn cảm thấy thoải mái khi không ai đến làm phiền nàng.

A Hồng đứng bên cạnh vô cùng hồi hộp, nàng ta sợ Vương phi sẽ tức giận lại hành động thiếu ý thức sắp đến trong vương phủ sẽ có tiệc sinh thần Trầm trắc phi nếu gây thêm chuyện không chừng thật sự bị cấm ra khỏi cửa viện, điều đó sẽ vô cùng mất mặt.

"Bốn vương phi tuy bệnh nhưng cũng không đồng nghĩa với việc hai người các người gặp ta mà không tiến hành hành lễ! Hai người các người cho mình cái tư cách gì ngồi nói chuyện ngang hàng với ta!" – Triệu Hàm Ninh dùng ánh mắt điềm đạm nhìn 2 người trước mặt chậm rãi nói.

"Muội....muội, bọn muội gặp Vương phi vui quá nên quên đi mất lễ nghĩa! Xin thỉnh an Vương phi!" – Nghe Triệu hàm Ninh nói, hai người vô cùng bất ngờ không nghĩ nàng ta lại có thể điềm đạm nghe qua hết tất thấy những chuyện đó vẫn có thể bình tĩnh ngồi bất lễ lễ nghi với hai người.

"Ta nhớ ra ta không hề có hai muội muội là hai người! Trong Triệu gia ta không có muội muội ruột nào!" – Triệu Hàm Ninh vẫn âm trầm nói, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn hai người trước mặt, ánh mắt âm trầm quét qua hai người khiến cả hai có cảm giác vô cùng khó chịu đến mức không dám nhúc nhích.

"Di nương chung quy chỉ hơn thân phận nô tỳ một chút mà dám ở đây lên mặt ngang hàng với ta hay sao? Vậy ta cần phải hỏi Trầm trắc phi quy tắc như thế này ở đâu ra? Nàng ta quản sự như vậy sao?" – Triệu Hàm Ninh vẫn chậm rãi nói, phong thái ung dung nâng tách trà lên miệng thổi bớt bụi trà nhấp nhấp vô cùng thanh lịch. Tuy không dùng uy quyền nhưng phong thái lại thể hiện vô cùng uy phong khiến hai người đối diện cảm thấy uy hiếp đến khẽ run.

"Nô tỳ xin tội trước Vương phi! Nô tỳ quá cẩn thận nên quên mất đi lễ nghĩa!" – Tứ di nương nhanh nhẩu quỳ xuống đất nói. Tam di nương đứng cạnh bên nhìn vậy cũng lật đặt quỳ xuống đất, nàng ta không ngờ hôm nay vương phi lại có thể tỏ ra cái phong thái uy hiếp người đến như vậy!

"Vậy sao! Nếu vậy thì để ta sẽ nói với Trầm trắc phi nhắc nhở hai người về lễ nghi cho đúng đắn nếu có khách người khác sẽ cười cho! Phải nhớ thân phận mình ở đâu mà hành xử cho phải phép!"- Triệu Hàm Ninh buông tách trà xuống khoan thai đứng lên nhìn hai người vẫn còn đang quỳ trên mặt đất không dám ngước đầu lên nhìn nàng.

"A Hồng mang hai vị di nương đến Thiên Tâm viện tường thuật lại chuyện vừa rồi và nói ý ta cho nàng ấy nghe để nàng ấy xử lý đi!" – Bước ra khỏi đình nghỉ Triệu hàm Ninh nhẹ nhàng xoay người lại nói với a Hồng, rồi khoan thai bước đi, phong thái vô cùng nhẹ nhàng và lãnh đạm vô cùng. Bản thân A Hồng cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ cứ nghĩ hôm nay nương nương sẽ gây náo loạn không ngờ tình thế lại như thế này, có lẽ sau khi té đập đầu nương nương đã nghĩ thông suốt nên vui vẻ làm theo.

Triệu Hàm Ninh tâm tình đang vui vẻ thì bị 2 người phá tuy không ảnh hưởng gì lắm nhưng khiến bản thân mình mất đi hứng thú nên quyết định quay trở về Kim An viện, bất ngờ trên đường đi gặp phải Ôn Hựu Đình đang đi về hướng Thiên Tâm viện, cả y và nàng đều bất ngờ khi nhìn thấy nhau. Ánh mắt đang không có cảm xúc của Ôn Hựu Đình khi nhìn thấy Hàm Ninh liền ánh lên tia chán ghét vô cùng.

"Vương gia cát tường!" – Triệu hàm Ninh cũng ngoài ý muốn gặp Ôn Hựu Đình, nhìn thấy ánh mắt ánh lên vẻ chán ghét của y khiến nàng cũng không muốn đến gần chào hỏi, nhưng bản thân mới vừa bất lễ nghi lễ của hai người kia nên không thể chính mình cũng mắc sai lầm!

"Ừ!" – Ôn Hựu Đình ừ nhẹ mắt liếc đi nhìn nơi khác, Triệu hàm Ninh liền đứng lên bước chân đi về hướng viện của mình tức ngược hướng đi của Hựu Đình, khiến y có chút bất ngờ không ngờ lần này nàng không hề nói chuyện, cũng không có ý định lôi kéo y như những lần trước, cứ mặc nhiên chào hỏi như thế rồi rời đi khiến y ngỡ ngàng phải quay lại nhìn nàng. Hàm Ninh vừa đi vừa đánh giá Ôn Hựu Đình quả thực nhìn cũng khá ổn nếu nói đẹp trai đến mức xuất sắc thì chắc chắn là không, ở thời đại của nàng những idol nàng phỏng vẫn còn đẹp trai hút hồn hơn như vậy nhiều lần nữa là, nhưng bù lại ở thời đại này nhưng đáng đáp lại cao ráo ước chừng cũng phải một mét tám hơn, phong thái cũng nam tính, hèn gì Triệu Hàm Ninh lại mê mệt nguyên si tình đến như vậy. mãi suy nghĩ nên nàng không hay biết Hựu Đình có chút nghi hoặc nhìn theo nhưng y nhanh chóng gạt bỏ đi suy nghĩ tiếp tục bước đi về Thiên Tâm viên.

Tại Thiên Tâm viên.

"Vương gia cát tường!" – A hoàn trong viện vừa gặp y bước vào liền nhanh chóng hành lễ.

"Gặp qua gia!" – Trầm trắc phi yểu điệu đứng lên hành lễ. Ông Hữu Đình gật đầu rồi đi đến ghế ngồi xuống, mọi người đồng loạt đứng lên.

"A Hồng Vương phi nói như vậy thật sao?" – Trầm trắc phi nghi hoặc sau khi nghe kể hết toàn bộ sự tình ngạc nhiên nhìn a Hồng hỏi.

"Vâng thưa Trắc phi, Vương phi nói hiện người nắm quyền trong vương phủ nên những chuyện này nên báo qua người giải quyết!" – A Hồng nhanh miệng nói.

"Được ta hiểu rồi, Tam di nương và Tứ di nương ta nghĩ cũng đã nhận ra lỗi của mình nhưng phạt thì vẫn phải phạt! cho nên phạt hai di nương về phủ chép một trăm lần nữ giới trong vòng một tháng rồi mang đến Kim An viện gặp Vương phi tạ lỗi!" – Trầm trắc phi suy nghĩ một chút rồi nói.

"Đa tạ Trắc phi thương xót!" – Hai vị di nương cúi đầu tạ ơn, chép một trăm nữ giới cũng không phải là hình phạt nhẹ gì nên cả hai người không hiểu vì sao Trầm trắc phi lại phạt mình nặng như vậy nhưng có vương gia ở đó nên họ không tiện lên tiếng phản chấp nhận.

"Tất cả lui xuống đi!" – Trầm trắc phi gật đầu thấp giọng nói. mọi người cúi người hành lễ rồi rời đi.

"Chuyện gì vậy trắc phi?" – Hữu Đình chậm rãi lên tiếng.

"Hai vị di nương có những hành động vô lễ, bất kính với ti ti cho nên ti ti mang hai muội ấy đến đây cho thiếp định tội trạng!" – Trầm trắc phi cười hiền nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Cắt giảm bữa ăn

"Chuyện như vậy!" – Ông Hữu Đình có chút kinh ngạc, với bản tính của nàng ta làm sao lại có đủ bình tĩnh nhịn nhục mà mang đi cáo trạng, không nhảy lên gây chuyện nháo lên đã là mừng rồi chứ đừng nói có thể cư xử thông minh đến như vậy!

"Vâng chuyện thật là như vậy!" – Trầm trắc phi cười cười nói. nàng ta vốn hiện đang nắm quyền chủ mẫu trong tay, mọi chuyện lớn bé gì trong Vương phủ cũng do nàng quản lý, đó giờ nàng nổi tiếng cư xử vô cùng lễ độ và hiền lành. Như với Triệu Hàm Ninh luôn cố gắng gây sự hay tìm chuyện với nàng nhưng chưa bao giờ nàng dùng quyền hành mà áp chế, cho nên rất được lòng của Hữu Đình. Là bạn thanh mai trúc mã cho nên nàng biết Ông Hữu Đình thích phụ nữ hiền chuyện, ôn nhu cho nên với tính cách của Hàm Ninh y đặc biệt chán ghét.

Mất Ông Hữu Đình có khế mở to hơn ngạc nhiên nhưng chỉ là một thoáng qua không ai nhận thấy rồi lại quay trở lại với cái vẻ nhàn nhạt lạnh lùng thường ngày.

"Vương gia người đói rồi đúng không, thiếp có cho người chuẩn bị những món người thích ăn! Bây giờ sẽ cho người dọn lên ngay!" – Trầm trắc phi cười dịu dàng đứng lên nói, Ông Hữu Đình gật đầu đồng ý.

Tại Kim An Viện

"Một trăm nữ giới! Ta lấy những cái đó về làm gì nhỉ?" – Triệu Hàm Ninh nghe a Hồng báo lại án phạt dành cho hai vị di nương thì chép miệng nói.

"Sao nương nương lại biết Trầm trắc phi sẽ xử phạt hai di nương một cách thỏa đáng!" – A Hồng chậm rãi lên tiếng.

"Đơn giản thôi vì nàng ta đang nắm chủ mẫu trong tay, nếu cư xử qua loa thì sẽ bị người khác nói làm quyền che chở không tôn trọng vương phi, mặc khác còn khiến vương gia mang tiếng bao che thiếp diệt thù! Còn nếu nàng ta xử phạt quá khắt khe sẽ khiến nàng ấy mất đi hình tượng hiền hậu, hiền chuyện!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nói.

"Vương phi, người thật sự quá thông minh!" – A Hồng nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, không cần phải tốn công tỏ uy lực trừng phạt hai người họ nhưng vẫn đạt được mục đích, nàng ta dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Hàm Ninh.

"Ta đói rồi, cho dọn thức ăn lên đi!" – Hàm Ninh cười cười chậm rãi nói. Nếu chỉ có như vậy đã là thông minh thì nàng trong kiếp trước phải được gọi là đại đại thông minh.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, nhìn một bàn thức ăn trước mặt Triệu Hàm Ninh nhú mày. Những ngày qua nàng bị bệnh cho nên nàng nghĩ những thức ăn mang lên cho nàng nhiều như vậy là vì bồi bổ thân thể của nàng, nhưng đến hiện tại thì nàng mới thấy thật sự là quá nhiều một mình nàng ăn nhưng có đến những tám món ăn thì làm sao nàng có thể dùng hết.

"A Hồng người gọi bà từ quản lý bếp lên đây!" - Ăn no căng bụng, Triệu Hàm Ninh vô cùng thoải mái đặt đũa trên bàn, tao nhã lấy khăn lau miệng chậm

rãi nói.

"Vâng ạ!" – Nghe Hàm Ninh nói a Hồng nhanh chóng rời đi, trong lòng cũng đầy nỗi nghi hoặc. Bà tử quản lý bếp nhỏ cũng cảm thấy lo lắng khi bị gọi lên, bà phụ trách khu vực bếp nhỏ cũng đã gần hai năm nhưng chưa bao giờ Vương phi có ý kiến sao tự nhiên hôm nay lại bị gọi lên nên cảm thấy thấp thòm. Ai trong Vương phủ cũng biết Vương phi tính tình ngang ngược, không hiểu lý lẽ lại còn quá quắc ai cũng cảm thấy thật sự quá thiệt thòi khi phải hầu hạ một người chủ nhân như vậy!

"Tham kiến Vương phi!" – Bà tử phụ trách bếp nhỏ cúi người hành lễ.

"Đứng lên!"

"Vương phi có gì cần dặn nô tỳ ạ! Thức ăn có chỗ nào không vừa miệng hay sao ạ!?" – Bà tử nhanh miệng hỏi.

"Bổn vương phi muốn hỏi mỗi ngày thức ăn dư thừa sẽ được làm gì?" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói. Cả a Hồng cùng bà tử đều ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng nên đồng loạt ngược lên nhìn quên cả phép tắc cư xử chủ tớ. Nhìn thấy ánh mắt thúc giục trả lời của nàng bà ta mới chợt nhớ cúi đầu nói.

"Vâng thưa Vương phi, thức ăn thừa thường được đem đổ đi!"

"Như vậy quả thật quá mức phí phạm! Bên ngoài có bao nhiêu người không có cái để ăn! Tại sao lại phí phạm như vậy!" – Triệu Hàm Ninh nhíu chặt cung mày nói.

"Thưa Vương phi, cái này là lúc ban đầu Vương phi căn dặn muốn được mỗi buổi phải đầy đủ thức ăn như vậy! Vì như Vương gia có ghé sang thì người không bị thiếu thức ăn!" – Bà tử thấy Hàm Ninh giận dữ vội cúi người thấp hơn một chút nói. Nghe bà ta nói Triệu Hàm Ninh giãn cung mày ra lục trong trí nhớ thì chợt nhớ ra có từng dặn dò như vậy, trong lòng thâm ca thán quả thật không ra trò trống gì cả.

"Dạo này trí nhớ ta có chút mơ hồ! Đó là chuyện trước đây, bắt đầu từ ngày mai hãy giảm số món ăn xuống mỗi buổi chỉ cần 3 món là được một canh, một xào và một món mặn! Theo như ta nhớ mỗi tháng phòng thu chi đưa cho Viện chúng ta 50 lượng để mà chi tiêu, nếu giảm lượng thức ăn xuống như vậy thì chi phí cho phòng bếp nhỏ cũng sẽ giảm xuống đáng kể. Số ngân lượng dư ra đó sẽ được quy đổi thành tiền thưởng cho tất cả mọi người trong viện mỗi tháng nếu có sinh thần của ai, như một món quà ta tặng cho mọi người!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, nàng tuy mới chỉ trong thân phận này chưa quá 1 tháng nhưng nàng đương nhiên biết được những lời ai oán của những a hoàn, bà tử sau lưng mình, làm việc cho những chủ nhân được ân sủng bổng lộc quà thưởng cũng đến đều đặn riêng làm cho Vương phi thì là vô cùng xiêu xẻo ngân lượng phòng thu chi đưa cho không đủ chi tiêu thì làm gì có đến thưởng bạc. Thức ăn phí phạm đồ bỏ không bằng đổi ngân lượng đem mua lòng người là điều đầu tiên Triệu Hàm Ninh cần phải làm để biến cái Kim An Viện này thật sự thành nơi nàng thoải mái khi phải ở đây.

"Các người hiểu ý ta chưa? Nếu đã hiểu rồi thì lui ra đi!" – Triệu Hàm Ninh nhìn ánh mắt ngạc nhiên đến mức muốn lọt ra bên ngoài của a Hồng và bà tử chỉ biết lắc đầu cười khò.

Chuyện chất chiu giảm thức ăn trong bữa ăn xuống của Kim An viện khiến cho mọi người xôn xao có người đồn đãi, Vương phi sau khi bị té đập đầu thì bắt đầu trở nên kỳ lạ có lẽ do bị bắt mất một phần hồn nên tâm tính cũng thay đổi lạ lùng. Nhiều câu chuyện thiêu dật xoay quanh mọi người xầm xì bàn tán.

"Có thật Vương phi muốn như vậy!" – Trầm trắc phi đang ngồi thiêu một tấm áo choàng chậm rãi nói.

"Vâng nô tỳ nghe nói như vậy! Mọi người đang bàn tán khá nhiều về việc này!" – Tú Ngọc đại nô tỳ bên cạnh Trầm trắc phi cung kính nói.

"Như vậy cũng tốt không lãng phí!" – Trầm trắc phi ngưng thiêu thừa một chút nói.

"Có khi nào đây là một âm mưu khiến Vương gia chú ý hay không Trắc phi?" – Tú Ngọc thấp giọng nói, nàng ta lo sợ Triệu Hàm Ninh đang dùng phương thức lạc nhằm buộc chặt với Ông Hữu Đình.

"Ta không nghĩ như vậy! Có thể Vương phi nghĩ thông biết được hai năm qua nàng ta chờ đợi vô ích nên bỏ cuộc không chừng!" – Trầm trắc phi nghe Tú Ngọc nói có thoáng chững lại nhưng nhanh chóng lại tiếp tục làm, nàng ta có một niềm tin vô cùng mãnh liệt Vương gia sẽ không vì những chuyện này mà chú ý đến Triệu Hàm Ninh đôi khi còn cảm thấy nàng làm như vậy chỉ làm y chán ghét mà thôi.

"Vâng nô tỳ đã nghĩ nhiều!" – Tú Ngọc cúi người nói.

"Trời cũng không còn sớm nữa, người giúp ta tắm rửa, Vương gia sắp đến rồi!" – Trầm trắc phi đặt chiếc áo choàng thiêu dở xuống nhìn sắc trời cười nói. Tú Ngọc nghe vậy nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị mọi thứ cho nàng.

....

"A Hồng hiện tại trong những cửa hàng của hội môn của ta, mỗi tháng doanh thu như thế nào?" – Triệu Hàm Ninh ngồi suy nghĩ nàng không thể cả đời này sống mãi như thế này trong Vương phủ, sống mà lại sợ sệt phải nhìn sắc mặt người khác thì lại càng không muốn. Nhưng thật sự hiện nàng đang mang chức vị là Nam dương Vương phi nhưng quả thực chỉ là cái vỏ bên ngoài, kỳ thực quyền lực nàng không có mà tiền bạc cũng không có. Nếu muốn rời khỏi nơi này ít nhất nàng cần phải có kinh tế tài chính ổn thì cho dù nàng không còn là Nam Dương Vương phi đi chăng nữa thì cũng vẫn sống thoải mái được.

"Bẩm Vương phi ban đầu số lượng cửa hàng hội môn của người là mười, nhưng năm đầu có những năm cửa hàng bán thua lỗ phải bán lại cho người

khác thì hiện tại chúng ta chỉ còn năm cửa hàng mà thôi!" – A Hồng chậm rãi nói, quả thật tình trạng kinh doanh của những cửa hàng không được tốt lắm mặc khác do Triệu tể tướng mang tiếng tặng mười cửa hàng hồi môn nhưng không phải tất cả những cửa hàng đều tốt vẫn có những cửa hàng không thể kinh doanh thành thử chỉ trong vòng một năm đầu phải bán đi một nửa là như vậy.

"Người mang các sổ sách của những cửa hàng còn lại cho ta xem!" – Triệu Hàm Ninh nghe báo cáo có phần khúc mắc đầu đầu, trong tiềm thức của nàng không có quá nhiều ấn tượng với những cửa hàng của hồi môn này vì ngày trước, Triệu hàm Ninh chỉ một lòng nghĩ đến cách tiếp cận lấy lòng Ưng Hữu Đình cho nên không quan tâm đến các cửa hàng, mặt khác nàng ta còn nghĩ cả đời đều sống ở Vương phủ nàng ta không cần quan tâm đến ngân lượng.

"Vâng Vương phi!" – Nghe nói như vậy A Hồng nhanh chóng đi lấy sổ sách, trong lòng nàng ta đầy nghi hoặc Vương phi đó giờ không hề quan tâm đến những cửa hàng, tại sao nay lại đột nhiên muốn quản đến đây vậy, những sổ sách này những người xem không quen chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian huông hồ gì Vương phi từ đó đến nay làm gì biết được những cách tính toán sổ sách này.

"Thưa vương phi!" – A Hồng đặt xuống bàn năm quyển sổ.

"Có bản tính không?" – Triệu hàm Ninh ngược lên nhìn hỏi.

"Bản tính là gì ạ?" – A Hồng nhú mày thắc mắc, lần đầu tiên nàng nghe nhắc đến cái gọi là như vậy.

"Ừ, a Hồng người cho đi mời người làm mộc đến đây gặp ta, ta có thứ muốn nhờ làm!" – Triệu hàm Ninh có chút ngoài ý nếu tính nhầm đương nhiên nàng vẫn làm được nhưng tính toán sổ sách nhiều thì thật sự bản tính là một điều vô cùng cần thiết.

Note: Mọi người ơi ủng hộ mèo mãnh liệt lên nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thục kết

"Vâng Vương phi!" – A Hồng nhanh chóng rời đi. Trong lúc đó Hàm Ninh đến bàn lấy giấy vẽ lên trên hình ảnh bản tính mà nàng muốn người thợ mộc làm, ghi chú rõ ràng từng số lượng các cục gỗ cũng như thanh gỗ.

Khi người thợ mộc cảm bức phát họa trên tay vô cùng nghi ngờ nhìn nàng, nhưng được trả tiền thì y làm theo yêu cầu mặt khác Hàm Ninh còn yêu cầu phải làm nhanh giá cao hơn một chút cũng được nhưng nàng cần có nó trong vòng 3 ngày. Người thợ mộc tuy không hài lòng nhưng nghe được trả phí cao hơn nên vui vẻ đồng ý.

Đúng 3 ngày sau bản tính được giao đến Triệu hàm Ninh vô cùng hài lòng liền bắt tay vào việc tính toán sổ sách, những chữ số hán tự trong sổ được nàng mã hóa thành những số tự nhiên như thời hiện đại mọi thứ đều trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ mất chưa đầy 3 canh giờ Triệu Hàm Ninh đã tính toán xong toàn bộ sổ sách và phát hiện ra những chỗ lủng của sổ liệu.

"A Hồng thông báo cho các trưởng quầy của 5 cửa hàng ngày mai vào gặp ta!" – Hàm Ninh nói nhìn những quyển sổ thu chi trên bàn lại nói.

"Vâng thưa Vương phi!"

Ngày hôm sau, sau giờ ăn sáng thì những trưởng quầy đến Triệu Hàm Ninh đón tiếp bên ngoài sảnh chính của viện.

"Không biết dạo này tình trạng buôn bán của các cửa hàng như thế nào?"

"Thưa vương phi, dạo này tình hình kinh doanh ngày càng khó khăn hẳn nên lợi nhuận tháng này lại giảm xuống nữa ạ!" – Một trưởng quầy nhìn có vẻ già nhất trong đó nhanh chóng đại diện lên tiếng nói.

"Vậy sao? Mùa này là mùa hè không phải mùa xuân đương nhiên cửa hàng trang sức sẽ không buôn bán lợi nhuận nhưng cửa hàng vải vóc thì sao?" – Hàm Ninh làm ra vẻ như thấu hiểu gật gù.

"Bẩm vương phi, cũng trong tình trạng chung ạ! Người ta không có chuộng mua vải may quần áo!"

"Vậy à! Cả 2 cửa hàng vải và 3 cửa hàng trang sức đều như vậy hết hay sao?"

"Vâng thưa vương phi!" – Cả 5 trưởng quầy đồng thanh đáp.

"A Hồng đưa cho năm người bọn họ!" – Hàm Ninh nhắc chung trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm như thể vô cùng an nhàn không có vẻ gì là đang bàn luận.

"Vương phi cái này là gì trên này ghi như vậy là sao?" – Trương quỳ lớn tuổi nhất lên tiếng trước tiên.

"Trên đó ta đã ghi rõ ràng số tiền mà các người đang nợ ta! Nói cách khác là số tiền các người qua mặt ta bỏ vào túi riêng của mình! Từng người một vô cùng chi tiết có chỗ nào không hiểu sao?" – Hàm Ninh vẫn điềm đạm chậm rãi nói, ánh mắt lãnh đạm vô cùng uy nghi nhìn lướt qua năm người trước mặt.

"Vương phi như vậy là vô lý chúng nô tài làm gì lại dám như vậy!"

"Dám hay không các ông tự biết! Đây là 5 quyển sổ sách các ông đưa cho bọn vương phi kiểm tra, ta đã xem qua những chỗ ta khoanh tròn chính là những chỗ vô cùng kỳ lạ và ám muội về thu chi! Năm người các người chắc cũng tốn không ít thể gian để làm những con số như vậy đúng không?"

"Vương phi oan quá chúng tôi không có, có phải Vương phi hiểu lầm chỗ nào không?"

"Hiểu lầm! Được a Hồng ngươi mang tất cả những thứ này đến Ứng Thiên phủ nói họ lấy tiền của Nam Dương vương phi, nói Ứng Thiên Phủ thay ta điều tra cho rõ ràng!" – Triệu Hàm Ninh quay sang trầm giọng nói với a Hồng rồi toan đứng lên đi vào bên trong.

Các trưởng quỳ nhìn số liệu tờ giấy trên tay mình cảm mồ hôi hột đổ ra ướt cả lưng, quả thật chính xác đến từng con số lẻ, nhưng các ông quyết chối tội thì Vương phi cũng sẽ không làm được gì nhưng không nghĩ đến việc nàng quyết định đưa ra quan phủ nên cả năm người sợ hãi nhìn nhau đồng loạt quỳ xuống đất.

"Vương phi xin người thứ tội cho nô tài vương phi!" – Mọi người đồng thanh nói lên, Hàm Ninh cười mỉm chậm rãi xoay người lại nhìn năm người bọn họ.

"Nếu các người đã biết tội thì trong vòng bảy ngày đi về làm lại sổ sách đúng đem đến đây cùng số tiền mỗi người thiếu ta! Nếu đến hạn đó mà các người không đến đúng thì đợi Ứng Thiên Phủ gọi các người đến!" – Hàm Ninh chậm rãi nói từng câu từng chữ, ánh mắt uy lực nhìn mỗi gương mặt của từng người.

"Vâng thưa vương phi!" – Cả năm người mồ hôi rơi nhiều nhai khắp người! các ông không nghĩ hai năm qua quá yên ổn đột nhiên Vương phi lại quan tâm đến chuyện kinh doanh, ban đầu cứ nghĩ sổ sách làm tốt như vậy người có kinh nghiệm kinh doanh nhìn qua còn khó phát hiện sao Vương phi lại dễ dàng phát hiện như vậy khiến mọi người đều kinh hãi mà quay về.

Đúng bảy ngày sau các trưởng quỳ đúng hẹn đều mang ngân lượng cùng với sổ sách đúng đến Hàm Ninh nhìn qua vô cùng hài lòng cho họ lui về.

"Không ngờ những người này theo bên cạnh chúng ta lâu như vậy lại dám ăn chặn tiền của Vương phi!" – A Hồng tức giận nói.

"Không sao đó cũng là một bài học cho họ, từ nay họ sẽ không dám tái phạm đâu!" – Triệu Hàm Ninh cười cười nói. A Hồng kinh ngạc khi thấy chủ nhân của mình lại ngày càng trở nên thấu tình đạt lý đến như vậy.

"A Hồng gọi tất cả những nô tỳ trong viện đến đây cho ta!" – Triệu hàm Ninh điềm đạm nói. Từ khi đến đây nàng mỗi ngày đều rất rảnh rỗi cho nên thường trốn trong thư phòng đọc sách hiện tại sổ sách nàng có đã gần như được đọc hết thấy không còn quyển nào cả. Bắt đầu trở nên rảnh rỗi nên liền nghĩ ra cách để nhanh chóng kiếm thêm thu nhập, nhưng như vậy thì sẽ cần khá nhiều người phụ giúp một mình a Hồng thì không được cho nên nàng muốn chọn thêm một vài người trở thành a hoàn thân cận bên người.

"Vâng Vương phi!"

Một khắc sau trước cửa phòng nàng mọi người đứng đông đủ náo nhiệt.

"A hồng theo người người nào ta có thể cân nhắc cho lên làm đại a hoàn bên cạnh ta!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, a Hồng nhìn nét mặt của Vương phi thật sự không đoán được nàng đang nghĩ gì, ngày trước vui buồn tức giận Vương phi đều biểu hiện lên trên mặt. Bây giờ lúc nào người cũng thể hiện nụ cười mỉm điềm đạm đó khiến người khác không hề biết được tâm tính hiện tại của người.

"Đại nô tỳ nghĩ Loan nhi cũng khá ổn, làm việc trầm tĩnh, lại kín đáo!"

"Loan nhi bước ra đây!" – Hàm Ninh chậm rãi nói, Loan nhi nhanh chóng bước ra Hàm Ninh nhìn thoáng qua người đứng trước mặt, dáng vẻ ưa nhìn, đôi mắt sáng vàng trán cao chứng tỏ người có tố chất thông minh – "A Hồng cân nhắc người với ta! Được ta cho người thăng lên làm đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh ta!"

Loan Nhi nghe nói như không tin vào tai mình ngờ ngác hồi lâu đến lúc a Hồng húc nhẹ mới chợt nhớ cúi người hành lễ tạ ơn.

"Người tên là gì!" – Triệu Hàm Ninh chỉ vào một a hoàn bé con đứng tuốt phía sau.

"Bẩm vương phi nô tỳ tên Thu vân!" – Thu Vân đứng ra nhìn kỹ lại tuy đáng đáp có chút nhỏ bé nhưng gương mặt lại sáng rực thể hiện cũng là một người có đầu óc thông minh.

"Người cũng được thăng lên làm đại nha hoàn! Được rồi tất cả lui xuống hết đi 3 người các người ở lại!" – Triệu Hàm Ninh sau khi chọn xong liền cho mọi người lui xuống, mọi người đều xầm xì chỉ trỏ, có người chúc mừng có người ganh tỵ với hai người Loan Nhi cùng với Thu vân một bước từ a hoàn sai sử cấp nhất thành đại a hoàn.

"Ba người các ngươi là đại a hoàn bên cạnh ta, sẽ trở thành cánh tay trái, cánh tay phải của ta. Ta là một người rất rõ ràng trước sau, nếu các ngươi hết lòng với ta ta sẽ hết lòng với các ngươi! Điều ta cần không phải sự ma lanh ở các ngươi, mà là sự trung thành. Nếu các ngươi trung thành ta có thể cho các ngươi thật nhiều thứ! Các ngươi hiểu ý ta nói hay không!" – Kết thúc câu nói bằng nụ cười mỉm thường trực trên môi nhìn 3 người trước mặt.

"Nô tỳ nguyện trung thành với Vương phi!" – Cả ba người cùng đồng thanh nói.

"Được ta đã quen với việc hầu hạ của a Hồng nên nàng ta sẽ chịu trách nhiệm bên cạnh ta, ngươi chia bớt công việc lại cho hai người bọn họ đi! khi nào cần dẫn dò thêm ta sẽ nói sau bây giờ các ngươi lui ra bên ngoài đi!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, sau đó làm vẻ lười biếng dựa lên trường kỷ bắt đầu đọc quyển sách đang dở dang.

...

Triệu Hàm Ninh nâng kiếp trước là một người vô cùng bận rộn, tin tức cũng như những sự kiện, không cần biết nơi nào nàng cũng có mặt không những vậy còn có thể lấy được thông tin vô cùng nhanh chóng và chính xác, nhưng hiện tại lại rỗi rảnh đến mức nhàm chán, Hàm Ninh có cảm giác thân thể mình như thể sắp mục ra từng phần. Quản việc kinh doanh ở năm cửa hàng cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn với nàng, sổ sách chỉ cần mắt chưa đầy một khắc có thể tính toán hết được, dù không thích lắm nhưng nàng cũng phải chú tâm vào việc kinh doanh, Triệu Hàm Ninh nhận thấy một trong những cửa hàng trang sức của mình có địa thế vô cùng tốt nhưng tại sao doanh thu lại hoàn toàn không cao như mức kỳ vọng cho nên cho người mang nhưng mẫu vẽ đến xem, nàng phát hiện cửa hàng của nàng tuy đều đồ tốt nhưng lại không có đa dạng về mẫu mã cũng như kiểu dáng không bắt mắt.

"Bái kiến Vương phi!" – Triệu Hàm Ninh đang nghiên cứu về mẫu mã các món trang sức thì Thu Vân bước vào.

"Ừ!" – Triệu Hàm Ninh không ngước mắt lên chỉ ậm ừ vài tiếng báo hiệu cho nàng ta biết có việc cứ nói.

"Bẩm vương phi, Trầm trắc phi cho người đến mời nương nương sang Thiền Tâm viện có chuyện cần bàn!" – Thu Vân thấp giọng nói, vừa nghe Triệu Hàm Ninh dừng hành động của mình lại ngước mắt lên nhìn.

"Có chuyện gì?"

"Dạ nô tỳ cũng không biết ạ!"

"Được đi một chuyến xem thế nào!" – Triệu Hàm Ninh có chút không vừa ý khi công việc của mình bị cắt ngang giữa chừng nhưng cũng muốn xem vị Trầm trắc phi kia có chuyện gì muốn nói.

"Vương gia kim an!" – Triệu Hàm Ninh bước vào Thiền Tâm viện có chút ngoài ý khi nhìn thấy cục băng lạnh Uông Hữu Đình cũng có mặt tại đó, nàng có cảm giác y càng trở nên băng lạnh hơn khi nàng đến gần cúi chào.

"Ừ!" – Uông Hữu Đình chán ghét đặt chung trà trên tay xuống đến cái liếc mắt nhìn Hàm Ninh cũng không có.

"Tham kiến Vương phi!" – Trầm trắc phi nhìn thái độ của Uông Hữu Đình trong lòng vô cùng thỏa mãn cười cúi người hành lễ.

Vị trí cao nhất trong viện chỉ có 2 chỗ một bên Uông Hữu Đình đang ngồi, một chỗ còn lại cũng ngay phía sau chỗ Trầm trắc phi hành lễ. Triệu Hàm Ninh cười gắt đầu xoay người ngồi vào ghế bên dưới gương mặt vẫn bình thản quan sát xung quanh viện, quả thật so ra viện Trầm trắc phi còn hơn cả Kim An viện của Vương phi nàng, tuy có phần nhỏ hơn một chút nhưng những đồ đạc bên trong đúng phải nói là ở mức thượng hạng, có lẽ cả cái phủ to lớn này này chỉ có Uông Hữu Đình cùng Trầm trắc phi mới dùng đến.

Nhìn hành động nhàn nhạt bình thản ngồi xuống ghế của Triệu Hàm Ninh, Uông Hữu Đình khẽ nhủ mảy mảy nhưng chỉ là cái nhủ mảy thoáng qua người khác không để ý thấy, y cảm thấy có chút không đúng, với tính cách của Triệu Hàm Ninh chắc chắn sẽ làm loạn lên giành vị trí thượng vị phía trên này mới phải tại sao lại ngoan ngoãn ngồi bên dưới.

"Người đầu dâng trà! Ti ti đây là trà Long Đình thượng hạng, người khác biếu cho Vương gia, hương thơm tuy không nồng nàn nhưng uống vào lại lưu hương rất lâu rất sản khoái! Ti ti dùng thử!" – Trầm trắc phi, thấy hành động của của Hàm Ninh cười hài lòng, nàng ta cũng biết thân phận tuy Vương phi nhưng vô quyền thì phải biết kính nể mình như vậy là đúng.

"Đa tạ muội muội! Long Đình ở phương Bắc, chỉ có nơi đó mới trồng được loại trà này, trà chỉ thu hoạch duy nhất vào mùa Xuân, các cô gái hái trà phải dậy từ rất sớm khi ánh mặt trời vừa hé những tia nắng đầu tiên, hái những chồi non nhất còn đẫm sương. Trà được sao trên bếp cực nóng trong thời gian chính xác lá trà vừa héo thì mới được coi là sự phụ sao trà đẳng cấp. Bên cạnh đó muốn dậy lên mùi thơm Long Đình cần phải sử dụng sương nấu lên thì trà mới xanh, trong được!" – Triệu Hàm Ninh nhìn chung trà được đặt lên bàn cười nhạt chậm rãi nói. Kiếp trước nàng từng làm phóng sự về loại trà này nên khá am hiểu về nó, không những vậy còn được một bậc sư phụ trà đạo chỉ dẫn tường tận về các loại trà cứ nghĩ học sau này có lúc dùng nhưng lại không nghĩ lại tận dụng nó như vậy!

Nghe Triệu Hàm Ninh nói Trầm trắc phi mắt mở lớn lên một chút vô cùng bất ngờ không nghĩ một Hàm Ninh nóng tính, tối ngày chỉ có gây sự náo loạn lại có thể am hiểu như vậy về trà, nàng đang tính ra oai nói trong viện có loại trà thượng hạng như vậy của Vương gia ban cho nàng dùng, muốn lên mặt nhưng không nghĩ lại bị bề mặt đến như vậy.

Uông Hữu Đình lần đầu ngước lên nhìn Hàm Ninh, y không nghĩ nàng lại có kiến thức uyên thâm đến như vậy, nói một cách tường tận tự nhiên, không nghĩ người như nàng lại đủ kiên nhẫn học kiến thức về những loại trà. Nhận thấy ánh mắt Uông Hữu Đình nhìn mình Triệu Hàm Ninh cúi xuống lấy tách trà thổi nhẹ bụi trà từ tốn nhấp một ngụm.

"Trà ngon!" – Sau đó trên mặt lại nở nụ cười mỉm trầm ổn như thường lệ ngược lên nhìn thẳng Trầm trắc phi.

"Không ngờ tí ti lại am hiểu về trà như vậy! Quả thật muội muội mùa riu qua mất thợ rồi!" – Cười nhẹ nhàng nàng ta nói.

"Không ta chỉ là từng có cơ hội biết một chút!" – Vẫn nụ cười mỉm thường trực vô cùng trầm ổn và bình tĩnh, Hàm Ninh nói.

Uông Hữu Đình cúi xuống trầm mặc dùng trà, y hôm nay cảm thấy Triệu Hàm Ninh vô cùng khác lạ, trầm ổn hơn rất nhiều, phong thái cứ nhu mì hoàn toàn không giống với ngày thường, y lại cảm thấy có lẽ đây lại là chiêu trò mới của nàng ta muốn cho y chú ý đến, nghĩ như vậy về chán ghét càng hiện rõ ràng trên gương mặt y. Trầm trắc phi bên cạnh nhìn thấy biểu cảm lạnh băng không có ý gì là quan tâm đến Hàm Ninh của Hữu Đình thì hài lòng cười nói.

"Tí ti, vài ngày tới có tiệc mừng sinh thần cho Hoàng hậu trong cung, Vương gia và chúng ta sẽ tham dự! Người muốn tí muội chúng ta chuẩn bị thật chu đáo mọi việc!" – Trầm trắc phi thay lời Uông Hữu Đình nói.

"Vậy à!" – Triệu Hàm Ninh nghe nói nét mặt cũng không biến đổi, ánh mắt vẫn trầm ổn không hề có chút thay đổi nào, không có biểu hiện hồ hởi nao loạn như Trầm trắc phi dự đoán. Nàng ta đã nghĩ khi nghe thông báo việc này chắc chắn với tính cách triệu Hàm Ninh chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng đến mức nổ tung không chừng, nàng ta muốn rất muốn có cơ hội được sánh bước cùng Vương gia để người để mắt đến nàng ta, đây là cơ hội lớn như vậy, nhưng không nghĩ nàng ta lại có thể trầm ổn đến như vậy.

"Trầm trắc phi thức ăn đã chuẩn bị xong rồi ạ!" - Tú Ngọc bên ngoài bước vào thông báo.

"Cũng ngay dịp, tí ti ở lại Thiên Tâm viện dùng cơm với Vương gia và muội muội luôn thể!" – Trầm trắc phi ôn nhu nói. Nàng ta lúc nào cũng giữ vẻ ôn nhu, dịu dàng như vậy vì nàng ta biết Uông Hữu Đình thích như vậy, và cũng nguyên nhân đó nàng nhận được sự sủng ái hơn hết.

"Đa tạ muội muội! Thật sự thất lễ với muội và Vương gia, trước khi sang đây ta có dặn đầu bếp chuẩn bị thức ăn, không nên uổng phí công sức của họ như vậy! Nên nếu không còn việc gì thần thiếp xin được cáo lui! Chúc Vương gia dùng bữa ngon miệng!" – Nói đoạn Triệu Hàm Ninh vui vẻ đứng lên hành lễ nói, ngụ ý từ chối thẳng không muốn đôi co rồi không đợi đáp lời xoay người rồi đi ngay.

Uông Hữu Đình tuy không hài lòng khi nghe Trầm trắc phi mời Triệu Hàm Ninh dùng bữa nhưng y càng cảm thấy kỳ lạ hơn khi nghe nàng ta từ chối rồi nhanh chóng rời đi như tháo chạy. Từ đó đến nay y luôn là người phải tháo chạy khỏi nàng ta, chưa bao giờ nàng ta từ bỏ bất kỳ một cơ hội nào để tiếp xúc bên cạnh y, nhưng hôm nay vô cùng kỳ lạ. Y công nhận rằng cách tỏ ra khác biệt này của Hàm Ninh đạt được sự chú ý của y, nhưng y càng cảm thấy chán ghét hơn.

"Vương phi tại sao người không tận dụng cơ hội dùng bữa với Vương gia! Có thể khiến ngài ấy chú ý đến người!" – A Hồng bên cạnh khó hiểu nhìn chủ nhân nói.

"À ta thấy cơm nhà mình ngon hơn!" – Triệu Hàm Ninh cười khi nói, quả thật đối diện hai người đó dùng cơm có cảm giác sẽ không nuốt trôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Vào cung

Lần đầu Triệu Hàm Ninh được tiến cung, quả thật cũng có khá nhiều điều ngỡ ngàng, A Hồng chọn cho nàng bộ y phục màu đỏ rực rỡ nổi bật nền da trắng sáng nhưng Triệu Hàm Ninh không muốn, nàng chọn bộ y phục màu lam nhạt mặc sự phản đối của cả 3 đại a hoàn của nàng.

"Vương phi, trang phục màu đỏ thích hợp những ngày hỷ sự như vậy, mặt khác còn giúp người vô cùng nổi bật và xinh đẹp nữa!" – Thu Vân không hiểu nhanh miệng nói.

"Đúng vậy nô tỳ cũng thấy người thích hợp với màu đỏ nhất! Nó làm nổi bật màu da trắng của người!" - Tiểu Loan cũng nhanh đưa ra ý kiến của mình.

"Các người đều không hiểu, ngày hôm nay là ngày vui của hoàng hậu đương nhiên bà ta sẽ không bao giờ muốn nữ nhân nào nổi bật hơn mình! Điều nữa là ta cũng không thích gây chú ý quá nhiều!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, quả thật trên đời này không có bất kỳ người phụ nữ nào muốn nhìn người khác nổi bật hơn mình, huống gì người đó còn là nữ tử cao trên vạn người như vậy.

"Nhưng Vương phi có thể chọn bộ trang phục màu vàng cũng được, bộ xanh lam đó có phần nhạt nhòa quá" – A Hồng tuy hiểu vấn đề nhưng cũng không đồng ý với bộ y phục nàng đã chọn.

"Được rồi, các người nhanh tay một chút ta không muốn bị muộn!" – Không muốn nói thêm Triệu Hàm Ninh lên tiếng thúc giục, thấy mình không cách nào lay chuyển được tâm ý của chủ nhân nên cả ba đành im lặng tập trung vào việc chuẩn bị mọi thứ.

"Vương gia!" – Trầm trắc phi đứng ngay cửa đại sảnh đường nhìn thấy bóng dáng oai nghiêm lịch lãm của Ôn Hữ Đình trong bộ trang phục màu đen khiến thần sắc lạnh lùng của y có phần còn cương nghị hơn vài phần, cười thật tươi chào đón.

"Đi!" – Ôn Hữ Đình nhàn nhạt gật đầu ánh mắt lướt nhẹ sang gương mặt được trang điểm kĩ càng của Trầm trắc phi rồi hướng cửa bước đến.

"Vương gia, đợi một chút tí ti vẫn chưa đến!" – Trầm trắc phi thấp giọng nói, nàng ta cố ý đến sớm một chút vì nàng biết Vương gia đặc biệt rất ghét phải đợi chờ, trong lòng thầm cười lạnh, Hàm Ninh người cho dù có chuẩn bị đến thế nào thì chung quy chỉ mang lại sự chán ghét hơn ở Vương gia mà thôi.

"Đến lúc nào rồi chưa đến! Có cho người đi gọi chưa?" – Nghe nói vậy Ôn Hữ Đình nhíu chặt mày giọng lộ rõ vẻ vô cùng khó chịu, thật sự y cũng đã quên đi việc cùng Triệu Hàm Ninh tháp tùng tiến cung.

"Dạ..." - Trầm trắc phi ngập ngừng, làm sao nàng lại tốt bụng đến mức cho người đi kêu cơ chứ, việc nàng ta đến muộn nàng vui mừng còn chưa đủ.

"Gặp qua Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh bước đến hành lễ với y, mặt vẫn thể hiện nụ cười mỉm ôn nhu như thường lệ.

Ôn Hữ Đình nghe tiếng quay lại nhìn nàng, ánh mắt có thoáng chút ngạc nhiên, y định nhìn nàng sẽ trang điểm xa hoa lộng lẫy nhưng kỳ thực người đứng trước mặt y lại đơn giản đến mức thanh thoát. Nhanh chóng chuyển ánh mắt ra hướng cửa bước đi.

"Tí ti kim an!" – Trầm trắc phi cười hành lễ, nhìn lướt qua mọi thứ trên người Triệu hàm Ninh, một thân y phục màu lam không gì nổi bật, trang sức dùng trên người cũng vô cùng nhạt nhòa, trên mặt không giấu nổi ý cười. Triệu Hàm Ninh nhìn người trước mặt một thân xiêm y màu vàng rực rỡ, trang điểm vô cùng kỹ càng bên cạnh đó những bộ trang sức lấp lánh nhìn qua liền biết quý giá càng làm cho nàng ta vô cùng lộng lẫy.

"Chúng ta đi thôi!" – Triệu Hàm Ninh không quan tâm nàng ta nghĩ gì nhìn hướng cửa đi ra. A Hồng là a hoàn đi theo nàng hầu hạ hai tay siết chặt khăn tay, thăm than vẫn giúp chủ nhân mình Trầm trắc phi có phải hơi quá rồi không, thân là trắc phi nhân ăn mặc vô cùng quý giá, trang sức đều là đồ thượng đẳng, quần áo được may từ lụa Giang tây, lụa mắc nhất, tốt nhất trong tất cả các loại vải vóc. Nếu nhìn vào người ta không chừng tưởng rằng nàng ta mới thật sự là Vương phi mất.

Bên ngoài Nam Dương Vương phủ 2 chiếc xe ngựa một to một nhỏ đứng đợi, Ôn Hữ Đình lạnh lùng bước ra bước lên chiếc xe ngựa phía trên. Triệu Hàm Ninh suy nghĩ thật sự có chút khó xử không biết mình thật sự nên ngồi trên chiếc xe ngựa nào.

"Sao còn đứng đó!" – Lên xe khá lâu không thấy động tĩnh nên Ôn Hữ Đình vén màn xe nhìn ra bên ngoài lạnh lùng nói, ánh mắt vô cùng chán ghét kèm bức tức hẳn học nhìn Triệu Hàm Ninh, nàng vờ lễ thì ra nàng phải theo gót y lên chung một chiếc xe ngựa này, cười nhạt chậm rãi bước lên. Y không thấy khó chịu thì nàng một người từ hiện đại đến đây mắc gì phải thấy khó chịu khi đi chung xe với nam nhân cơ chứ.

Trầm Trắc phi có chút khó chịu đi lên chiếc xe ngựa còn lại, nàng ta có chút không vui nhưng phải tự trấn định mình Vương gia làm như vậy vì phải vào hoàng cung, nếu để nàng ngồi bên trên đó thì mọi người sẽ chỉ trích Vương gia dung túng cho thể thiếp ức hiếp chính thể như vậy thật không tốt. Dù trong lòng vô cùng khó chịu nhưng nàng ta vẫn phải cố gắng ôn nhu mỉm cười.

Bước vào bên trong xe thấy Ôn Hữ Đình ngồi ở giữa ghế, nhắm mắt định thần không quan tâm đến Triệu Hàm Ninh, nàng cũng cảm thấy như vậy cũng tốt thật sự nàng không biết nên nói chuyện gì với y mới đúng. Sau khi chọn lựa chỗ ngồi đằng hoàng thì xe bắt đầu lăn bánh đi, Triệu Hàm Ninh khẽ nhíu mày không nghĩ xe ngựa lại khó chịu đến như vậy, cũng may mắn hiện tại nàng chỉ cần di chuyển một ít là đến được hoàng cung nếu phải đi xa nàng tin chắc mình sẽ không còn là của nàng mất.

Suốt đoạn đường đi Triệu Hàm Ninh hé màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đây là lần đầu tiên nàng đi ra ngoài sau khi xuyên qua đến nay, thật sự thấy mọi thứ đều vô cùng mới lạ. Triệu Hàm Ninh như đứa trẻ nhỏ lần đầu được dẫn ra phố, cái gì cũng hiếu kỳ, cái gì cũng thấy thích thú mới lạ.

"Đóng lại đi!" – Ôn Hữ Đình vẫn nhắm mắt định thần gần giọng lên tiếng, vẻ ngoài y phát ra lạnh lùng đến khó chịu, người ngồi cạnh cũng cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Bị giọng nói của y bắt ngờ vang lên khiến nàng bị giật mình may mắn nàng kiểm chế được không thoi đã hoảng lên thì quá thất thố. Nhẹ nhàng đóng cửa rèm lại Triệu Hàm Ninh đành bất chước y nhắm mắt định thần cho đến khi đến được hoàng cung.

"Vương gia!" – Đến Hoàng cung Trầm trắc phi xuống xe ngựa, đứng trước xe ngựa của Ôn Hữ Đình cùng Triệu Hàm Ninh chào đón. Ôn Hữ Đình vừa bước xuống xe ngựa nàng ta liền tiến đến ân cần đứng cạnh mỉm cười ôn nhu.

A Hồng vội chạy đến đỡ Triệu Hàm Ninh xuống, nàng nhìn công thành trước mặt ca thán, kiếp trước nàng từng đi vào hoàng cung vài lần, nhưng những nơi nàng được đi đến cũng là khu vực hạn chế và chỉ đến tham quan chụp hình mà thôi, không biết được hôm nay lại có cái cơ hội lớn đến như vậy.

Cả ba người cứ vậy bước vào trong, Ôn Hữ Đình đi phía trước Triệu Hàm Ninh đi phía sau cạnh bên là Trầm trắc phi, nhưng có một số đoạn Trầm trắc phi bước nhanh lên phía trước song hành với Hữ Đình nói cái gì đó rồi hấp háy má hồng hào có phần e thẹn nhìn hàm Ninh cười. Riêng Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không quan tâm đến, nàng còn đang mải mê nhìn ngó xung quanh, kiến trúc này hiện tại đều không mang vẻ cổ kính như kiếp trước nàng đi tham quan, có một số chỗ cũng thấy không giống lắm, có lẽ do thời gian và triều đại sau nữa làm thay đổi.

Đúng là Trầm trắc phi tuy chỉ là con thứ dòng chính nhưng cũng thường xuyên được ra bên ngoài cùng mẫu thân nên quen biết với các vị phu nhân tiểu thư không ít. Ngược lại Triệu Hàm Ninh tuy mang tiếng trưởng nữ dòng chính nhưng không được phụ thân sủng ái, mẫu thân mất sớm, kể mẫu không thích nàng nên không nhiều người biết đến nàng có người ngày đại hôn mới biết phủ tể tướng còn có một tiểu thư tên Triệu Hàm Ninh. Sau khi chào hỏi đôi lời mọi người bắt đầu nói chuyện tán gẫu những chủ đề Triệu Hàm Ninh không biết mặt khác việc hóng chuyện của người khác kiếp trước nàng đã

làm nhiều đến mức phát ngán nên lẳng lặng tránh đi.

Triệu Hàm Ninh chưa từng đến hoàng cung trong kỳ ức nhưng trong kiếp trước có đi tham quan đôi lần tuy trong giới hạn cho phép, cũng có đi qua hoa viên này. Đúng là hoa viên thực tế không nhiều mẫu hoa như hoa viên được cải tạo lại, nhưng bù lại phong thái nơi này thực tế thoát tục hơn nhiều, có lẽ do trong kiếp trước của nàng người đến đây tham quan đều cố gắng chụp ảnh, cố gắng tạo dáng khiến cho nó không còn cái phong thái vốn ban đầu nữa.

Triệu Hàm Ninh nhìn thấy một bụi cúc dại nhỏ, không nghĩ được trong hoa viên hoàng cung lại có một bụi cúc dại như vậy, nàng có phần thích thú, bản thân Hàm Ninh không thích hoa cỏ nhưng đặc biệt thích hoa cúc dại vì sức sống mãnh liệt của nó không cần quá đẹp xuất sắc không cần phô trương thân thể chỉ cần yên ả như vậy là đủ rồi.

"Nơi này không phải nơi có thể tự ý đi lang thang như vậy! Phu nhân nên quay lại buổi tiệc đi!" – Một giọng nam trầm ấm vang lên khiến Triệu Hàm Ninh giật mình ngược nhìn, trước mặt nàng là một nam nhân tầm hai mươi bảy tuổi, gương mặt nhìn khá quen mắt nhưng nàng không biết vì sao có cảm giác quen như vậy! (người xưa giữa phụ nữ có chồng với chưa chồng người ta nhìn vào kiểu tóc có thể đoán ra được)

"Tiểu nữ xin phép, do đi lạc đường nên đến không đúng nơi! Xin người thứ tội!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng cúi người nói, nàng biết trong cung thì chỉ cần hơi một chút có thể mất mạng. Trong tiền kiếp Triệu Hàm Ninh rất ít khi tiếp xúc với người ngoài cho nên việc nhiều người có thể nhận ra nàng hoàn toàn không nhiều.

"Đi ngược lại con đường đằng sau phu nhân rồi gặp người hỏi tiếp đường quay trở lại!" – Người nam nhân đó vẫn âm trầm đánh giá nữ nhân trước mặt. Một nữ tử nhìn còn khá trẻ nhưng với đầu tóc bới cao phu nhân nhà nào đó, tuy miệng nói đi lạc sợ sệt nhưng thần thái thì vô cùng lãnh cảm không hề có chút gì thể hiện đang sợ sệt, tuy lời nói cung kính nhưng phong thái có nét rất thanh cao khác thường, bên cạnh đó trang phục trên người vô cùng đơn giản nhưng thần thái lại toát lên không hề tầm thường, nữ nhân trước mặt thật sự rất đặc biệt.

"Đa tạ ngài!" – Triệu Hàm Ninh cúi đầu không nên đôi co nhiều xoay người quay trở lại ngay.

"Vương phi người đã đi đâu vậy! Muội tìm người này giờ sắp đến giờ vào tiệc rồi Vương gia đang đợi tí!" – Trầm trắc phi vừa nhìn thấy Hàm Ninh nhanh bước đến, ôn tồn nói.

"Ừ đa tạ muội!" – Triệu Hàm Ninh vẫn duy trì vẻ bàng quan ôn nhu bình thường cười gật đầu bước đến bên phía Ônng hữu Đình. Y nhìn thấy nàng chỉ liếc mắt không nói lời nào.

"Vương gia!" – Hàm Ninh hành lễ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, Trầm trắc phi lại ngồi phía sau hai người. Với cảnh này trong lòng Triệu Hàm Ninh vô cùng khó chịu khi phía sau cứ có một người nhìn chòng chọc vào mình làm sao nàng có thể tự nhiên thoải mái được chứ. Mọi người lục đục kéo vào ngồi vào vị trí của mình, Triệu Hàm Ninh đưa mắt quan sát mọi người xung quanh thoáng giật mình khi nhìn thấy người nam nhân ban nãy cũng bước vào, nàng vội cúi đầu xuống, hy vọng y không nhận ra nàng.

Buổi tiệc bắt đầu với tiết mục nhảy múa vô cùng điêu luyện của vũ công hoàng cung, từng động tác uyển chuyển nhẹ nhàng như thể các vũ nữ đang bay lượn ở đó. Nếu đoàn vũ nữ này ở thời của nàng chắc chắn sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng và đắt giá. Tiếng vỗ tay không ngừng sau khi mọi thứ kết thúc.

"Mọi người đến chúc mừng ta đông vui như vậy thật khiến ta cảm thấy vui vẻ!" – Hoàng hậu nương nương chậm rãi lên tiếng.

Mọi người đồng loạt nâng ly rượu cùng đồng thanh nói - "Chúc hoàng hậu nương nương phước như đông hải, thọ tị nam sơn!"

"Tốt tốt tốt!" – Hoàng hậu vui vẻ vô cùng gật đầu thỏa ý.

"Hoàng thượng nhân diện sinh thần của Hoàng hậu muội muội thần thiếp có chuẩn bị một tiết mục để góp vui cho người với hoàng hậu, cùng chúc hoàng hậu vạn sự như ý ạ!" – Trầm quý phi uyển chuyển, thướt tha bước lên cung kính nói. Quan sát gương mặt Trầm quý phi có hơn nửa phần giống Trầm trắc phi nhưng so đường nét thì Trầm quý phi có phần sắc sảo hơn.

"Được được" – Hoàng thượng hài lòng cười gật đầu tán thưởng. Nở nụ cười tươi hiền dịu nhìn ái phi của mình.

Trầm quý phi quay người xuống mỉm cười nhìn Trầm trắc phi, nàng ta vội vàng đứng lên.

"Tiểu nữ tài cán hạn hẹp nên chỉ xin được mua vui cho mọi người không dám dùng từ biểu diễn, xin Hoàng Thượng và Hoàng hậu thưởng qua ạ!" – Trầm trắc phi cười tươi nói sau đó quay lại nhìn Ônng hữu Đình đang ngồi im lặng ánh mắt nhu tình cùng nụ cười khuyếch thành.

Đàn được chuẩn bị cực kỳ nhanh sau đó nàng ta bắt đầu đàn, tiếng đàn trong trẻo ngân luyến vô cùng điêu luyện có thể nhận thấy nàng ta đã bỏ công sức khá nhiều để luyện tập nên. Mọi người xầm xì bàn tán khen ngợi, tiếng đàn vừa dứt mọi người đều tán thưởng khen tài nghệ đàn của nàng ta đã đạt cảnh giới bậc thầy rồi.

Triệu Hàm Ninh cười nhạt đặt chung trà trong tay xuống cùng mọi người vỗ tay, nàng khẽ kín đáo liếc mắt nhìn Ônng Hữu Đình bên cạnh, nhưng người bên cạnh lại làm nàng có chút giật mình, y vẫn lãnh đạm như thường thấy, dù đang nhìn người trước mặt nhưng ánh mắt lại không tồn tại bất kỳ cảm xúc khen thưởng hay ít nhất là nhu tình trong đó.

"Đàn tốt lắm! Tốt lắm, ban thưởng cho Trầm trắc phi!" – Hoàng thượng hài lòng gật gù nói,

"Đa tạ hoàng thượng hoàng hậu ban thưởng!" – Trầm trắc phi vui vẻ, hai gò má nàng hồng hào nhìn vô cùng đáng yêu. Nàng ta về chỗ nhìn Ônng Hữu

Đinh mỉm cười, y cũng nhếch miệng gật đầu với nàng ta. Triệu hàm Ninh ngồi im lặng ăn cũng không dám ăn nhiều, nói càng không, nhìn ngó xung quanh càng không dám nên đâm ra có chút nhàm chán. suốt buổi nàng đều tập trung vào chung trà trên bàn trước mặt của mình, nàng đang cố gắng phân tán suy nghĩ của mình cho những dự định sắp đến.

"Phù Nam Dương Vương phi đã như vậy ta tin Vương phi cũng còn xuất sắc hơn không bằng mời người ra trở tài cho mọi người mở rộng tầm nhìn!" – Một quan viên nào đó bất ngờ lên tiếng, mọi người xầm xì qua lại với nhau ánh mắt đều đổ dồn về phía Triệu Hàm Ninh, nàng đang ngồi vô cùng nhàm chán nghe nói đến mình giật mình.

"Được Nam Dương Vương phi ta cũng muốn biết khả năng của người, Triệu tể tướng đa tài như vậy đương nhiên tiểu nữ trong nhà cũng không phải dạng thường được!" – Hoàng thượng đang vô cùng phấn khởi gật gù nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tranh bướm

Triệu Hàm Ninh nàng kiếp trước cái gì cũng biết duy chỉ có đàn, hát, múa là không hề biết cái gì mà thôi. Tuy ngoài mặt nàng vô cùng bình tĩnh nhưng bên trong lại vô cùng rối loạn, nếu không trình diễn thì không được mà trình diễn thì còn làm mất mặt thêm. Đang vô cùng rối loạn không biết làm sao đưa mắt cầu cứu nhìn sang Ưông Hữu Đình, y vẫn trầm mặc ngồi yên lặng cứ như việc nàng hoàn toàn không liên quan gì đến y. Thầm biết y đang để nàng chết mặc kệ, nàng liếc mắt đứng lên quyết định liều một phen.

"Tham kiến Hoàng thượng, hoàng hậu! Tiểu nữ thật sự không có tài cán gì cả, nếu đem ra biểu diễn chỉ có thể làm trò cười cho mọi người mà thôi! Thay bằng thần thiếp có thể vẽ tặng nương nương một bức tranh ạ!" – Triệu Hàm Ninh không thể trông chờ về việc Hữu Đình cứu nàng nên đành tự thân vận động, nàng thấy triều đại Đông Hoa này không có trong lịch sử nàng học, cho nên đành liều một phen.

"Vẽ tranh ư! Hữu Đại, người có ý kiến gì không?" – Hoàng Thượng nghe vậy nhếch mắt lên nhìn nam nhân vẫn im lặng ngồi một mình nói.

"Nhi thần cũng muốn được chiêm ngưỡng tranh Nam Dương vương phi vẽ như thế nào!" – Ưông Hữu Đại chậm rãi nói, y được biết đến là thần tranh, tranh y vẽ y như thật có thể khiến người xem như đang được lạc vào bên trong thật sự. Triệu Hàm Ninh đưa mắt nhìn Hữu Đại, thì ra người đó cũng là Vương gia, hèn chi lại có mặt tại đây.

"Được!" – Hoàng thượng gật đầu đồng ý.

"Tiểu nữ xin phép lui vào trong chuẩn bị một chút ạ!" - Triệu Hàm Ninh đưa mắt nhìn Vương gia Hữu Đại cùng lúc y cũng đưa mắt nhìn nàng, nàng vội gật đầu rồi xoay người đi dần dò thái giám ít câu. Thái giám vô cùng ngạc nhiên nhìn nàng nhưng cũng nhanh chóng phân phó người đi chuẩn bị.

Sau khi mọi thứ đầy đủ Triệu hàm Ninh bắt đầu những nét bút vẽ đầu tiên, nàng vẽ một bông hoa mẫu đơn, trong lòng thầm cảm ơn vì kiếp trước do nghề nghiệp nàng bắt buộc học họa để bước đầu học vẽ đồ họa làm hình ảnh cho nên bây giờ có thể tận dụng được điều đó. Triệu Hàm Ninh chỉ vẽ duy nhất một bông hoa mẫu đơn ở giữa tấm giấy tuyền thanh màu trắng, để một bài tựa bên cạnh.

Trừ trường giai tiền hồng mẫu đơn,

Vẫn lai duy hữu lưỡng chi tàn.

Minh triều phong khởi ưng xuy tận,

Dạ tích suy hồng bả hoả khan

"Tiểu nữ tài mạo có chút hèn mọn xin mọi người đừng chê cười!" – Triệu Hàm Ninh đứng lên chấp tay hành lễ nhẹ nhàng nói, nàng đưa bức tranh hoa mẫu đơn cũng bài thơ tựa nàng nhớ của nhà thi văn đời trước nhưng triều đại này chắc chắn không biết được nên mượn tạm dùng đỡ.

Mọi người nhìn bức tranh đều bàn tán, vì nếu nói họa đẹp thì không phải chỉ là người này biết vẽ mà thôi chứ không hề có chút điều luyện lão sư nào. Triệu Hàm Ninh cười nhìn thái giám bên trong y gật đầu thả những con bướm đã được bắt sẵn ra, chúng bay tán loạn không lâu sau đều bu lên trên bông hoa mẫu đơn mà đập cánh. Triệu Hàm Ninh nhớ Đường Bá Hổ từng dùng mật ong pha màu vẽ để dụ bướm, nàng trong tình thế cấp bách đành sử dụng chiêu thức này.

Mọi người nhìn thấy bướm bay lượn rồi đậu lên bông hoa đều ồ lên kinh ngạc, bông hoa tuy không có gì đặc sắc nhưng khi có bướm đậu lên thì lại khác biệt rất nhiều.

"Thật là kỳ lạ! Kỳ lạ!" – Hoàng thượng luôn miệng nói kỳ lạ nhìn bức họa.

"Nam Dương vương phi thật sự là kỳ tài trong hội họa, vẽ bức tranh đến cả bướm cũng lầm tưởng là hoa thật mà đậu vào!" – Hoàng hậu nương nương vô cùng vui vẻ, gật đầu tấm tắc khen.

"Đa tạ Hoàng thượng và Hoàng hậu khen ngợi, tiểu nữ làm gì có tài cán như vậy chỉ là một chút kỹ xảo nhỏ mà thôi! Hy vọng mang lại niềm vui cho Hoàng hậu trong ngày hôm nay ạ!" – Triệu Hàm Ninh cười cúi đầu chậm rãi, nhàn nhạt nói.

"Hữu đại người thấy thế nào?" – Hoàng thượng nói nhìn Ưng Hữu Đại đang trầm ngâm nhìn bức họa nói.

"Bẩm phụ hoàng nhi thần cảm thấy Nam Dương Vương phi quả thật rất thông minh ạ!" – Ưng Hữu Đại nhìn về phía Triệu Hàm Ninh thầm đánh giá sơ lược rồi cúi người nói.

"Được tốt lắm, ban thưởng ngọc như ý!" – Hoàng thượng hứng khởi nói.

"Đa tạ Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương đã ban thưởng!" – Triệu Hàm Ninh nhận thưởng điềm đạm không có biểu hiện gì là vui mừng tột cùng nói.

"Muội không biết tí ti lại có biệt tài như vậy! Chúc mừng tí ti!" – Trầm trắc phi thấp giọng nói, trong lòng nàng ta thầm mừng chó chửi mèo, nàng ta muốn cho nàng mất mặt, theo như nàng biết Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không có tố chất nào cả, không ngờ lại giúp nàng tỏa sáng như vậy.

"Đa tạ muội muội!" – Triệu Hàm Ninh nghiêng đầu nghe nói cười nhạt, sau đó điềm đạm ngồi như thể không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhàn nhạt nhấp nhấp trà cùng điểm tâm trên bàn. Ưng Hữu Đình cũng không nghĩ nàng có thể thể hiện tốt đến như vậy có xoay ngang nhìn nàng một vài lần, nhưng rồi y cũng không nói gì. Mọi hành động của hai người phía trước đều được thu gọn ghẽ vào ánh mắt của Trầm trắc phi ngồi phía sau, nàng ta giận cần mỗi đến muốn bặt cả máu tươi.

Ở một góc khác của hội viện cũng có một ánh mắt âm thầm nhìn về phía Triệu Hàm Ninh thầm đánh giá, đó là ánh mắt của Ưng Hữu Đại, y cũng đã từng nghe qua về nữ tử này của Triệu tể tướng, tính tình ngang bướng nóng nảy hành xử lỗ mãng. Nhưng hôm nay giáp mặt thật sự khác xa với những gì y nghe thấy như thể hai con người hoàn toàn khác nhau. Nét điềm tĩnh đó sao lại có thể có ở một thiếu nữ mới 18 tuổi đầu được cơ chứ. Đứng trước Hoàng thượng vẫn có thể thanh cao ngẩng đầu.

.....

Sau sinh thần trong cung thì cũng đến sinh thần của Trầm trắc phi tuy không tổ chức long trọng nhưng chỉ vốn vẹn trong phủ cũng thấy vô cùng náo nhiệt. Chỉ cần nhìn những thứ kỳ công sắp xếp cũng có thể thấy trong lòng Ưng Hữu Đình Trầm trắc phi có địa vị không nhỏ.

"Vương phi chúng ta nên đi lễ vật gì bây giờ!" – A Hồng thấp giọng nói trong khi Thu Vân đang búi tóc cho nàng.

Triệu Hàm Ninh trầm ngâm suy nghĩ, nhớ lại năm trước vì đồ kỵ với nàng ta nàng đã làm náo loạn lên hết mọi chuyện chỉ vì hôm nay cũng là sinh thần của nàng nhưng không ai nhớ đến. Vừa nhớ đến kỷ niệm đó Triệu Hàm Ninh vội rung mình nhẹ.

"Người đi ra những cửa hàng trang sức chọn một bộ thiết quý giá và công phu cùng 5 khúc lụa thượng hạng phù hợp với sở thích nàng ta mang qua bên Thiên Tâm Viện!" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói.

"Thu Vân người xuống bếp cho các bà tử chuẩn bị trứng gà luộc cùng với mì một lát sau khi ở Thiên Tâm viện về ta sẽ đích thân xuống bếp!" – Triệu Hàm Ninh vui vẻ nói. Sinh thần thì phải ăn mì trường thọ cùng với trứng gà luộc thì một năm tuổi mới này mới may mắn được!

"Vâng, Vương phi!" – Cả hai người nhận mệnh lệnh nhìn nhau có chút khó hiểu nhưng không dám nhiều lời nhanh chóng rời đi.

Triệu Hàm Ninh nhàn rỗi nhìn những bức họa trang sức mới mình mới nghĩ ra xem có phù hợp với thời này hay không để còn đưa vào sản xuất, nàng nhận ra thời này mẫu mã đều quá ít mọi người không có nhiều quyền lựa chọn.

"Vương phi cát tường!" – Nhị di nương, Tam di nương và Tứ di nương đi vào trên tay cầm những hộp gấm hành lễ.

"Ừ!" – Triệu Hàm Ninh nhẹ nhàng cất những mẫu vẽ lại đặt lên bàn thư phòng rồi bước ra bên ngoài nhàn nhạt nhìn ba người trước mặt.

"Nhân dịp sinh thần Vương phi ba tỉ muội nô tỳ có chút quà mọn dâng lên cho Vương phi! Chúc vương phi phước như đông hải thọ tỉ nam sơn!" – Nhị di nương là người đại diện lên tiếng nói.

"Ồ ta không nghĩ ba người các người lại nhớ đến sinh thần của ta thật khiến ta cảm động! Ngồi đi! Người đầu dâng trà lên!" – Triệu Hàm Ninh nhàn nhạt cười, trầm ôn nói.

"vâng!"

"Mấy hôm nay mọi người trong Vương phủ đều cố gắng chạy việc chuẩn bị tiệc sinh thần cho Trầm trắc phi thật là quá ồn ào!" – Tam di nương mở lời trước.

"Đúng vậy! Nhiều đây đủ thất Vương gia sủng ái Trầm trắc phi như thế nào rồi!" – Tứ di nương ra vẻ dỗi hờn nũng nịu nói.

"Không cần suy nghĩ chỉ cần thấy một tháng hết một nửa là nghỉ tại Thiên Tâm viện rồi còn gì!" – Nhị di nương chậm rãi lên tiếng sau đó như vô tình lấy

tay lên che miệng nhìn Triệu Hàm Ninh. Như thể hiện nàng ta vô ý nói ra điều không nên nói, ai trong viện cũng biết Vương phi chưa từng được vương gia sủng hạnh qua, trước đây đó cũng chính là thứ dễ đã kích Triệu Hàm Ninh nhất.

"Đó là phúc khí của nàng ta!" – Triệu Hàm Ninh như có như không quan tâm nói.

"Vâng Vương phi nói phải!" – Cả ba di nương đều ngạc nhiên nhìn Triệu Hàm Ninh, cả ba người là cố ý đến đây để khích Triệu Hàm Ninh để nàng làm loạn phá hủy buổi tiệc sinh thần đáng ghét này, nhưng không ngờ nàng lại có thể trầm ổn không quan tâm mà nói như vậy!

"Ta nghĩ cũng gần đến lúc các người cần về chuẩn bị qua Thiền Tâm viện không sẽ khiến Vương gia không vui!" – Triệu Hàm Ninh vẫn giữ nụ cười mỉm nhàn nhạt nói.

"Vâng vậy tui nô tỳ xin cáo lui!" – Nghe Triệu Hàm Ninh nói như vậy cả ba người đều rất thông minh nhanh chóng đứng lên rồi đi.

"Thật đáng ghét! Ba người đó đến đây ra oai cái gì chứ!" – Thu Vân bất bình lên tiếng.

"Họ thích cứ để họ làm!" – Triệu Hàm Ninh nhàn nhạt cười nói. Thu Vân nhìn chủ nhân của mình vô cùng nghi hoặc, lúc đầu nàng nghe nói tâm tình Vương phi rất khó hầu hạ nhưng nay lại thấy không phải như vậy, ngược lại còn vô cùng trầm ổn như thể mặt hồ không bao giờ có gợn sóng.

Thiền Tâm viên

"Chúc mừng sinh thần của muội muội!" – Triệu Hàm Ninh nhẹ nhàng nói.

"Đa tạ ti tì đã đến! Thật sự muội muội rất là vui!" – Trầm trắc phi cười khê nói, Ônng Hữu Đình trầm mặc ngồi ghế bên cạnh.

"Ta không có gì nhiều hy vọng muội thích!" – Triệu Hàm Ninh ra hiệu cho những a hoàn mang lễ vật bước lên.

"Ti tì thật là khách khí! Hôm nay cũng là sinh thần của ti tì, Vương gia tổ chức như thế này là cho cả hai ti muội chúng ta!" – Trầm trắc phi cười nói, quay mặt nhìn thoáng Ônng Hữu Đình, nàng ta đang cố gắng tỏ ra vô cùng vui vẻ và nhân ái.

"Không không sinh thần với ti không quan trọng, Vương gia đã tốn công sức như vậy muội muội đừng có làm hao tổn công sức của người!" – Triệu Hàm Ninh cười còn tươi hơn ban nãy khoác tay nói, đáng người khoan thai ngồi xuống ghế nhấp nhấp trà – "Trà ngon!"

"Đây là trà do Vương gia đi phía Bắc mang về, nếu ti tì thích muội muội sẽ cho người mang sang Kim An viện cho ti tì dùng!" – Trầm trắc phi vừa nghe nói liền cười nói.

"Không cần, Vương gia tặng muội thì muội nên để dùng! Ta cũng không hứng thú lắm với trà đạo!" – Triệu Hàm Ninh nghe thấy như vậy cười nhạt đặt chung trà trong tay xuống bàn nhẹ nhàng khoan thai nói.

"Nhưng..."

"Nếu nàng ta đã không muốn không cần cưỡng cầu!" – Ônng Hữu Đình bất ngờ lên tiếng khiến mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Hôm nay cũng là sinh thần của Triệu Hàm Ninh, Ônng Hữu Đình cố ý cho chuẩn bị tiệc rượu hoành tráng như vậy tại Thiền Tâm viện mục đích muốn nói cho nàng biết thân biết phận của mình. Điều y không ngờ đến chính là nàng hoàn toàn không để tâm đến, có lẽ đây chính là kẻ sách mới lạc mềm buộc chặt của nàng muốn y chú ý đến nàng hơn. Càng nghĩ Ônng Hữu Đình càng cảm thấy vô cùng chán ghét nàng. (Đình ca của chúng ta cả nghĩ thật!)

Triệu Hàm Ninh nhận ra được ý nghĩ của Ônng Hữu Đình, cười nhạt nhìn sang chỗ khác nàng không quan tâm y muốn cái gì hay y nghĩ đến cái gì, hiện tại cái nàng quan tâm là làm sao để thoát ra khỏi đây, làm sao để nàng có thể có nhiều tiền bạc mà thôi.

Sau khi mọi người nhập tiệc rượu Triệu Hàm Ninh được sắp xếp ngồi bên cạnh Ônng Hữu Đình còn phía bên kia đương nhiên là Trầm trắc phi người từ đầu đến cuối luôn không ngớt nụ cười trên môi. Thức ăn nhanh chóng được mang lên toàn những thứ sơn hào hải vị vô cùng đặc đỏ, mọi người đều suýt xoa, Trầm trắc phi vui đến mức nụ cười to rộng đến tận mang tai. Triệu Hàm Ninh kiếp trước làm nhà báo giai đoạn đầu làm báo ẩm thực, có món ăn ngon nào nàng chưa từng ăn qua cho nên cũng không có gì là bất ngờ cả. nàng trầm ổn dùng bữa trong sự nghi hoặc của tất cả mọi người còn lại, không ai nghĩ một Vương phi từng làm loạn buổi tiệc sinh thần năm ngoái nay lại có phong thái như vậy.

"Thiếp đã ăn xong, xin phép gia cho cáo lui ạ!" – Triệu Hàm Ninh dùng khăn lau nhẹ khóe miệng mỉm cười nói.

"Ti tì nán lại một chút còn có tiết mục nhạc kịch của đoàn tập kỳ nổi tiếng nhất kinh thành biểu diễn nữa!" – Trầm trắc phi nhanh lên tiếng cản lại. Đoàn tập kỳ này đặc biệt khó mời, nhưng biết nàng thích nên Vương gia ra mặt mời họ về.

"À thật là thất lễ vì còn có việc quan trọng cần xử lý gấp nên không thể nán lại! Hy vọng muội muội không trách!" – Triệu Hàm Ninh nghe nói chỉ nhếch môi cười nhẹ xoay người rồi đi. Nàng ta sao không biết chủ ý của Trầm trắc phi, nhưng nàng ta lười ở lại xem diễn trò tình chàng ý thiếp mặc khác nàng khao khát được ăn bát mì trường thọ vào ngày sinh thần hơn, nếu lần la ở lại không chừng mì sẽ không kịp ăn mất.

Chương 7: Trao đổi

Vừa về đến Kim An viện đã nhìn thấy Thu Vân đứng trước cửa đợi chờ.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong thưa Vương phi!" - Thu Vân vừa nhìn thấy Triệu Hàm Ninh liền nhanh chân tiến lên phía trước, vui vẻ nói.

"Được chúng ta vào bếp thôi!" – Đoàn người nghe vậy lũ lượt kéo nhau vào bếp, mấy bà tử trong bếp thấy Vương phi xuất hiện thật cũng vô cùng kinh ngạc, bà ta không nghĩ Vương phi thật sự sẽ đích thân vào bếp.

"Ai đó phụ trách nhóm lửa giúp ta! Hôm nay là sinh thần ta muốn được ăn một bát mì trường thọ cùng trứng gà đỏ!" – Triệu Hàm Ninh lên tiếng nói. Lâu rồi nàng không nấu ăn, một mặt vì thân phận này một mặt với năng việc nhóm bếp lò vẫn là một trở ngại rất lớn.

"Vương phi nếu người muốn ăn chỉ cần nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ cho nấu ngay!" – Bà tử trong bếp cung kính nói, tuy Vương phi của họ không có quyền hành nhưng dù sao cũng là chủ tử việc người đích thân xuống bếp nấu nướng như thế này thật sự không phải phép.

"Không ta muốn ăn đúng vị của nó!" - Nói đoạn Triệu Hàm Ninh nhanh chóng bắt tay vào nấu nước lèo cũng như nhuộm màu trứng gà. Thịt nàng đem khía làm xá xiu chỉ một thoáng món mì nóng hổi đã xong, hương thơm ngào ngạt bay khắp nơi, mọi người trong bếp mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không ai tin một thiên kim lá ngọc, cảnh vàng tề tướng gia lại có thể làm việc trong bếp núc thuần thực đến như vậy.

"Vương phi thật sự... Rất thơm!" - A Hồng là a hoàn theo Triệu Hàm Ninh xuất giá đương nhiên nói đến kinh ngạc không ai bằng nàng ta, nàng ta chưa từng nhìn thấy Triệu Hàm Ninh xuống bếp bao giờ trước đây, không nghĩ có thể làm mọi chuyện thuần thực đến như vậy.

"Ta nấu khá nhiều đủ cho tất cả mọi người ở đây dùng! Nếu ai còn đói thì hãy ăn một bát nhé, không để ngày mai sẽ không còn ngon nữa!" – Triệu Hàm Ninh nhìn thành quả bát mì ngun ngút khói đứng với kiểu nàng muốn mà vô cùng hài lòng.

"Thật sao ạ?" – Thu Vân là đứa nhanh nhẩu nhất lên tiếng.

"Thật! Ba người các người cũng mang ba bát lên nhà trên ăn cùng ta! Hôm nay sinh thần ta mà!" – Triệu hàm Ninh cười cười nói với ba đại a hoàn bên cạnh mình.

"Chúng nô tỳ có ăn gan trời cũng không dám thưa Vương Phi!" - Tiểu Loan nhanh miệng nói, chỉ cần nghe tâm ý của Vương phi như vậy với các nàng thì nàng ta cũng đã thấy hạnh phúc rồi, làm gì có kiểu nô tỳ ngồi ăn chung với chủ tử cơ chứ.

"Nhưng..." - Nhìn ánh mắt kiên quyết của cả 3 người Triệu Hàm Ninh đành ngưng lại ý nghĩ của mình - "được rồi, tùy các người vậy!"

Sau khi đoàn người lũ lượt kéo lên trên, bà tử trong bếp nhanh chóng đến húp nước lèo rồi ngạc nhiên tốt cùng nhìn nhau, hương vị hoàn toàn khác với bát mì mà họ hay nấu, Vương phi nấu nước quả thật rất ngon, vị ngọt thanh nước lèo trong trẻo lại vô cùng đậm đà, ăn một muỗng lại muốn thêm một muỗng nữa.

"Người nói gì? Mì nước và trứng gà?" – Ông Hữu Đình nhíu khê mày nghe ám vệ thông báo. Đạo gần đây y nhận thấy Triệu Hàm Ninh khá kỳ lạ nhất là sau buổi vào cung cho nên cho người âm thầm theo dõi nàng.

"Dạ vâng Vương gia, Vương phi đích thân vào bếp, không những vậy còn cho phép tất cả hạ nhân trong viện được dùng bữa cùng người!" - ám vệ lại thấp giọng nói.

"Thật vậy sao?" - Ông Hữu Đình chưa hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác, Triệu Hàm Ninh trước kia là người rất phân vai vế, nàng ta luôn tự hào vì mình là đích nữ nên xem thường những người khác, không nghĩ hôm nay lại muốn ăn chung với người hầu như vậy.

"Dạ vâng! Nô tài chính mắt nhìn thấy ạ!"

"Được người lui ra bên ngoài đi!" – Ông Hữu Đình trầm mặc đứng nhìn bên ngoài cửa sổ. y không nghĩ một con người có thể thay đổi nhanh chóng một sớm một chiều thành một người khác như vậy. Tuy y không quan tâm đến nàng ta có phần chán ghét nhưng y vẫn không hiểu vì sao lại có sự chuyển biến nhiều đến như vậy.

Sau khi những nẫu trang sức mới của Triệu Hàm Ninh cho ra mắt nhận được sự ủng hộ không tưởng của mọi người, tuy mẫu mã đơn giản nhưng lại vô cùng thanh lịch và vô cùng chi tiết nếu nhìn kỹ mới nhận ra được sự công phu bên trong nó. Triệu Hàm Ninh cũng vì vậy bận túi bụi không có thời gian quan tâm nhưng chuyện khác.

"Tham kiến Đông Dương Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh đi ra khỏi Kim An viện đến hồ cá thì bắt gặp Ông Hữu Đại vội vàng hành lễ.

"Nam Dương vương phi!" – Hữu Đại cũng bất ngờ khi gặp nàng nên ngoài ý khê dừng lại một thoáng.

Triệu Hàm Ninh không quan tâm tiếp tục đi về phía ao cá không biết phía sau có một người lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nàng khê nhíu mày.

"Đồng Dương Vương gia sao lại đến phủ chúng ta nhỉ?" – Triệu Hàm Ninh có chút nghi hoặc hỏi.

"Vương phi không biết chứ Đồng Dương Vương gia dạo gần đây thường xuyên ghé sang thư phòng của Vương gia ở trong đó khá lâu đến tối mới mới rời đi!" – a Hồng nhanh chóng lên tiếng.

"Có chuyện gì quan trọng sao?" – Triệu Hàm Ninh nhún mày quan tâm.

"Sắp đến sẽ là nạn nước cao của các tỉnh phía nam Hoàng thượng ra lệnh Vương gia phải xử lý việc này. Năm nay không được để cho đề vỡ nữa!" – A Hồng cũng đã nghe các a hoàn khác nháo nhau nên cũng biết chút chút.

"Vậy à!" – Triệu Hàm Ninh nghe nói vậy khẽ nhướn mày nói. Nếu nói phải Nam chúng tỏ nơi đó mùa mưa sẽ vỡ đề nhưng mùa khô sẽ bị thiếu nước chính là vấn đề nan giải - "Người tìm một tấm bản đồ địa hình khu đó cho ta xem qua!"

Chiều tối ngày hôm đó a Hồng mang đến một tấm bản đồ về địa hình các vùng đất phía nam cũng như hệ thống những con kênh rạch ở đây. Triệu Hàm Ninh trong lòng thầm nghĩ - "Quái lạ cái thời đại gì mà không có trong lịch sử nhưng địa hình cũng như các kiến trúc mọi thứ đều y như thực tế cơ chứ!" - Triệu Hàm Ninh nhìn ngắm suy nghĩ, ráng nhớ lại bản đồ thực tế như thế nào đã có những thay đổi nào giúp giải quyết vấn đề nan giải này.

Triệu Hàm Ninh mất hai đêm vẽ thiết kế đường dẫn nước của sông Hoàng Giang, con sông chính trong các vụ việc vỡ đề lũ lụt các vùng phía nam.

"Xong xui rồi! a Hồng em nhìn xem có đẹp hay không?" – Triệu Hàm Ninh nhìn tấm bản đồ to tướng được căng trên khung một bên và một khung khác với những nét vẽ nghệch ngoạc phát thảo của mình lại tấm bản đồ, cười đắc ý nói.

"Nàng đang làm gì vậy?" - Ông Hữu Đình nhận được thư của tể tướng muốn mời Vương gia và Vương phi ghé sang tể xá nhân giỗ mẹ đẻ vương phi nên y đến đây mục đích phụ là thông báo với nàng chuyện đó, chuyện còn lại chính là căn dặn nàng khi về nhà nên biết giữ ý không để lộ chuyện trong nhà cho gia đình mẹ đẻ biết.

Tuy nàng không phải đứa con gái được sủng ái của Tể tướng nhưng cũng là quân bài hần đưa vào phủ Nam Dương Vương nhằm thỏa hiệp quyền lực cho nên nếu biết Triệu Hàm Ninh không thực quyền sẽ có rất nhiều chuyện ồn ào kể cả việc có ủng hộ hay không ủng hộ trên quan trường đối với Ông Hữu Đình. Y đến lặng lẽ khi nhìn thấy nàng đang chăm chú vẽ nghệch ngoạc, vừa nhìn Ông Hữu Đình đã nhận ra được là địa thế bản đồ của phía nam, ra hiệu cho a hoàn lui ra bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại y và nàng, y chăm chú quan sát cố hiểu điều nàng đang làm nhưng càng nhìn càng không hiểu điều thể hiện cái gì.

Nghe giọng Hữu Đình vang lên Triệu Hàm Ninh giật bắn người rút cả chiếc bút lông đang cầm trong tay xuống đất, xoay người tròn tròn mắt nhìn Hữu Đình đang đứng phía sau chăm chú nhìn nàng.

"Ta hỏi nàng đây là cái gì?" – Ông Hữu Đình nhún mày bỏ qua thái độ của Triệu Hàm Ninh nhìn bức phát họa vẽ nặng nề của nàng ghi chú chi chít mọi thứ cả lên.

"Gặp qua Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh sau khi lấy lại bình tĩnh nhanh chóng cúi người hành lễ.

"Đây là bản đồ của những vùng đất phía Nam?"

"Vâng thưa Vương gia!"

"Nàng đang làm gì?" – Vẫn còn tập trung nhìn vào hai bức bản đồ nhất là tấm bản đồ mà Triệu Hàm Ninh vẽ, nhún chặt mày. Y nhận ra đó là sông Hoàng Giang nhưng những thứ khác, những ghi chú, những hình thù ký hiệu quái dị kèm theo là cái gì.

"Thiếp chỉ là phù nương, buồn chán nên chỉ là vẽ chơi mà thôi!" – Triệu Hàm Ninh đã trấn tĩnh lại bản thân, trên mặt hiện lên vẻ ảm đạm vẫn cười mỉm trên môi cúi đầu nói.

"Nàng..." – Ông Hữu Đình không nghĩ nàng lại nói như vậy, kinh ngạc quay lại nhìn, đáp lại y là nụ cười nhàn nhạt của nàng.

"Vương gia đến Kim An viện có chuyện gì không ạ?" – Nhận ra thái độ hững hờ tuy bề ngoài tỏ ra vui vẻ nhưng có vẻ như bài xích, xa cách khó chịu đối với y, khiến Ông Hữu Đình có chút ngỡ ngàng nhìn Hàm Ninh.

"Vương phi nàng..." – Ông Hữu Đình tức giận dửng dưng, cố gắng điềm đạm lại nói – "Một tháng nữa chúng ta sẽ ghé phủ tể tướng ít hôm, nàng liệu mà sắp xếp cư xử cho phải!" – Nói đoạn y dửng dưng quay người rời đi.

"Tồn nhiều noron của người khác như vậy, đầu phải muốn hỏi là nói chứ!" – Triệu Hàm Ninh khịt mũi lầm bầm, quay lại nhìn thành quả của mình làm ra, nàng cảm thấy trí nhớ của mình thật quá tốt rồi.

"Vương phi sao người không giữ Vương gia lại! Hiếm lắm ngài ấy mới đến Kim An viện của chúng ta!" – A Hồng mặt mày bí xị đi vào bên trong, ánh mắt có chút thương cảm nhìn chủ nhân của mình.

Đáp lại nàng Triệu Hàm Ninh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng không nói gì. Chuyện Ông Hữu Đình đột nhiên đến Kim An viện khiến mọi người còn lại đều đứng ngồi không yên, nhưng không lâu sau đó lại thấy y dửng dưng giận dữ đi ra bên ngoài rồi vào thư phòng và cuối cùng nghỉ đêm tại đó khiến tất thấy đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đêm hôm đó trong lúc Triệu Hàm Ninh đang ngủ say sưa thì có một bóng hắc y nhân nhảy vào viện nàng, nhẹ nhàng đến trước tấm bản đồ đứng hồi lâu.

"Vương gia, thiếp không nghĩ người lại có thói quen như thế này?" – Triệu Hàm Ninh vốn là người ngủ rất tỉnh đặc biệt hôm nay còn khó ngủ nên chưa chìm vào giấc ngủ đã bị đánh thức bởi việc có người lên vào thư phòng của mình.

Uông Hữu Đình không ngờ Triệu Hàm Ninh vẫn chưa ngủ, có chút ngoài ý, nhưng vẫn cố gắng giữ nét kiên định không xoay người lại nhìn nàng hay nói điều gì.

"Con người không ai cho không ai bất kỳ điều gì cả!" – Triệu Hàm Ninh nhẹ giọng nhàn nhạt nói, nàng đang bận bộ quần áo ngủ màu trắng tinh dưới ánh sáng duy nhất hắt vào phòng của ánh trăng bên ngoài cửa sổ khiến nàng trở nên thanh tú vô cùng.

"Nếu như thiếp có thể giúp Vương gia giải quyết vấn đề nan giải phía nam thì thần thiếp được trả công như thế nào?"

"Nàng dám ra điều kiện với ta?" – Uông Hữu Đình nhíu chặt mày, không tin vào tai mình quay người lại nhìn thẳng Triệu Hàm Ninh.

"Vương gia người nói như vậy là không đúng, đây không phải ra điều kiện mà chúng ta đang thương lượng trao đổi với nhau!" – Triệu Hàm Ninh khẽ nhíu nhẹ mày, miệng nở nụ cười nhàn nhạt lắc nhẹ đầu nói.

"Điều kiện của nàng là gì?" – Trong lòng Uông Hữu Đình đã nghĩ nàng nhất định nhân cơ hội này mà nắm quyền lực trong Vương phủ.

"Thiếp muốn trao đổi bằng tiền! Người phải trả cho thiếp bằng một nghìn lượng!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt đứng lên, trong lòng nắm chặt phần thắng.

"Tiền! Hừ được!" – Vừa nghe Hàm Ninh nói, Hữu Đình có chút ngoài ý, không nghĩ đến một Vương phi chỉ quanh quẩn trong phủ, mọi chi tiêu đều có người lo lắng thì cần tiền để làm gì nhưng y không quan tâm nhiều hơn, chỉ khẽ nhất trí đồng ý.

"Được! vậy ngày mai thiếp sẽ nói với Vương gia người! Còn tiền thì người cứ viết thành ngân phiếu Thiếp cho người ra bên ngoài lãnh cũng được!" – Triệu Hàm Ninh đã thực hiện xong mục đích của mình thư thái nhàn nhạt cười.

"Tại sao nàng không nói bây giờ?" – Uông Hữu Đình lại nhíu mày khi nghe Triệu Hàm Ninh lại thoái thác không trả lời.

"Vương gia người không ngủ thì thiếp cũng cần ngủ! Nên xin phép hẹn gặp người vào sáng mai! À bên ngoài còn có người canh gác thiếp không nghĩ người đi ra bằng đường chính diện thì nên đầu ă! Xin phép gia thiếp cáo lui!" – Nói đoạn Triệu Hàm Ninh nhún người hành lễ xoay người đi vào sau bức bình phong nằm xuống giường, để lại một Uông Hữu Đình vô cùng ngạc nhiên ánh mắt không dấu nổi sự ngỡ ngàng đang nhìn xoáy như muốn đục lỗ bức bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Vương phi, nàng là ai?

Đúng như lời hẹn ngày hôm sau, khi dùng xong điểm tâm Triệu Hàm Ninh tự giác mang theo tấm bản đồ đến trước thư phòng của Uông Hữu Đình diện kiến y.

"Gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh tươi tỉnh nhìn người trước mặt có chút mệt mỏi, không chừng y thức cả đêm qua để suy nghĩ.

"Đứng lên đi!" – Uông Hữu Đình nhàn nhạt nói. Thực chất cả đêm qua y không hề chợp mắt, y không tài nào hiểu được những gì mình đã nhìn thấy cũng không biết vì sao Triệu Hàm Ninh lại có suy nghĩ táo bạo trao đổi với y như vậy, một nữ tử bình thường ai lấy ra cái gan lớn đến như vậy.

Triệu Hàm Ninh không quan tâm thái độ của y ra làm sao chung quy đây chỉ là mối quan hệ lợi nhuận mà thôi, nàng cần bạc của y và y cần biết suy nghĩ của nàng. Mọi chuyện chỉ là trao đổi trên nguyên tắc thương gia mà thôi.

"Như người thấy đây chính là hình dáng của sông Hoàng Giang. Thần thiếp được biết sông bắt nguồn từ thượng nguồn ở phía nước Cao Ly chạy ngang qua lãnh thổ của chúng ta. Khi mùa nước đến bên trên xã đập khiến đê điều của chúng ta không chống cự nổi sẽ vỡ hàng loạt dẫn đến sinh linh đồ thần. Còn khi hạn hán Cao Ly ngăn đập khiến nước không thể đi xuống chúng ta làm cho hạn hán diễn ra!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi đứng trước bản đồ nói, dáng vẻ ung dung tự tin đến mức khiến người đối diện có cảm giác thật sự choáng ngợp không tin vào những gì trước mắt.

"Đứng!" – Triệu Hàm Ninh lại một lần nữa làm Uông Hữu Đình ngạc nhiên, một tiểu thư khuê các từ nhỏ được nuôi dưỡng kỹ lưỡng làm sao có thể biết được những chuyện đê điều như vậy cơ chứ.

"Hoàng Thượng cho lệnh Vương gia phải làm như thế nào cho đê năm nay không vỡ, không để nạn đói xảy ra. Đó là điều nan giải và gần như là bất khả

thực hiện!" – Triệu Hàm Ninh dừng lại nhìn thẳng Hữu Đình cười nụ cười tự tin.

Hữu Đình bị nụ cười tự tin đó của nàng làm y cảm thấy vô cùng chướng mắt, không hiểu nàng lấy đâu ra dũng khí để tự tin như vậy, con người đang đứng trước mặt y hiện tại ung dung, tự tin như vậy thật sự rất xa lạ.

"Xe lương cứu trợ đến được vùng cần giúp chỉ còn được một phần trong mười phần ban đầu! Chuyện đó muốn cứu vẫn cũng không phải là không có cách nhưng chuyện đó chúng ta sẽ trao đổi sau! Hôm nay thiếp sẽ giúp Vương gia biến điều không thể thành có thể, không những ngăn lũ mà còn giúp giải nguy trong mùa hạn!" - Triệu Hàm Ninh nói chậm từng từ, ánh mắt ánh lên vẻ tự tin vô cùng, nhìn nụ cười mỉm trên môi khiến người đối diện có cảm giác nàng vô cùng lấp lánh.

"Ý nàng là không phải chỉ có mỗi việc lụt còn cả vấn đề nước trong mùa hạn hán!" - Ông Hữu Đình nghe nói như một bên mày nghi hoặc.

"Đúng vậy! Bây giờ người thấy một ngàn lượng bỏ ra sẽ không phí đâu! Thiếp lại thấy một ngàn lượng có vẻ hơi ít!" – Triệu Hàm Ninh chép miệng tiếc rẻ, Hữu Đình nhìn dùng ánh mắt khinh thường hướng nàng, việc nàng tham tiền liếc như vậy thật khiến y càng thêm nghi vấn về con người nàng.

"Chúng ta quay lại đây! Đây là sông Hoàng Giang, tuy chúng ta đã đào các nhánh sông nhưng vẫn không là gì cho với việc nước ồ ạt chạy xuống cả! Vậy thiếp có một ý này. Nơi này vùng tây nam của sông Hoàng Giang là một vùng đất khá thấp nơi dễ vỡ đê nhất nhưng cũng là nơi có diện tích đất rộng nhất! cũng gần thượng nguồn nhất." - Triệu Hàm Ninh dùng cây bút lông trên tay chỉ vào vùng đất nàng đã khoanh tròn đánh dấu x trên tấm bản đồ.

"Đúng!" - Ông Hữu Đình trầm ca ngợi trong lòng, những điều nữ nhân này đang nói hoàn toàn đúng về khu vực đất đó.

"Chúng ta sẽ thi công nơi đó một cái hồ chứa nước, ta gọi nó là hồ số một! Hồ chứa nước nên xây dựng thấp hơn sông Hoàng Giang, có cửa sập chắn nước, lúc lũ xuống cứ mở cửa sập cho nước chảy vào hồ. Sau đó đến mùa khô cứ việc xả đập cho nước chảy ra sông cung cấp nước!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói chậm rãi. Nhìn thấy Ông Hữu Đình trầm mặc nhìn bản đồ nàng cười hài lòng.

"Đây sẽ là hồ thứ hai là hồ dự trữ nếu hồ thứ nhất đầy thì sẽ mở tiếp hồ thứ hai. Hai hồ này chúng ta sẽ xây thông nhau như kiểu bình thông nhau như vậy vùng trung tâm phía nam cũng không lo không có nước dùng trong mùa hạn hán. Như vậy thì đương nhiên yên tâm đề điều của chúng ta sẽ không lo bị nước đánh sập!" - Triệu Hàm Ninh cười chậm rãi nói, tay nhẹ nhàng chỉ vào cùng lãnh thổ được nàng đánh dấu chữ x thứ hai.

Ông Hữu Đình nghe những lời Triệu hàm Ninh nói vô cùng ngạc nhiên tại sao một nữ tử chỉ quanh quẩn hậu viện lại biết nhiều chuyện đến như vậy. Cách nói chuyện lại vô cùng tự tin am hiểu đến như vậy, đến cả suy nghĩ về nước thông ra vô, chuyện tưới tiêu của nông dân nàng cũng suy nghĩ đến. Quả thật khiến người khác phải sững sờ.

"Hiện tại đã qua vụ mùa, nhân công khá nhiều nếu như bắt tay làm vừa kịp mùa lũ còn giúp bà con có thêm thu nhập! Nếu như tiền công mỗi tháng người trả cho đám nhân công là hai lượng bạc vậy như số lượng nhân công là một nghìn người vị chi Vương gia chỉ tốn có hai nghìn lượng, nếu hai nghìn người thì Vương gia tốn bốn Ngàn lượng, càng nhiều người thì thời gian thực hiện đề điều hồ chứa sẽ nhanh hơn, chuẩn bị hoàn hảo để đón lũ. Theo thiếp thấy con số phải bỏ ra là quá nhỏ so với việc củng cố đề điều và cứu trợ lụt hàng năm!" - Triệu Hàm Ninh cười nhìn Ông Hữu Đình nói.

Hữu Đình trong lòng cả kinh mặc dù bên ngoài mặt vẫn không tỏ bất kì thái độ nào khác khi nghe hàm Ninh nói, đến những chuyện như vậy nàng ta cũng nghĩ đến khiến y không tin được người đứng trước mặt mình có thể là một nữ nhân.

"Triệu Hàm Ninh, bằng cách nào nàng có thể tính nhanh đến như vậy?" – Không tin vào tai mình Hữu Đình đứng phắt dậy nhìn nàng.

"À thiếp có cách tính của mình. Nói chung với cách này của thiếp Vương gia đừng lo sẽ rất tiết kiệm về kinh phí. Và còn đảm bảo được đời sống khu vực phía nam luôn luôn tốt!" - Triệu Hàm Ninh thật sự không biết giải thích cách tính nhanh bằng cách nào, nàng thuộc bảng cửu chương nên việc nhân những con số đơn giản này đến học sinh cấp một đều thực hiện thuần thục được.

"Ừ!" – Ông Hữu Đình trầm ngâm nhìn những ghi chép của Hàm Ninh trên bản đồ những gì nàng nói với y này giờ, tất cả đều rất rõ ràng rành mạch và đều được thể hiện rõ ràng trên tấm bản đồ.

"Nếu không còn chuyện gì nữa thiếp xin cáo lui!" – Triệu Hàm Ninh đã trình bày xong mọi chuyện, cảm giác không còn việc gì nữa nên nhanh chóng cáo lui vì nàng cảm thấy mối quan hệ giữa nàng với Ông hữu Đình không phải thuộc dạng thân thiết có thể cùng nhau tán gẫu. Mặt khác nàng cảm thấy con người của Ông Hữu Đình khó đoán tốt nhất tránh tiếp xúc càng nhiều càng tốt.

"Vương phi! Nàng là ai?" – Ông Hữu Đình thấp giọng nói, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn người vừa mới bước đến cửa. Y tuy không gần gũi Triệu Hàm Ninh trước kia nhưng y chắc chắn rằng nàng ta không thể nào mang khí chất như vậy, không thể nào có thể lạnh lùng xa cách đến ánh mắt cũng thể hiện rõ điều đó, một phần khác Triệu Hàm Ninh là một người nóng tính, nóng cạn không thể nào điềm đạm và thâm sâu như bây giờ. Ngoài mặt rõ ràng là cùng một người nhưng y vẫn cứ cảm thấy Triệu Hàm Ninh hiện tại không đúng.

"Thưa vương gia thiếp là Triệu Hàm Ninh" – Triệu Hàm Ninh có chút sững người lại nhưng trên môi nhanh chóng đáp lại nụ cười ôn nhu điềm đạm thường ngày.

"Lui ra đi!" – Đưa mắt đánh giá Triệu Hàm Ninh một lượt rồi gạt đầu cho nàng lui ra bên ngoài.

Triệu Hàm Ninh cũng mang một bụng lo lắng đi về Kim An viện, nàng nhìn ra được ánh mắt không tin, ánh mắt dò xét của Ông Hữu Đình dành cho mình. Câu hỏi của y chính là mấu chốt khiến tim nàng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, quay lại nhìn cánh cửa thư phòng rồi xoay người bước về viện của mình.

Chuyện Vương phi cùng vương gia bên trong thư phòng suốt một buổi sáng không cho ai làm phiền loan truyền rộng rãi trong Vương phủ, mọi người đoán già đoán non nguyên nhân.

"Trắc phi người có suy nghĩ gì không?" – Tú ngọc đứng bên cạnh Trầm trắc phi thấp giọng nói.

"Vương gia ắc có ý của người, có thể sắp đến phải về phủ tể tướng cho nên gọi Vương phi đến căn dặn một số chuyện!" – Trầm trắc phi trầm ổn nói, nàng ta cũng đang tự trấn an mình như vậy. Từ sao hôm trong Hoàng cung về thấy ánh mắt Hữu Đình nhìn Hàm Ninh, trong lòng nàng đã có chút thấp thòm, nhưng nàng luôn cố gắng lấy nhiều lý do khác nhau để tự tạo cho những nghi hoặc trong đầu nàng.

"Nhưng cả buổi sáng như vậy thì có phải dặn dò quá nhiều!" – Tú Ngọc chậm giọng nói.

"Cộp!" – Trầm trắc phi đặt mạnh tách trà xuống bàn khiến Tú Ngọc sợ đến phát run người – "Có nhiều chuyện dặn dò thì sẽ dặn lâu thôi! Người lui xuống chuẩn bị chút đồ tắm bỏ ta sẽ mang sang thư phòng cho Vương gia!"

"Vâng thưa trắc phi!" – Tú Ngọc nhanh chóng đi ra bên ngoài. Để lại bên trong còn một mình Trầm trắc phi, nàng ta cố gắng kiểm soát lực không hắt tung mọi thứ trên bàn.

"Vương gia không đòi nào phải lòng nàng ta, không đòi nào! Mình phải bình tĩnh! Phải bình tĩnh lại!" – Âm thanh nói như rít ra từ kẽ răng nghe vô cùng đáng sợ. Nếu như có người nào nghe thấy chắc cũng không dám tin lời nói đó được phát ra từ vị Trầm trắc phi ôn nhu ngày thường này.

...

"Huynh cho người gọi đệ!" – Hữu Đại nhanh chóng vào thư phòng.

"Đệ nhìn cái này thấy gì?" – Hữu Đại là anh em cùng mẹ cùng cha với Hữu Đình đó là lý do vì sao hai người lại giống nhau đến như vậy, nhưng Hữu Đại lại không âm trầm như Hữu Đình, y có phần hoạt bát hơn, tính cách cũng phong lưu hơn nhiều. Đặc biệt cực kỳ am hiểu về hội họa, y thích đi đây đi đó nên những thứ kì lạ đều có thể biết qua, kiến thức vô cùng uyên sâu cho nên đôi khi những vấn đề cần suy nghĩ Uông Hữu Đình đều bàn bạc với y.

"Sông Hoàng Giang, hồ, những hình ảnh này là chữ số của người Cao Ly?" – Hữu Đại nhìn bản đồ nhàu nát trên bàn thấp giọng nói.

"Đây chính là cách giải quyết những vấn đề nan giải của chúng ta nhiều ngày qua!" – Uông Hữu Đình nhàn nhạt nói, y biết đó là chữ số Cao Ly và cũng không phải quá khó cho Uông Hữu Đại nhìn ra những điều thể hiện trên bản đồ. Nhưng cũng không quá ngạc nhiên khi y không hiểu chúng thể hiện điều gì.

Sau đó Hữu Đình tường tận giải thích lại mọi ý cho Hữu Đại hiểu, nghe đến đâu y ngạc nhiên đến đó có những ý không hiểu lắm hỏi lại nhưng Hữu Đình cũng không thể giải thích được.

"Đây là ý nghĩ của ai?" – Uông Hữu Đại hai mắt sáng rỡ, tuy còn nhiều chỗ không hiểu nhưng y cũng biết đây là một phương pháp tuyệt vời. Người nghĩ ra cách này chắc chắn là một kỳ tài, y chắc chắn phải gặp mặt người đàm đạo.

"Triệu Hàm Ninh!" – Uông Hữu Đình chậm rãi nói ra cái tên khiến người nghe như chết đứng.

"Cái gì?" – Uông Hữu Đại không tin được lớn tiếng nói.

"Nếu không phải chính tai ta nghe nàng ấy nói ta cũng không tin, nhưng đó là sự thật!"

"không thể nào, một tiểu thư khuê các làm sao hiểu về vấn đề đề điều. Những vị quan đồ trạng nguyên trong triều đã nhiều năm còn không nghĩ ra cách sao nàng ta có thể!" – Uông Hữu Đại cả kinh, lắc đầu nói. Y hoàn toàn không tin được cách này là do một nữ nhân nghĩ ra, những điều thể hiện trên đây hoàn toàn vĩ đại vượt xa những suy nghĩ hiện tại.

"Chính ta cũng không tin được điều đó. Nàng ta còn tính được tổng số lượng ngân lượng sẽ dùng cho việc trả công xây dựng, và nói là cực kỳ ít so với số tiền cứu trợ vỡ đê!"

"Đệ thật sự không tin được!" – Dù có thể nào Uông Hữu Đại cũng không tin một nữ nhân có thể biết những điều này. Huống hồ gì một người chưa bao giờ được đi ra khỏi phủ nhà như Triệu Hàm Ninh.

"Người đâu!" – Uông Hữu Đình lên tiếng, bên ngoài lính canh nhanh chóng hành lễ.

"Cho người sang mời Vương phi đến thư phòng ta ngay lập tức"

"Vâng Vương gia!"

Triệu Hàm Ninh đang trong viện nghe triệu hồi đều không ngoài ý, vẫn ung dung nhàn hạ xử lý hết công việc đang dở mới đi đến thư phòng. Từ xa đã nhìn thấy Trầm trắc phi đang đứng phía trước thư phòng.

"Vương gia có lệnh không được quấy rầy nên xin Trầm trắc phi về trước cho ạ!" – Lính canh bên ngoài thấp giọng ngăn cản.

"Nhưng ta chỉ mang ít điểm tâm cho Vương gia mà thôi!" – Trầm trắc phi có chút phật ý, ai trong Nam Dương vương phủ này lại dám cả gan cản đường

nàng như vậy cơ chứ, nàng chính là chủ mẫu đương quyền sao tên lính canh này dám như vậy.

"To gan ngạo dám chặn đường trác phi!" - Tú Ngọc bên cạnh nhanh miệng nói.

"Trăm trác phi thứ tội nô tài không thể làm trái ý người được!" - Tên lính canh nào không biết việc mình đang làm là đắc tội nhưng ý chỉ của Vương gia y nào dám làm trái lại.

"Muội muội!" – Triệu Hàm Ninh nhẹ nhàng bước đến.

"Tham kiến Vương phi!" - Mọi người nhìn thấy nàng liền cúi người hành lễ.

"Đứng lên đi!"

"Ti ti cũng đến tìm Vương gia sao?" – Trầm trác phi nói ánh mắt nhìn quanh không thấy a hoàn phía sau xách theo gì cả có chút ngoài ý.

"À không Vương gia có chuyện muốn gặp ta! Nếu như muội không phiền ta có thể giúp muội mang điểm tâm vào trong!" – Triệu hàm Ninh mỉm cười nhàn nhạt ôn nhu như mặt hồ.

"Đương nhiên không phiền! Đa tạ ti ti!" - Trầm trác phi nụ cười trên môi cứng đờ lại, nhưng nhanh chóng xoay người đưa điểm tâm cho Triệu hàm Ninh.

"Không có gì!" – Nói đoạn Triệu Hàm Ninh cầm lấy đĩa điểm tâm từ tay Trầm trác phi bước lên phía trước. Lính canh cửa nhanh chóng mở cửa thư phòng cho nàng vào trong, để lại Trầm trác phi vừa mất mặt vừa tức giận đứng đờ người bỏ về.

"Gặp qua gia, tham kiến Đông Dương vương gia!"

"Đứng lên đi!"

"Đây là điểm tâm Trầm trác phi đặc biệt chuẩn bị cho Vương gia! Người nên dùng nhìn có vẻ rất ngon!" - Triệu Hàm Ninh cười ôn nhu đặt đĩa điểm tâm lên bàn trước mặt Uông Hữu Đình. Y chỉ đưa mắt nhìn qua nàng chưa từng ngó đến đĩa điểm tâm trước mặt.

"Vương phi! Bỏn vương có vài chỗ không hiểu xin Vương phi có thể giải đáp cho bỏn vương!" – Uông Hữu Đại nhanh chóng lên tiếng nói, ánh mắt âm trầm đánh giá người trước mặt. Lần trước gặp nhau trong hoàng cung y đã thấy nàng rất kỳ lạ rồi.

"Vâng xin Đông Dương vương gia cứ nói!"

"Ta không hiểu khái niệm bình thông nhau như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ban thưởng

"À chuyện này vô cùng đơn giản! Vương gia, người cho thiếp mượn bút với giấy một chút!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, Nam Dương Vương Uông Hữu Đình nhanh chóng nhường chỗ sau bàn viết cho Triệu Hàm Ninh, nàng dùng viết lông vẽ hai chiếc bình với một đường nối ở giữa hờ.

"Đây là hình ảnh hai chiếc bình thông nhau, nếu như ngài làm đầy chiếc bình thứ nhất. Đến mức này nó sẽ không đầy lên nữa mà sẽ chuyển nước sang chiếc bình thứ hai. Cứ như vậy cho đến khi mực nước cả hai bên cũng bằng nhau! Và nó sẽ mãi duy trì mực nước của hai bên bằng nhau!" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng giải thích.

"Thật sự như vậy!" - Uông Hữu Đại có chút nghi ngờ nói.

"Vương gia không tin có thể cho làm thử bằng hai chiếc thùng xem những gì bỏn Vương phi ta nói có sai hay không?" – Triệu Hàm Ninh đáp lại sự nghi hoặc của Hữu Đại bằng nụ cười tự tin vô cùng khiến y có chút ngơ ngàng.

"Nếu như mỗi bữa ăn của nhân công tốn mỗi người 4 đấu gạo mỗi tháng thì nếu ba ngàn nhân công chúng ta cần bao nhiêu gạo?" – Triệu Hữu Đình bắt ngờ lên tiếng.

"Mười hai ngàn đấu gạo!" – Triệu Hàm Ninh không cần suy nghĩ trả lời nhanh chóng. Uông Hữu Đại lần đầu thấy nàng tính toán nên vô cùng cả kinh, thất thố đến mức mở to mắt ngạc nhiên nhìn nàng, trước khi nàng đến cả hai người đã cùng bàn luận đưa ra một vài phép tính sẵn để thử tài tính nhanh của nàng, khi y nghe Uông Hữu Đình nói nàng tính nhanh nhưng không nghĩ nhanh đến mức chưa kịp nhấp ngụm trà đã có đáp án như vậy.

"Mỗi đấu gạo giá 1 lượng 5 hào thì tổng tiền bao nhiêu?" - Ông Hữu Đình lại ôn tồn hỏi tiếp tục, y đã nhiều lần nhìn thấy khả năng tính toán của nàng nên không còn quá ngạc nhiên nữa.

"Mười tám ngàn lượng!" - Triệu Hàm Ninh lại một lần nữa nhanh chóng trả lời.

"Vương phi, nếu như mỗi người được phát tiền công là 2 lượng cùng với những chi phí tính này giờ thì tổng tiền cần bao nhiêu?" - Triệu Hữu Đại tiếp lời hỏi, y chưa từng gặp qua người nào có khả năng như vậy, người có khả năng tính toán nhanh nhất y từng gặp chính là Ông Hữu Đình nhưng so với Triệu Hàm Ninh thì phải nói là thua xa vạn dặm.

"Ba mươi nghìn lượng!" - Triệu Hàm Ninh chán nản trả lời, nàng đương nhiên biết hai người trước mặt mình đang suy nghĩ điều gì, nàng cũng biết được những điều họ hỏi nàng chính là thử khả năng tính toán của mình.

"Sao nàng tính nhanh đến như vậy!" - Ông Hữu Đình nhàn nhạt hỏi nàng, ánh mắt y vô cùng dò xét, nàng tính nhanh như thế những con số đó nằm sẵn trong đầu nàng.

"Đã tiền Phật thì phải tiền đến Tây Thiên!" - Triệu Hàm Ninh nhếch miệng nói - "Thiếp sẽ chỉ người cách tính sau! Bây giờ thiếp sẵn sẽ nói luôn chuyện trồng trọt cho người!"

"Miền nam trồng lúa mỗi năm được đúng 1 mùa vụ khi mùa khô thì không trồng được gì cả, nhưng nếu với chuyện này quanh năm sẽ có nước tưới tiêu, ngoài thời gian trồng lúa có thể xem kẻ canh tác thêm đậu, mè các hoa màu khác! Những nơi trồng cây cao bên dưới có thể dùng canh tác thêm rau màu!" - Triệu Hàm Ninh không đợi phản ứng của Ông Hữu Đình mà nhanh chóng nhập đề nói, nàng nói chậm rãi từng câu từng chữ rõ ràng vô cùng.

"Nàng biết về trồng trọt!" - Cả hai người nghe nàng nói đều vô cùng ngạc nhiên. Đi từ ngạc nhiên ban nãy đến ngạc nhiên bây giờ, Ông Hữu Đại cảm thấy người đứng trước mặt y cứ như một quyển sách lạ mà y chưa bao giờ được gặp lấy. Ánh mắt sáng lấp lánh của nàng khiến gương mặt nàng bừng sáng mỗi khi nói.

"À thật ra không rành lắm!" - Triệu Hàm Ninh tính nói sao không rành nàng là con nhà nông cơ mà, nhưng nhớ lại mình đương là con gái tử tướng tuy không được sủng ái nhưng cũng không có làm đụng móng tay thì làm sao mà lại biết đến rau quả như vậy được cơ chứ.

"Thần thiếp chợt nhớ ra còn chuyện cần xử lý nên thần thiếp xin phép gia cáo lui, xin phép Đông Dương Vương gia!" - Nói đoạn Triệu Hàm Ninh thấy mình nói quá lố nên nhanh chóng tìm đường lui nhanh về! Nhìn thái độ của nàng Ông Hữu Đình tin chắc nàng có bí mật rất lớn không thể để cho người khác biết được, nhưng y dù nghĩ thế nào cũng không biết được điều đó là gì, y đã cho người đi điều tra lại nàng trước kia thì vẫn nhận được đáp án như cũ. Triệu Hàm Ninh từ nhỏ sống trong tường phủ, hầu như không đi ra ngoài, tính tình thì khó đoán có phần nóng nảy. Mọi thứ vẫn mờ mịt trong suy nghĩ của Ông Hữu Đình.

Nghe đâu sau khi thượng triều Ông Hữu Đình trình bày với Hoàng thượng và các quan đại thần được mọi người khen thưởng không ngớt đến mức sau đó Hoàng Thượng còn khen thưởng những hũ một rương toàn châu báu rất trân quý. Hữu Đình cho người trực tiếp mang thăng sang Kim An viện của nàng đẩy lên một lần sống ganh tỵ bản tán xôn xao trong vương phủ.

"Vương phi ơi nhiều thứ quá trân quý, lần đầu tiên a Hồng nhìn thấy trong đời luôn á!" - A Hồng nhìn những châu báu để đó mắt sáng rực rỡ chớp chớp nói. Triệu Hàm Ninh đứng lên chọn ra 3 món tiện tay đưa cho 3 a hoàn nhất đẳng của mình.

"Thường cho ba người các người! Nhanh chóng kiểm kê đồ đạc rồi chọn ngẫu nhiên ra năm món sang cho Trầm trắc phi và mỗi di nương mỗi người ba món đi!" - Triệu Hàm Ninh cười nhạt, trong đầu nàng chỉ đang ước lượng những đồ này nếu quy đổi hoàn toàn thành ngân lượng sẽ được bao nhiêu.

"Đa tạ Vương phi!" - Cả ba a hoàn nhận được đồ đều vui mừng khôn xiết quỳ xuống đất tạ ơn. Triệu Hàm Ninh khoát tay không màng đến tiếp tục đọc sách của mình.

Tại Thiên Tâm viện

"Trầm trắc phi cát tường!" - Ba vị di nương đồng loạt hành lễ với Trầm trắc phi.

"Các muội muội hôm nay sao rảnh rồi ghé sang đây cùng lúc thế này?" - Trầm trắc phi ôn nhu, dịu dàng như mọi ngày ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn mọi người.

"Trắc phi chắc cũng đã nghe được chuyện hôm qua!" - Nhị di nương là người nhanh nhẩu nên lên tiếng ngay mà không may suy nghĩ cũng không vòng vo câu chuyện.

"Ý muội muội là chuyện gì?" - Trầm trắc phi đương nhiên biết được nguyên nhân những người này đến đây nhưng vẫn tươi cười vui vẻ vô như không quan tâm chuyện đó.

"Dạ trắc phi chính là chuyện ban thưởng trong hoàng cung!" - Nhị di nương đưa mắt nhìn về hai di nương kia ra hiệu cho họ cũng nhanh nói thêm vào.

"Đúng vậy trắc phi, muội thật sự thấy rất kỳ lạ! tại sao Vương gia lại ban lệnh như vậy cơ chứ! Bình thường những chuyện như vậy sẽ ban thưởng cho chúng ta hoặc là sẽ đưa đến Thiên Tâm viện...nay..." - Tam di nương nhanh chóng cướp lời, lời nói cuối ngập ngừng nhìn sắc mặt Trầm trắc phi đánh giá.

"Các muội muội suy nghĩ nhiều rồi! Vương phi nhận được ban thưởng cũng mang sang các viện khác cơ mà! Các muội không nhận được đồ sao?" - Trầm trắc phi đặt tách trà trong tay xuống, chậm rãi ngước lên nhìn thẳng mặt ba người trước mặt.

"Đúng là có nhận được nhưng mà..." – Tứ di nương nhanh chóng lên tiếng phân trần.

"Nếu đã nhận được thì cũng đều chẳng có gì khác nhau với việc đưa đến viện của ai cả! cũng chỉ là khác nhau người phân chia thôi mà!" – Trầm trắc phi hiện lành cười.

"Nhưng trắc phi, thứ cho muội muội ngu muội nhiều lời! thật sự muội muội thấy tức cho trắc phi!" – Nhị di nương không phục khi nghe Trầm trắc phi có ý không quan tâm đến chuyện đó.

"Ý của muội muội là thế nào?"

"Trắc phi nắm chủ mẫu trong nhà, vô cùng tôn công tôn sức giữ cho Vương phủ yên ả như vậy! nhưng tự nhiên Vương gia lại thưởng đồ cho Vương phi, người chỉ toàn gây sự như vậy không phải quá sức bất công với trắc phi hay sao?" – Nhị di nương cố ý nói khích Trầm trắc phi, nàng ta muốn trảm trắc phi với vương phi đầu đá nhau, người có lợi nhất đương nhiên là nàng ta. Trong vương phủ này không kể hơn nửa tháng Vương gia nghỉ tại Thiền tâm viện thì nàng ta chính là người được Vương gia yêu thương kế tiếp.

"Đúng vậy thưa trắc phi, có phải có khúc mắc gì bên trong hay không? Vương phi có phải giờ trò sau lưng ti ti hay không?" – Tam di nương cũng nhanh chóng tiếp lời.

"Cảm tạ các muội muội đã quan tâm ta! Nhưng chuyện của cái vật chất ta không quan tâm đến. Quyền chủ mẫu do Vương gia muốn ta giữ thì ta giữ chứ ta cũng không ham gì chuyện đó. Các muội muội quan tâm lo lắng cho ta ta rất cảm kích, nhưng Vương phi sau hai năm vào Vương phủ nhận được ân sủng cũng là điều Vương gia nên làm mà! Đúng không chúng ta là hậu viện Vương phủ cần phải chan hòa yêu thương mới không khiến Vương gia phiền lòng được!" – Trầm trắc phi ôn tồn nói, cả ba di nương muốn nói thêm điều gì nữa nhưng cũng thôi không nói tiếp nữa.

"Muội muội đã hiểu rồi! Cũng chỉ có Trầm trắc phi hiền dịu mới có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy mà thôi! muội muội còn phải học hỏi từ người nhiều điều" – Tam di nương là người nhanh nhạy liền lên tiếng đánh lui.

"Được rồi nếu không còn chuyện gì nữa các muội lui về viện đi, ta trong người có chút không khỏe muốn được nghỉ ngơi một chút!" – Trầm trắc phi cười dịu dàng nhìn mọi người.

"Nếu vậy chúng muội xin phép cáo từ, ti ti nghỉ ngơi thật tốt ạ"

"Tú Ngọc người lấy ít trà Vương gia ban cho chia cho ba vị di nương mang về cùng thưởng thức nhé!" – Trầm trắc phi đứng lên ôn nhu, dịu dàng nói, rồi xoay người nhẹ nhàng đi vào bên trong.

"Tú ngọc chuyện ta kêu người điều tra đến đâu rồi!" – Trầm trắc phi ngồi trên giường gương mặt vô cùng khó chịu nói.

"Bẩm trắc phi, nô tỳ đã lần la dò hỏi được phía bên Kim An viện được là sau khi nhận được thưởng Vương phi cũng không có động thái gì là ngạc nhiên, không quá vui mừng cũng không tìm cách tiếp cận Vương gia. Chỉ cho a Hồng kiểm kê rồi cất vào kho mà thôi." – Tú Ngọc nhanh chóng báo cáo những gì dò hỏi được.

"Nguyên nhân tại sao có biết được?" – Trầm trắc phi nhíu chặt mày nói.

"Dạ nguyên nhân cũng không ai rõ. Chỉ biết đêm Vương gia đột nhiên đến Kim An viện có đôi co một chút với Vương phi sau đó dùng dằng sát khí giận dữ rời đi. Nô tỳ cũng có hỏi mấy bà tử trong Kim An viện, họ bảo Vương phi trở nên kỳ lạ từ sau khi có tai nạn va chạm đầu lần trước. tâm tính cũng trở nên thay đổi hẳn!" – Tú Ngọc tiếp tục bẩm báo.

"Không thể nào, phải có người nào đó đứng đằng sau chỉ bảo nàng ta!" – Trầm trắc phi trầm ngâm nói.

"Vâng nô tỳ cũng nghĩ vậy! Nhưng Vương gia vì sao làm như vậy nô tỳ cũng không đoán ra được!"

"Bẩm trắc phi, Vương gia cho người đến báo người tối nay Vương gia sẽ ghé Thiền Tâm viện dùng cơm ạ!" – A hoàn bên ngoài cười bên lên đi vào bên trong thông báo với Trầm trắc phi.

"Được các người ra ngoài dặn dò phòng bếp nhỏ chuẩn bị thật tốt những món ăn Vương gia thích! Đặc biệt chuẩn bị đốt hương xông phòng và chuẩn bị nước tắm cho ta" – Trầm trắc phi đang cau có suy nghĩ nghe nói liền vui vẻ dặn dò mọi thứ.

"Vâng trắc phi!" – Tú Ngọc nghe thấy cúi người tuân lệnh rồi nhanh chóng lui ra bên ngoài.

"Chắc do mình suy nghĩ nhiều mà thôi, Vương gia làm thế là vì hai người sắp cùng nhau về tước phủ mà thôi!" – Trầm trắc phi nhìn mình trong gương đồng cười mỉm hài lòng nói.

....

"Thu Vân, người đi ra bên ngoài ngoại ô một chút, tìm cho ta một người thợ làm đất nung lành nghề nhất về đây! Trong lúc đó cũng tìm kiếm miếng đất ngoại ô cho giá cả rẻ diện tích rộng rãi thì hỏi thương lượng giá cho ta!" – Triệu Hàm Ninh tính tính nhăm nhăm, tiền mà nàng có được tuy nhiều nhưng nếu suy ra vẫn rất ít, nếu rời khỏi Vương phủ này có thể chỉ đủ xoay sở trong vòng vài tháng. Nàng không phải đi một mình, nếu đi ít nhất những người bên cạnh nàng a hồng, Thu vân cũng mang theo. Nhiều đó bạc không đủ để sàng xoay chuyển.

"Vương phi người có dự định gì sao?" – A Hồng sau khi thấy Thu Vân nhanh nhẹn cúi người tuân lệnh đi ra bên ngoài mới thấp giọng nói.

"Ta tính đường kiếm bạc!" – Triệu Hàm Ninh gật gù không giấu giếm.

"Người cần nhiều bạc để làm gì? Những lợi nhuận tại 5 cửa hàng bây giờ khá cao rồi cơ mà!" – A Hồng ngạc nhiên không giấu được tò mò hỏi tiếp.

"Sẽ cần khá nhiều bạc hơn bây giờ!" – Triệu Hàm Ninh không muốn nói nhiều chỉ cười rồi nháy mắt chọc ghẹo a Hồng mà thôi vì nàng biết những nữ nhân thời đại này nếu nói đến việc hư hỏng công mình chắc sẽ chết mất nên tốt nhất nàng không nên nói điều này ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vu oan

"Vương phi cát tường!" – Nhị di nương hướng Triệu Hàm Ninh thỉnh an. Nhìn sắc mặt nàng ta có chút xanh xao mệt mỏi, Triệu Hàm Ninh cũng không muốn đôi co nói nhiều, những nữ nhân này đều rất phiền phức.

"Ừ! Muội muội nhìn sắc mặt không được tốt lắm!" – Triệu Hàm Ninh gật đầu nói.

"Đa tạ vương phi đã quan tâm, muội muội cảm thấy trong người nóng bức có lẽ do thời tiết hơi hanh khô!" – Nhị di nương cười nhạt nói nhìn nàng ta có vẻ như đang có chuyện gì rất kỳ lạ.

"Thời tiết này khiến con người ta dễ bệnh muội muội nên cẩn thận!" – Triệu Hàm Ninh nhướn mày nói. Toan xoay người rời đi, nàng biết nói chuyện với những người nữ nhân này chỉ có thêm rắc rối mà thôi.

Vừa xoay người liền bị đám đông ồn ào thu hút sự chú ý, nhìn thấy phía sau núi giả có phản xạ, lại loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng Thu Vân đang đôi co với vài người, Triệu Hàm Ninh nhíu nhíu mày.

"A Hồng ngại đi xem có chuyện gì mà đằng đó!" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy ồn ào truyện đến đằng xa thấp thoáng thấy bóng dáng Thu Vân nên nàng ra lệnh cho a Hồng đi xem chuyện gì.

"Vâng thưa vương phi!" – A Hồng nhanh chóng rời đi.

Triệu Hàm Ninh cũng xoay người rời đi.

"Tì tì ta có chuyện này! Á" – Nhị di nương đứng đằng sau Triệu Hàm Ninh, muốn đi nhanh lên cản đường Triệu Hàm Ninh nhưng bất ngờ lại trượt té, khiến Triệu Hàm Ninh có phản giật mình không trở tay kịp.

"Di nương, di nương người không sao chứ di nương!" – Xuân Nương a hoàn hậu hạ bên Nhị di nương hét toáng lên, chạy đến bên cạnh đỡ Nhị di nương nhưng nàng ta đã ngất xỉu. Liền chú ý bên dưới làn váy trắng đã thấm đẫm một màu đỏ rực của máu, đến chính Triệu Hàm Ninh cũng có chút giật mình tròn tròn mắt.

"Người đâu cứu di nương người chảy máu nhiều quá người đâu!" – Xuân Nương tròn tròn mắt hét toáng lên, ánh mắt nhìn Triệu Hàm Ninh mang vẻ kinh hoàng tột độ.

Mọi người nhanh chóng đến bên cạnh di chuyển Nhị di nương về phòng của nàng ấy. Đại phu nhanh chóng được mời đến bắt mạch.

"Thật là đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!" – Đại phu bắt mạch xong liền lắc đầu nói.

"Chuyện gì đại phu đáng tiếc?" – Chuyện ồn ào như vậy đương nhiên Ôn Ưng Đình cũng Trầm trắc phi cũng nhanh chóng có mặt.

"Tham kiến Vương gia, Trầm trắc phi!" – Đại phu và mọi người đồng loạt hành lễ.

"Ta hỏi người chuyện người đáng tiếc là chuyện gì?" – Trầm trắc phi nhanh chóng nhắc lại lời nói ánh mắt dò xét nhìn đại phu.

"Bẩm vương gia, lão nô nói đáng tiếc chính là đáng tiếc cho bào thai trong bụng Nhị di nương. Mới có hý mạch nhưng đã bị sảy mất rồi!" – Đại phu nhanh chóng nói.

"Người nói cái gì?" – Nhị di nương nằm trên giường tái nhợt vừa nghe nói liền lớn tiếng hét lên, ánh mắt như đồ máu nhìn những người trước mặt.

"Người nói chính xác chứ?" – Trầm trắc phi vội lên tiếng, âm thanh giọng nói có phần khản trương nhưng chung quy lại không thể hiện nhiều trên thái độ.

"Lão nô ngàn vạn lần không dám nói dối. Chính xác là di nương đã mang thai hơn một tháng, nhưng do chấn động mạnh đã sảy thai. Cơ thể bây giờ suy yếu phải tịnh dưỡng nhiều!" – Đại phu nhanh chóng lên tiếng nói.

"Được tiễn đại phu ra ngoài, Thu Ngọc người đi theo bốc thuốc mang về bồi dưỡng cho Nhị di nương!" – Trầm trắc phi nghe nói thái độ có chút giật mình nhưng về mặt lại hoàn toàn không biểu hiện như vậy. Mọi hành động biểu hiện đều được thu vào tầm mắt của Triệu Hàm Ninh, đang im lặng ngồi trong phòng.

"Không vương gia! Người phải lấy lại công đạo cho thần thiếp! Xin người! hãy trả lại công đạo cho con chúng ta!" – Nhị di nương nước mắt ngấn dài khóc lóc thảm thương nhìn Ông Hữu Đình nói, có thể nàng yếu đuối nằm trên giường nhìn tình cảnh vô cùng thê lương.

"Chuyện thế nào?" – Ông Hữu Đình nhíu mày nhìn Nhị di nương rồi nhìn Triệu Hàm Ninh. Y đã nghe nô tài bẩm báo qua sự việc.

"Bẩm Vương gia, di nương được đại phu chẩn mạch có hỷ sự, tính tới nay sẽ báo với Vương gia hay. Di nương lại thấy trong người không khỏe ngọt ngào có đi ra bên ngoài dạo chơi thì gặp được Vương phi, không biết Vương phi đã nghe tin tức từ đâu liền bày mưu, cho người xung quanh đi hết sau đó đã ra tay làm di nương té xuống dẫn đến hư mất thai ạ! Chính mất nô tỳ đã trông thấy điều đó." – Xuân Nương nhanh chóng quỳ xuống đất nói một cách rành mạch không vấp bất kỳ một chữ nào.

Triệu Hàm Ninh ngồi bên nghe chuyện gật gù hiểu ra cuộc gặp ngày hôm nay quả thực không phải tình cờ mà đã được sắp đặt để đưa nàng vào thế sát phụ ganh ghét như thế này. Triệu Hàm Ninh mỉm cười tán thưởng cho kế sách quá sức cao thâm này.

"Triệu Hàm Ninh, nàng còn gì muốn nói nữa!" – Ông Hữu Đình nghe nói tức giận ngút trời, tuy hậu viện đông đúc nhưng hiện chưa một ai mang thai, nay có hỷ sự thì lại ngăn ngại như vậy làm sao y không tức giận cho được cơ chứ.

"Thiếp không làm! Thi có gì mà nói hay nhận tội!" – Triệu Hàm Ninh vẫn ung dung ngồi đó, nhìn mọi người trước mặt như đang xem một vở kịch hay còn mình là người hoàn toàn bên ngoài không liên can đến.

"Nhân chứng vật chứng rõ ràng như vậy người còn ngại biện được hay sao Vương phi!" – Nhị di nương nằm trên giường khóc um xùm không ngớt, dùng sức hét toáng lên, căm phẫn nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Nếu chỉ có như vậy đã gọi là nhân chứng vật chứng đầy đủ để mà gán tội cho ta thì thật là quá xem thường ta rồi!" – Vẫn thái độ điềm đạm không lo lắng, không hoảng sợ nói, điềm tĩnh nhìn hết thấy mọi người nhàn nhạt nói.

"Ý nàng là như thế nào? Chính mắt Xuân Nương nhìn thấy nàng còn chối cãi!" – Vương gia Ông Hữu Đình nhíu mày nhìn Hàm Ninh, ánh mắt y chứa đựng đầy sự chán ghét, ban đầu y nghĩ nàng đã thay đổi khác lạ đặc biệt hơn, nhưng không ngờ nàng lại vẫn tính nào tật nấy, đã vậy còn trở nên thâm độc hơn trước rất nhiều, cho dù nàng có chán ghét những người khác như thế nào nhưng đứa nhỏ vẫn vô tội.

"Hừ Vương gia nếu ta có thể chứng minh mình vô tội thì sao?" – Triệu Hàm Ninh chán nản, thất vọng trước cặp mắt của Hữu Đình nhìn nàng, dù y không yêu thương nàng nhưng chỉ ít nàng cũng là chính thê của y, ít ra nên bảo vệ nàng chứ mới nghe phiến diện đã nghi ngờ nàng rồi.

"Nếu nàng không chứng minh được thì sao?" – Ông Hữu Đình gần giọng đáp lại.

"Thì Vương gia hãy hừ ta!" – Triệu Hàm Ninh cười nhàn nhạt đứng lên – "Dù cho có làm hay không làm!" – Nói nốt câu nói cuối cùng, trên mặt nụ cười thoáng qua như có như không nhìn Ông Hữu Đình, trong ánh mắt nàng vô tình có tia thất vọng nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi.

"Nàng im miệng cho ta!" – Tuy bản thân không ưa gì Triệu Hàm Ninh nhưng vừa nghe nàng nói ý định ra miệng như vậy khiến y giật mình mặc khác còn vô tình cảm thấy tức giận hơn.

"Vương gia bớt giận! Ti ti chắc vì giận quá nên nói bừa mà thôi!" – Trầm trắc phi ngồi im lặng theo dõi diễn tiến, nghe chính miệng Triệu Hàm Ninh nói ra cũng giật cả mình cả kinh, trong lòng liền dấy lên sự vui mừng, nếu không có Triệu Hàm Ninh với thân phận của nàng có thể trở thành chánh phi của Ông Hữu Đình vô cùng thỏa đáng. Nhưng lại nhanh chóng kinh ngạc hơn nữa chính là cái thái độ tức giận ngút trời của Hữu Đình. Tuy trước đây Triệu Hàm Ninh cũng gây rắc rối nhưng y ngoài chán ghét chưa bao giờ tức giận cũng không muốn màng đến, nhưng nay vì nàng ta muốn hừ lại tức giận đến như vậy.

Triệu Hàm Ninh cái gì không giỏi nhưng nhìn sắc mặt của người khác thì đặc biệt giỏi, nàng ta biết câu nói của mình thật sự đụng đến ổ kiến lửa rồi nên cũng không dám đòi co nhắc lại, chỉ nhoeo nụ cười mỉm như có như không nhìn thẳng y.

"Ta cấm nàng nhắc lại điều đó. Dù trước đây bây giờ hay sau này nàng cũng chính là Nam Dương vương phi! Nàng đừng mơ tưởng đến việc khác!" – Nếu Triệu Hàm Ninh bắt ngờ một thì mọi người có mặt trong phòng bắt ngờ gấp bội lần. Nhị di nương vì con giận của Hữu Đình đến quên cả việc khóc thút thít đau khổ, người chắc ngạc nhiên nhất nơi đó chính là Trầm trắc phi, nàng ta không ngờ Ông Hữu Đình lại tuyên bố như vậy, nếu như vậy nàng mãi mãi chỉ có thể là một trắc phi mằm non nung nấu của nàng muốn trở thành nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Nam Dương vương phủ chẳng lẽ lại không được hay sao.

"Vương gia, người mở miệng ra đã nghi ngờ ta làm vậy người có bao giờ đặt câu hỏi ta có thật sự làm hay không chưa?" – Triệu Hàm Ninh biết vấn đề đó muốn thay đổi phải để mọi việc lắng xuống cho nên bây giờ chỉ có thể xoay ngược lại giải quyết việc bị vu oan mà thôi.

"Được nàng nói đi!" – Ông Hữu Đình vẫn còn tức giận nhưng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Đưa ánh mắt lạnh lẽo đến rợn người nhìn Triệu Hàm

Ninh.

"Thứ nhất ta không hề biết Nhị di nương có mang! Thứ hai chuyện theo như Xuân Nương cô nương này nói ta đưa người đi hết để tiện thời ra tay, vậy nếu đưa ta nên đưa người đi thay vì a Hồng thân tín bên cạnh ta mới phải chứ!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, ánh mắt vô cùng chán tỉnh môi luôn nở nụ cười mềm mòng khiến mọi người xung quanh có cảm giác nàng vô cùng tự tin. Cuối cùng khi ánh mắt lướt trên từng gương mặt trong gian phòng nhỏ này thì dừng lại ở Xuân Nương, Triệu Hàm Ninh tuy lời nói nhẹ nhàng, miệng ôn nhu cười nhưng ánh mắt lại như có tia điện khiến nàng ta cảm thấy toàn thân như bị đông cứng lại.

"Cái đó... Có thể là người chưa kịp đưa nô tỳ đi đã vội vàng ra tay!" – Xuân Nương đáp ứng, nàng ta không nghĩ Vương phi lại có thể điềm tĩnh mà chất vấn nàng như vậy, càng không nghĩ một Vương phi trước nay luôn có phần nóng tính, mu muội lại trở nên đáng sợ như vậy.

"Vậy người nói lúc ta đẩy nhị di nương người ở ngay bên cạnh nhìn thấy hết mọi chuyện sao?" – Triệu Hàm Ninh nhìn thẳng Xuân Nương, giọng nói vẫn giữ thái độ vô cùng nhẹ nhàng không hề thể hiện quyền lực uy hiếp người khác dù chỉ một chút nào.

"Vâng chính xác là như vậy!" – Xuân Nương vẫn quỳ trên mặt đất thành khăn nói.

"Vậy nếu ta nói người đẩy là người thì cũng không ai có thể chứng minh được!" – Triệu Hàm Ninh âm trầm nói.

"Không thể nào!" – Nhị di nương nhanh chóng lên tiếng.

"Di nương lúc đó cũng hoảng loạn có chắc do ta đẩy nàng hay không?" – Triệu Hàm Ninh dùng tâm lý đánh thẳng vào Nhị di nương.

"Xuân Nương làm sao lại hại chủ nhân của mình cho được, xin vương gia làm chủ cho nô tỳ" – Xuân Nương tròn mắt khi nghe Triệu Hàm Ninh nói vậy, vội quay sang dập đầu xuống đất nói với Hữu Đình.

"Áy khoan nóng vội! Tội người không đơn giản như vậy!" – Triệu Hàm Ninh đứng dậy đi một vòng xung quanh mỉm cười nhàn nhạt ngồi xuống ghế - "Trà này khá thơm nhỉ!"

"Vương phi thì không nên làm mất thời gian của mọi người như vậy!" – Trầm trắc phi có chút thấp thỏm vội lên tiếng.

"Muội muội đừng gấp! Xuân Nương người đứng ngay bên cạnh di nương, chính xác đứng như thế nào người diễn tả với a Hồng cho ta xem!" – a Hồng nghe vậy nhanh nhẹn đứng lên, Xuân Nương rụt rè đứng lên bên cạnh a Hồng.

"Được người xác nhận như vậy chứ?"

"Vâng nô tỳ xin xác nhận chính xác là như vậy!" - Xuân Nương gật đầu chắc chắn.

"Được vậy vị trí của người thường là vị trí thân cận của đại a hoàn, vị trí đó tại sao lại dành cho tâm phúc là để nâng đỡ chủ nhân của mình, vậy sao lúc Nhị di nương ngã người không đỡ người, hay ít ra là cho người té lên người của người, mặc dù người biết di nương đang mang thai! Đó chính là tội tât trách thứ nhất của người!" – Triệu Hàm Ninh nói rõ từng chữ một, khiến mặt của Xuân Nương méo mó đi khó coi, mồ hôi lạnh trên người nàng ta tuôn ra không ngừng.

"Nô tỳ..."

"Ta chưa nói hết! Đó mới là tội thứ nhất của người! Tội thứ 2 của người chính là tât trách trong chăm sóc di nương, hôm nay ta gặp di nương sắc mặt xanh xao, ta có nhắc nàng nói trong người nóng bức đúng không?" - Triệu Hàm Ninh dừng lại giữa câu nói, đảo mắt một vòng quan sát mọi người, nắm bắt được thái độ tất cả mọi người, lại mỉm cười.

"Nguyên nhân phụ nữ có thai có cảm giác nóng bức, mệt mỏi như vậy là do cái này!" – Triệu Hàm Ninh đưa chung trà trong tay ra đặt lên bàn.

"Ý của Vương phi là...?" – Trầm trắc phi có chút chột dạ lên tiếng.

"Trà này khá thơm, uống vào thanh mát đương nhiên là trà ngon. Nhưng mọi người có biết trà này có pha một chút ngải cứu trong đó! Đương nhiên người bình thường uống hoàn toàn không sao, ngải cứu còn giúp lưu thông máu huyết cực kỳ tốt! Nhưng người mang thai thì ngược lại sẽ gây sinh non!" – Triệu Hàm Ninh cầm tách trà đặt nhanh xuống – "Nếu thiếp không lầm thì nhị di nương uống trà này cũng khá lâu rồi, nhưng lại vô tình hại sanh non mà thôi. Đó chính là tât trách thứ hai của người Xuân Nương!"

Mọi người nghe nói đều bàng hoàng, cả không gian đều yên lặng, ban đầu Vương phi chính là người bị cáo buộc nhưng đột ngột chỉ nói vài câu đơn giản lại có thể đảo ngược tình thế lại như vậy thật sự khiến ai cũng ngạc nhiên tột độ.

"Trà này tất cả mọi người trong Vương phủ đều dùng cả!" – Trầm trắc phi nói, nàng có chút thấp thỏm trong lòng, trà này chính là nàng mang cho tất cả viện trong Vương phủ, kể cả Kim An viện cũng có được hai cân trà này.

"Đúng vậy! Nếu như Vương gia không tin có thể mời đại phu xem qua trà và hỏi về ngải cứu xem thần thiếp có nói sai hay không?" – Triệu Hàm Ninh nhàn nhạt nói.

"Nô tỳ xin Vương phi tha mạng, nô tỳ là sợ ý nên mới tât trách như vậy xin Vương phi tha mạng!" – Xuân Nương biết chuyện đã sáng tỏ không thể tiếp tục đổ oan cho Hàm Ninh nên nhanh chóng quỳ nhận lỗi.

"Nhị di nương, phải chăng bản thân khi biết mang thai cũng chính là lúc sanh non... Cảm thấy đứa trẻ mất như vậy thật uổng phí nên muốn kéo ta cùng chết chung phải không?"- Triệu Hàm Ninh nhếch môi cười nhạt nhìn Nhị di nương, người cũng đang kinh ngạc nằm trên giường, không nghĩ kế hoạch của mình lại bị người khác nhìn thấu đến như vậy.

"Không phải như vậy! Vương gia người đừng tin lời Vương phi Vương gia!" - Nhị di nương nằm trên giường vội lắc đầu chối cãi, đưa ánh mắt cầu cứu khổ đau nhìn Uông Hữu Đình.

"Cho gọi người đại phu chẩn mạch đến đây cùng với mời thái y đến đối chất thì mọi chuyện sẽ rõ!" – Triệu Hàm Ninh lại cười nhạt khi nhìn thấy Nhị di nương đưa ánh mắt đăm lẹ cầu cứu Uông Hữu Đình. Trong lòng thầm cười lạnh, những trò vụn như thế này mà muốn kéo nàng chết cùng thật quá xem thường nàng rồi.

"Chuyện rõ như vậy rồi không cần làm lớn chuyện thêm nữa đâu tí ti!" – Trầm trắc phi vừa nghe đến mời thái y đối chất liền nhanh chóng lên tiếng, nàng biết nếu chuyện này lớn lên sẽ truy cứu ra nguồn gốc của trà như vậy nàng ta sẽ liên lụy không ít cũng nhiều. Nếu đã như vậy thì thẳng thẳng giải quyết cho xong.

"Vậy à! Vậy theo Trầm trắc phi chuyện này nên xử trí thế nào?" – Triệu Hàm Ninh nhẹ nhàng nhìn Trầm trắc phi thấp giọng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-1: Về nhà 1

"Xuân Nương to gan bôn phận a hoàn không làm tròn còn vu oan chủ tử! Người đầu đem ra ngoài đánh 20 trượng sau đó kêu người đến bán đi!" – Trầm trắc phi thấy việc trà không bị Triệu Hàm Ninh moi móc nữa liền nhanh tay ra lệnh giải quyết vấn đề này triệt để.

"Còn Nhị di nương..." – Triệu Hàm Ninh nàng là người có thù ác báo, người muốn hãm hại nàng đương nhiên nàng sẽ không thể bỏ qua được.

"Nhị di nương to gan vu khống cho Vương phi bày mưu tính kế độc ác. Đưa về nhà mẹ đẻ!" – Uông Hữu Đình lên tiếng trước khi Trầm trắc phi suy nghĩ ra được cách giải quyết, y lạnh lùng liếc mắt nhìn người phụ nữ đang khóc ngất trên giường kêu gào tên y xin được tha thứ.

"Vậy chuyện đến đây là kết thúc, không hề liên quan gì đến ta! Xin phép Vương gia cho thần thiếp cáo lui!" – Triệu Hàm Ninh mệt mỏi chán ghét khi phải đứng ở chỗ đó, hít chung bầu không khí với những người này liền đứng lên cáo lui.

"Ừ" – Uông Hữu Đình ngược nhìn nàng khẽ gật đầu sau đó nhìn theo bóng lưng Triệu Hàm Ninh rời đi! Quả thật nàng làm y vô cùng kinh hỷ, kinh ngạc khi nàng có thể xoay chuyển mọi chuyện chỉ trong lòng bàn tay như vậy, hỷ là vì nàng không còn nhắc đến chuyện hưu thư nữa. Nhưng hiện y vẫn phải nhìn nàng bằng một ánh mắt hoàn toàn khác sau sự việc lần này.

"Chuyện đến đây được rồi! Trầm Băng nàng nên cẩn trọng một chút đừng để những chuyện như thế này xảy ra nữa!" - Uông Hữu Đình đứng lên lạnh nhạt nói rồi chậm rãi rời đi.

"Vâng thưa Vương gia!" - Trầm trắc phi nghe y nói cả người run nhẹ lên. Tuy y không trách mắng nàng nhưng sau chuyện này trong lòng Vương gia chắc chắn có một điểm tối trong việc quản gia của nàng. Chỉ nghĩ đến điều đó Trầm trắc phi hận không thể xé rách miệng của nhị di nương đang nằm đó khóc thút thít.

"Trầm trắc phi, cứu muội với trắc phi!" - Nhị di nương than khóc, nàng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng khi thấy Uông Hữu Đình cứ thế rời đi, y không hề mảy may một chút gì thương tiếc nàng khi nghe Trầm trắc phi nói ra điều xử phạt.

"Câm miệng cho ta! Người không có đầu óc như ngươi thì nên trở về với nơi ngươi vốn dĩ thuộc về đi!" - Trầm trắc phi chậm rãi cúi người xuống kẻ sát bên tai nhị di nương nói. Nhị di nương chết điếng người khi nghe những điều đó, Nhị di nương không tin những điều đó lại phát ra từ miệng Trầm trắc phi. Nhìn đến ánh mắt của Trầm trắc phi cả người nhị di nương cứng ngắt lại quên đến cả việc khóc.

"Ngươi..."

"Muội muội ta cũng không có cách nào! Hy vọng muội đừng quá đau lòng!" - Trầm trắc phi đứng thẳng lên nói lớn, ánh mắt ác cảm ban này bây giờ được đổi lại ánh mắt ôn nhu mọi ngày.

Trong lòng Trầm trắc phi vô cùng khản trương, chuyện ngã cứu trong trà nàng thật sự không nghĩ Triệu Hàm Ninh lại phát hiện ra được. May mắn Vương gia không truy cứu nhưng sau chuyện này nàng nên cẩn thận hơn với nàng ta mới được.

...

"Vương phi chúng ta sắp về Tể Tướng phủ rồi!" – A Hồng là a hoàn hồi môn của nàng đương nhiên cũng xuất thân từ Tể Tướng phủ và cũng biết khá rõ tình cảnh của nàng trong phủ. Mang tiếng là trưởng nữ dòng chính thất nhưng do mẫu thân nàng mất sớm quyền hành liền nằm trong tay kẻ mẫu, nhưng do sự uy hiếp của bên ngoại nên kẻ mẫu vẫn chưa được công nhận thành phu nhân chính thức. Nàng sống trong Tể Tướng phủ ngoài danh phận cao quý thực chất nói ra còn thua cả nữ thứ con kẻ mẫu được sự sủng ái của phụ thân.

"Ừ ta biết!" – Triệu Hàm Ninh gật gù không thể hiện thái độ.

"Vương phi không lo sợ sao?" – A Hồng cúi đầu thấp giọng nói, nàng vẫn còn nhớ tình cảnh của Vương phi của mình trước khi xuất giá ra sao.

"Chuyện gì?" – Triệu Hàm Ninh nghe có chút khó hiểu nhướn mày.

"Lo sợ kẻ phu nhân với lại Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư?" – A Hồng cúi đầu nói, Tam Tứ tiểu thư đều là con gái của kẻ mẫu nàng, được phụ thân sủng ái nên từ nhỏ tính cách không được tốt, thường xuyên tranh giành âm i với nàng.

Triệu Hàm Ninh nghe vậy chỉ cười nhạt không nói thêm nữa, đối với nàng những trò vụn vặt của hai tiểu nha đầu kia chẳng là gì, người thâm trầm như Trầm trắc phi nàng còn không sợ. Nói đến Trầm trắc phi nàng phải cảm thấy nàng ta quả thật vô cùng tài tình, ra tay giết người không hề có chút động tĩnh cũng như dấu vết nào thật sự cao thủ. Nàng ta tính toán kỳ nguyệt của các di nương và những khi Vương gia ghé thăm các nàng ấy, phát hiện Nhị di nương huốt kỳ chưa thấy liền ban trà cho tất cả các viện dùng cố ý dùng trà có ngải cứu để làm nàng ấy sanh non một cách âm thầm và tự nhiên nhất. Nàng ta quả thật quá cao siêu, tính toán đúng không sai một tí nào. Người ngoài sẽ không ai nghi ngờ nàng ta, chung quy cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

"Thu Vân đã về chưa?" – Nhiều ngày nay Thu Vân đều đi ra bên ngoài làm việc nàng giao phó đến chiều tối mới trở về phủ.

"Vâng nàng ta vừa về đến, để nô tỳ cho gọi!"

"Được!"

Một thoáng sau Thu Vân nhanh chân bước đến thỉnh an Triệu Hàm Ninh.

"Chuyện ta căn dặn xử trí như thế nào rồi?" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói.

"Vâng thưa Vương phi, nô tỳ nhờ người bà con đứng ra mua lại một mảnh ruộng của người ta bán trả nợ cờ bạc nên được giá, đã cho người thực hiện như chính bản vẽ mà Vương phi căn dặn ạ!" – Thu Vân cười nói,

"Tốt! Khi nào thì xong?" – Triệu Hàm Ninh gật gù.

"Bẩm Vương phi người thợ đất nung nói, tầm 1 tháng sẽ xong!"

"Hơi lâu nhưng không sao người làm tốt lắm, lui xuống nghỉ ngơi đi!" – Triệu Hàm Ninh có chút ngoài ý vì thời gian hơi lâu so với nàng dự định, nhưng nghĩ lại không có chuyện gì gấp gáp lắm nên cũng không sao.

"Vâng thưa Vương phi!"

....

Ngày trở về Tướng phủ không nhanh không chậm liền đến, Triệu Hàm Ninh không hề có vẻ gì hưng phấn như những người khác khi được trở về nhà mẹ đẻ sau thời gian ở nhà chồng cả, nàng mang vẻ mặt bình thản vô cùng.

"Gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh gặp Ôn Hữu Đình ngay đường đi khi y bước ra từ hướng Thiền Tâm viện, nàng từ Kim An viện.

"Ừ!" – Không nghĩ gặp mặt nhau nên Ôn Hữu Đình có chút ngoài ý giật mình nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Gia đêm qua chắc nghỉ ngơi khá tốt! Nhìn sắc mặt người rất hồng hào!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nói, lời nói ngụ ý châm chọc y, trước ngày rời khỏi phủ về thăm nhà vợ lưu luyến không rời thất thiếp mà.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11-2: Về nhà 2

Nghe được ý tứ trong lời nói của Triệu Hàm Ninh, Ôn Hữu Đình không đáp lại chỉ liếc mắt nhẹ rồi đi thẳng về hướng cửa.

"Có làm lại sợ người khác biết!" – Triệu Hàm Ninh đứng phía sau lẩm bẩm nói một mình.

Hai người, kẻ trước người sau đi ra cửa viện, mọi người đang tập trung tại đó để tiễn Vương gia, Vương phi rời phủ. Mọi người đều bịn rịn không nỡ nhất là Trầm trắc phi và hai vị di nương, nước mắt lưng tròng nhìn Ônng Hữu Đình.

"Mấy người này làm quá thật đi có ba ngày thôi mà!" – Triệu Hàm Ninh nghĩ trong đầu không khỏi kẻ khổ.

"Mọi chuyện trong phủ đều do Trầm trắc phi quản mọi người tốt nhất nên làm tốt bổn phận của mình khi không có ta trong phủ!" – Ônng Hữu Đình thấp giọng nói.

"Vâng thưa Vương gia, người cùng vương phi nhớ giữ gìn sức khỏe!" – Mọi người đồng loạt hành lễ.

Ônng Hữu Đình gật đầu rồi bước lên xe ngựa trước, a Hồng diu Triệu Hàm Ninh nối bước lên sau.

Vẫn như những lần trước đây khi ngồi chung xe ngựa, Ônng Hữu Đình luôn nhắm chặt mắt, hoàn toàn như không có Triệu Hàm Ninh bên cạnh. Xe ngựa cứ lức lăm 1 canh giờ thì cũng đến được phủ Tề Tường. Triệu Hàm Ninh khi thấy xe ngựa ngừng lại thì trong lòng thầm mừng, vẻ mặt không giấu được nét thoải mái. Ônng Hữu Đình nhìn thấy điều đó y lại nghĩ nàng cảm thấy vui vẻ khi được về nhà mẹ đẻ.

"Vương gia, Vương phi kim an!" – Mọi người trong tể tướng phủ đều tập trung trước phủ đồng loạt cúi người hành lễ quân thần.

"Mọi người không cần đa lễ!" – Hữu Đình gật nhẹ đầu nói.

Mọi người vui vẻ đứng lên.

"Vương phi dạo này có vẻ sống rất tốt, gương mặt hồng hào tràn đầy sức sống!" – Tể tướng gia cười vui vẻ đưa mắt nhìn qua đứa con gái của mình chậm rãi nói.

"Đa tạ phụ thân quan tâm! Ninh nhi quả thật dạo này sống rất vui vẻ!" – Triệu Hàm Ninh vẫn duy trì vẻ mặt âm đạm với nụ cười mỉm như có như không đáp.

"Ồi nhìn thấy Vương phi tràn đầy tinh thần như ánh nắng mùa xuân như vậy! Làm kẻ mẫu như ta cũng cảm thấy an ủi lắm!" – Lâm thị cười tươi tiến lên nói. Ánh mắt Triệu Hàm Ninh nhìn lướt qua gương mặt của bà, tuy đã ngoài 40 nhưng nét mặt vẫn thật sự còn rõ nét đẹp, theo trí nhớ của nàng Lâm thị là một người rất đẹp đã khiến Triệu tể tướng say mê đến mức muốn mang bà ta phong làm đích mẫu.

"Đa tạ kẻ mẫu người quan tâm! Bôn vương phi vẫn sống rất tốt!" – Triệu Hàm Ninh biết bà ta cũng chẳng có tốt lành gì, có chăng trước mặt Ônng Hữu Đình nên mới tỏ ra tốt bụng như vậy mà thôi.

"Mời Vương gia và Vương phi vào trong, đứng bên ngoài nói chuyện như vậy thật quá thất lễ!" – Triệu tể tướng nhanh chóng nói, mọi người bên trong đứng dạt ra hai bên nhường đường.

"Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi!" – Sau khi hai người yên vị ngồi ghế, trà nhanh chóng được dâng lên, bên ngoài 2 dáng người thướt tha nhẹ nhàng đến trước mặt hành lễ.

Ônng Hữu Đình ngược nhìn nhanh chóng chuyển tầm mắt đi nơi khác, Triệu Hàm Ninh thấy y không có y mở miệng nói nên đành cho họ đứng lên.

"Đây là Triệu Hàm Ngọc và Triệu Hàm Nam tam muội và tứ muội của con, con có nhớ không? Hai năm không gặp mặt bây giờ thay đổi nhiều rồi!" – Triệu tể tướng nhanh chóng giải thích, khi Triệu Hàm Ninh xuất giá khi 16 tuổi, thì hai tiểu muội này của nàng chỉ mới 14 với 13 tuổi mà thôi bây giờ đã thành thiếu nữ thướt tha như vậy rồi.

"À ra là tam muội và tứ muội! Càng lớn càng có nét đẹp của kẻ mẫu ngày trước!" – Triệu Hàm Ninh gật gù nói, ngày trước nàng cũng hai người này không hề thân thiết như cách Triệu tể tướng nói mà ngược lại còn nói như nước với lửa.

"Ti ti quá khen! Dù thế nào cũng không xinh đẹp bằng người được." – Triệu Hàm Ngọc nhanh chóng nói. Nàng ta chỉ nhỏ hơn Hiểu Đình 2 tuổi, từ nhỏ đã vô cùng căm ghét nàng, nàng ta cho rằng vì có nàng cho nên nàng ta dù là con của kẻ mẫu được phụ thân sủng ái, nắm quyền hành nhưng trong gia phả vẫn không phải con dòng chính, mọi đặt ân bên ngoài điều không phải ưu tiên dành cho nàng ta.

"Ta nghĩ có lẽ nhất thời muội muội không quen dù ti muội ta trước đây tình cảm có thâm trầm như thế nào đi chăng nữa thì hôm nay ta đã là Nam Dương Vương phi, cấp bậc không còn giống như xưa, đúng theo lễ nghi muội nên gọi ta một tiếng Vương phi! Đừng nên để người bên ngoài biết được mà chê cười!" – Triệu Hàm Ninh nhàn nhạt cười nói, ánh mắt sắc bén như có như không lướt nhìn Lâm thị.

"Vương phi xin thứ tội, có thể do lâu ngày mới được gặp người nên Ngọc nhi có chút không hợp lễ nghi, xin người thứ lỗi! Xin vương gia đừng trách tội Ngọc nhi!" – Triệu Hàm Ngọc nghe nói như vậy vội vàng quỳ xuống đất nước mắt lưng tròng nhìn Ônng Hữu Đình cầu xin.

Triệu Hàm Ninh nhếch mép cười nhạt, người nàng ta cần xin lỗi là nàng, người đang dạy bảo nàng ta là nàng, nhưng nàng ta chỉ cầu xin Ônng Hữu Đình hoàn toàn không để ý đến nàng. Ý định quá lộ liễu như vậy quả thật là do Lâm thị dạy mà ra thôi, dù sao Ônng Hữu Đình cũng danh nghĩa là anh rể cơ mà, thật sự khiến lòng Triệu Hàm Ninh vô cùng không thoải mái.

"Dù là ti muội cũng nên biết rõ tôn ti trật tự!" – Ônng Hữu Đình nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt y có lướt qua gương mặt như tạc tượng của Triệu Hàm Ngọc nói. Ý cười trên khóe miệng Triệu Hàm Ninh càng rõ ràng hơn, y cũng biết thương hoa tiếc ngọc đó chứ.

"Được rồi Triệu tể tướng ta có việc cần bàn bạc riêng với ông một chút!" – Không muốn dây dưa thêm Ôn Hữ Đình nhìn Triệu tể tướng nói.

"Vâng mời Vương gia cùng lão thần vào thư phòng!" – Triệu tể tướng thấy tình huống trước mắt cũng không biết nên hành động như thế nào thì thấy Hữ Đình có nhã ý muốn rời đi liền nắm bắt thời cơ chuyển biến mọi việc.

"Ngọc nhi còn nhỏ nên có chút thiếu hiểu biết Vương phi đừng trách! Ta đã cho người dọn dẹp sắp xếp lại phòng của Vương phi! Mời người đến đó nghỉ ngơi!" – Lâm thị thấy 2 người đàn ông đã bước đi, vội vàng đứng lên dìu Triệu Hàm Ngọc dậy, nhanh giọng nói.

"Được!" – Triệu Hàm Ninh làm sao không nhận ra được dụng ý của lâm thị, rõ ràng viện trước kia của nàng cạnh bên viện của Triệu Hàm Ngọc, nếu đúng ra nên sắp xếp nàng cùng Vương gia lưu trú khu vực khách mới phải, nhưng lại sắp xếp như vậy như thể sợ người khác không nhìn ra dụng ý muốn đưa Triệu Hàm Ngọc lên giường của Hữ Đình của bà ta.

Triệu Hàm Ninh biết trong vòng 2 năm gần đây, tin tức Triệu Hàm Ninh không được sủng ái chắc chắn đã lan về phía Tể Tướng phủ cho nên mọi người mới có ý đưa Triệu Hàm Ngọc vào để thay thế nàng. Phụ nữ thời này thật khổ, sinh ra giống như con cờ cho gia đình trong hiệp ước quyền lực.

"Vương phi, mẫu thân có nhìn thấy ả ta phách lối hay không? Dù sao cũng chỉ là Vương phi không được sủng ái mà còn bày đặt phách lối! Thật nhìn ngứa cả mắt!" – Triệu Hàm Ngọc ngồi xuống bàn tức tối nói.

"Suy! Nữ nhi ngoan của ta! Đừng tức giận tổn hại sức khỏe lắm! Nó muốn ra oai cứ để nó ra oai, không bao lâu nữa muốn phách lối cũng không có cơ hội!" – Lâm thị cười tươi, dùng tay vuốt tóc đen dài mượt mà của Hàm Ngọc.

"Nhưng con vẫn tức lắm! Trước mặt Vương gia còn cố gắng chính đồn con!" – Triệu Hàm Ngọc uất ức nói.

"Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra ngài ấy có liếc mắt nhìn con một chút, đã vậy còn cho ngài ấy thấy được sự ngang ngược của nó không phải sao!" – Lâm thị cười tươi nói.

"Đúng vậy ti ti! Muội thấy tin đồn nói nàng ta thay đổi nhưng chung quy vẫn giống ngày trước, nông cạn như vậy!" – Triệu Hàm Nam lặng lẽ im lặng này giờ lên tiếng, nàng ta im lặng quan sát Triệu Hàm Ninh, cũng gương mặt đó cũng tính cách ngang ngược đó chắc chắn lời đồn đãi nàng nghe được là hoàn toàn sai rồi.

"Con thấy trong 3 ngày tới, phải làm cho nàng ta nổi điên lên để Vương gia càng thêm chán ghét nàng ta khi đó ti ti càng có nhiều cơ hội được lọt vào mắt người!" – Triệu Hàm Nam nói, Triệu Hàm Ngọc nghe thấy như vậy mặt liền đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-1: Triệu Hàm Ninh... Nàng là ai?

Quả thật ngày trước ngay khi lần đầu tiên gặp mặt Ôn Hữ Đình trong ngày đại hôn của Triệu Hàm Ninh, Triệu Hàm Ngọc đã đem lòng say mê y, theo nàng ta đánh giá chắc y chính là nam nhân đỉnh đặc thứ nhì thì không ai dám nhận mình thứ nhất, người vừa cương nghị, tuấn tú lại còn tài giỏi như vậy. Cũng chính điều đó nàng ta càng căm ghét Triệu Hàm Ninh hơn, nếu không phải vì nàng có thể nàng ta chính là người sẽ phối hôn với Ôn Hữ Đình.

Cùng lúc đó

"Vương phi người có thấy thái độ của Tam tiểu thư có chút kỳ lạ!" – A Hồng thấp giọng nói, dù sao hiện tại nơi này đều đầy rẫy tay vách sẽ bấm báo lại mọi hành tung đối đáp của các nàng cho Lâm thị, nên phải cực kỳ kín đáo.

"Rõ ràng đến người còn nhận ra sao ta không thấy!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, hôm nay đi xe ngựa mất 1 canh giờ (2 tiếng) nàng thật sự có chút mệt mỏi.

"Vương phi không lo lắng hay sao?" – A Hồng thấy thái độ dửng dưng của chủ nhân mình có chút ngoài ý.

"Không!" – Triệu Hàm Ninh lắc nhẹ đầu, quả thật nàng không hiểu vì sao nàng phải lo lắng cơ chứ, nếu Triệu Hàm Ngọc vào Nam Dương Vương phủ đôi khi còn có kịch vui xem, Trầm trắc phi chắc chắn sẽ mệt mỏi đối phó với nàng ta, mọi chuyện nào có ảnh hưởng gì đến nàng. Chưa kể có thể nàng sẽ rời khỏi Vương phủ trong thời gian tới, nên nghĩ cho cùng nàng hoàn toàn không có lý do để lo lắng.

"Vương phi, người không nên chủ quan, nô tỳ sợ..." – A Hồng thấp giọng muốn nhắc nhở chủ nhân của mình.

"A Hồng ta mệt quá, sẽ ngủ một lát đến giờ ăn thì gọi ta dậy nhé!" – Triệu Hàm Ninh cắt ngang lời nàng ta, sau đó nhanh chân nằm xuống giường.

"Vâng thưa vương phi!" – Dù bất mãn vô cùng nhưng a Hồng đành lui ra bên ngoài đứng canh.

...

Buổi tối dùng bữa cũng diễn ra không có chuyện gì ồn ào, Uông Hữu Đình theo thói quen ăn cũng không nhiều còn Triệu Hàm Ninh do mệt nên ăn cũng ít sau đó liền cáo lui trước về phòng.

"Ngày mai đại công tử mới về, Vương phi sắp được gặp mặt ca ca ruột của mình rồi! Người có vui không?" – A Hồng đưa nước rửa mặt cho triệu Hàm Ninh, giúp nàng ta tháo tóc ra chuẩn bị đi nghỉ nhẹ nhàng nói.

"Vui chứ! Hai năm rồi ta không được gặp ca ca! Không biết huynh ấy bây giờ như thế nào?" – Triệu Hàm Ninh cười nói, đôi mắt chỉ là cho hợp với hoàn cảnh, trong trí nhớ của Triệu Hàm Ninh, nàng có 1 ca ca ruột thịt cùng mẹ cùng cha là Triệu Hàm Nghiêm sau khi trưởng thành đã bắt đầu tòng quân, hiện tại đang làm chức vụ phó tướng canh giữ ở phía Nam! Tình cảm huynh muội vô cùng tốt, sau khi mẫu thân qua đời nhờ ca ca bảo vệ nàng cho nên mới bình an vô sự sống đến khi gả cho Uông hữu Đình. Cho nên theo lý nàng phải vô cùng vui mừng.

"Đại thiếu gia thương nhất là người! Chắc chắn ngài ấy sẽ vô cùng ngạc nhiên khi thấy tiểu thư thay đổi như hôm nay!" – A Hồng cười nói, từ nhỏ nàng đã ngưỡng mộ đại thiếu gia nhưng biết giữa y và nàng có rào cản rất lớn không thể vượt qua cho nên đã tự chôn đi tư tưởng đó của mình vào lòng.

- Cửa phòng mở ra, cả hai người trong phòng bị giật mình nhìn ra.

"Tham kiến vương gia!" – Cả hai mắt vài giây định thần lại liền hành lễ.

"Chuẩn bị nước cho ta tắm!" – Uông Hữu Đình nhàn nhạt nói.

"Vâng Vương gia!" – A Hồng nhanh chóng mang thau nước ra bên ngoài để lại bên trong phòng chỉ còn lại hai người đưa mắt nhìn nhau.

"Ngày mai Triệu Hàm Nghiêm trở về!" – Uông Hữu Đình lên tiếng trước.

"Vâng thiếp biết ạ!"

"Nếu như nàng muốn sau giờ có thể ở lại thêm ít hôm rồi về sau cũng được!" – Uông Hữu Đình lại nói.

"Đa tạ Vương gia! Đề Thiếp xem sao đã!" – Triệu Hàm Ninh vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi đáp. Sau đó là bầu không khí yên ắng bao trùm hai người Triệu Hàm Ninh có chút nghỉ hoặc sao y không đi ra ngoài lại nhàn nhạt ngồi xuống trường kỷ uống trà.

"Bấm Vương gia nước đã chuẩn bị xong!" – A Hồng nhanh bước vào bấm báo.

Uông Hữu Đình nghe vậy vội đứng lên đi ra ngoài. Triệu Hàm Ninh ngồi xuống trường kỷ cầm sách lên đọc, nàng đang nghiên cứu về cách làm than, thời này mọi người đều dùng củi nếu làm ra than bán chắc chắn sẽ hốt bạc. Nàng đã cho người chuẩn bị lò làm than nay chỉ cần nghỉ xem mua gỗ nào là đạt được than tốt nhất mà thôi.

- Cửa phòng lại mở ra Triệu Hàm Ninh không xoay người lại nhìn.

"A Hồng người có biết ở đâu có nhiều gỗ được nhất không? Ta muốn mua thật nhiều gỗ được!" – Triệu Hàm Ninh không xoay người nhìn vẫn ngồi trên trường kỷ nhìn bên ngoài cửa sổ nói.

"A Hồng sao ta hỏi mà không đáp, chắc người cũng không biết hả?"

"Nàng muốn mua gỗ được thật nhiều để làm gì?" – Uông Hữu Đình chậm rãi lên tiếng khiến Triệu Hàm Ninh như muốn nhảy ra khỏi nơi đang ngồi.

"Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh bị bất ngờ lên tiếng.

"Nàng muốn mua thật nhiều gỗ làm gì?" – Uông Hữu Đình nhíu chặt mày nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12-2: Triệu Hàm Ninh... Nàng là ai? 2

"Không thiếp có tí việc cần dùng mà thôi, người đừng quan tâm nhiều!" – Triệu Hàm Ninh cười xòa rồi lại cúi đầu xuống tránh ánh mắt dò xét của Uông Hữu Đình.

"Ta có thể chỉ nói mua gỗ cho nàng!" – Ông Hữu Đình thấp giọng nói.

"Vương gia người đừng nghĩ ngợi nhiều đó chỉ là tức thời thiếp muốn hỏi vậy thôi!" – Triệu Hàm Ninh cười nói, nàng vô cùng phòng thủ, kiếp trước chuyên đi moi tin tức không lẽ Vương gia người nghĩ chỉ vài câu nói như vậy của người có thể moi được tin gì từ ta sao. người coi thường Triệu Hàm Ninh ta quá rồi.

Thấy Triệu Hàm Ninh không hề cần câu như đã nghĩ Ông Hữu Đình cũng không đủ kiên nhẫn khai thác nữa, tâm tình vốn thoải mái khi mới tắm xong nên y cũng không chấp nhất nàng. Hai người cứ thế ngồi hai nơi trầm mặc yên lặng. Đến gần nửa đêm sau khi buồn ngủ đến mức không chịu đựng được nữa Triệu Hàm Ninh mới cất tiếng nói.

"Vương gia người không về phòng nghỉ ngơi sao?"

Nghe lời Triệu Hàm Ninh nói, Ông Hữu Đình ngẩn đầu nhìn nàng.

"Ta chưa mệt, Vương phi nàng vào trong nghỉ trước đi!" – Tính ra tuy cưới nhau 2 năm nhưng chưa từng động phòng, có thể xem đây là lần đầu 2 người ở chung phòng như vậy, tâm tình Ông Hữu Đình có chút bức bối, vì để lấy lòng tin của Triệu tử tướng cho nên y đành chung phòng với nàng nhưng đã có ý nghĩ luôn tại thư phòng không ngờ nàng lại lên tiếng như vậy!

"Không ý thiếp sao Vương gia không về phòng mình nghỉ ngơi ạ! Giờ cũng khuya rồi nên về sớm để tránh bị lạnh!" – Triệu Hàm Ninh đứng lên nhìn y.

Nghe Triệu Hàm Ninh nói Ông Hữu Đình có chút giật mình, trong vẻ mặt hoàn toàn tự nhiên không phải cố gắng giả vờ cho y xem, rõ ràng trong ý tứ của nàng không hề có ý định chung đụng với y không như y nghĩ nên có chút ngạc nhiên, vô tình ánh mắt nhìn mãi người đối diện.

"Bây giờ cũng có lẽ nửa đêm rồi! Trời cũng đã lạnh người nên cẩn trọng!" – Triệu Hàm Ninh khoác áo choàng vào, trong lòng thầm nghĩ nếu y bị bệnh ở đây há phải nàng chính là tội phạm hay sao.

Ông Hữu Đình vẫn không đáp lại ánh mắt vẫn nhìn thẳng Triệu Hàm Ninh, theo lý nói bị lạnh nàng ta muốn lấy lòng y phải khoác áo vào cho y nhưng nàng lại tự khoác áo cho mình, đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn y. Những hành động này nằm quá xa những dự đoán của y khiến Ông Hữu Đình nhất thời không thể thích nghi được.

"Vương gia, người nhìn thiếp như vậy làm gì?" – Triệu Hàm Ninh quả thật vô cùng buồn ngủ nhưng dưới ánh mắt nhìn của Ông Hữu Đình khiến nàng tỉnh cả ngủ.

"Nàng nghĩ ta có thể đi đâu?" – Ông Hữu Đình chậm rãi nói. Từ sau khi nàng ta đòi hưu thư Ông Hữu Đình đã nhận thấy sự thay đổi cực kỳ khác lạ trong người Triệu Hàm Ninh, đôi khi y còn có ý nghĩ không biết người này có thật sự là Triệu Hàm Ninh hay không. Ngày trước Triệu Hàm Ninh luôn đi theo y, tìm mọi cơ hội để xuất hiện trước mặt y, nhưng từ sau này lại có cảm giác nàng trốn tránh y như kiểu tránh được thì phải tránh càng xa.

"Hả... À" – Triệu Hàm Ninh bị bất ngờ trước câu trả lời của y, lần này thì nàng thật sự tỉnh cả ngủ, đứng rồi nàng với y thân phận là phu thê về nhà mẹ đẻ nếu đòi tách riêng phòng thì có ý gì, nhưng chung phòng thì làm sao...

"Được rồi vậy nàng hầu hạ ta nghỉ ngơi!" – Nhận thấy sự hoang mang xẹt qua trong ánh mắt Triệu Hàm Ninh, Ông Hữu Đình đứng lên đi đến trước mặt nàng, vẫn thái độ nhàn nhạt, lạnh lùng ánh mắt dò xét nói.

"Thật ngại quá, được hầu hạ Vương gia thật sự là phúc phần của thần thiếp... Nhưng không may hôm nay lại là ngày trì thủy của thần thiếp..." – Triệu Hàm Ninh cười cười chậm rãi nói, bí bách quá nàng chỉ có thể viện cớ này. Theo nàng biết khi viết bài về lịch sử những người đàn ông phong kiến rất có định kiến với nguyệt san của phụ nữ, với họ chuyện đó vô cùng dơ bẩn cho nên nàng tự tin tuyệt đối y sẽ không đụng vào nàng!

"Nàng có thật là đang trì thủy?" – Ông Hữu Đình có chút sững người khi nghe lý do nàng đưa ra, nhưng trong bụng lại bán tín bán nghi, có thể do nàng đang tìm một lý do để thoái thác chuyện phải hầu hạ y.

"Thật, nếu Vương gia không ngại thì..." – Triệu Hàm Ninh nàng là phụ nữ hiện đại mấy cái chuyện này không có gì là ngại ngùng cả, nàng nghe thấy vậy liền tiến đến gần Ông Hữu Đình đưa tay vén áo y.

"Thôi không cần ta còn bận việc nàng đi nghỉ trước đi!" – Ông Hữu Đình thấy hành động của nàng liền phản xạ lùi về sau né tránh, Triệu Hàm Ninh vẫn nụ cười nhàn nhạt trên miệng cúi đầu tỏ ý có chút thất vọng xoay người lại.

"Vâng ạ! Vương gia người đừng làm việc quá khuya ạ!" – Nói đoạn nhanh chóng vào trong phòng ngủ bên trong.

"Hừ muốn khích tướng ta không dễ như vậy!" – Triệu Hàm Ninh ngồi xuống giường lèm bèm một mình rồi chui vào chăn ấm áp bắt đầu giấc ngủ.

Ông Hữu Đình đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng khuất đi vào trong của Triệu Hàm Ninh trong lòng nặng trĩu suy nghĩ. Người đứng trước mặt y thể hiện sự khuất phục, sợ hãi, thể hiện sự thất vọng... Nhưng trong ánh mắt lại hoàn toàn không có điều đó, ánh mắt vô cùng kiêu hãnh. Nhớ lại hình ảnh nàng ung dung nói chuyện tự giải oan cho mình trong chuyện nhĩ di nương càng khiến sắc mặt Ông Hữu Đình tối sầm lại. Triệu Hàm Ninh nàng là ai? Là con người như thế nào?

"Vương gia người ngủ có ngon giấc không?" – Triệu Hàm Ninh đã tự thay y phục bước ra bên ngoài nhìn thấy Ông Hữu Đình y phục đã chỉnh tề ngồi trên bàn nhìn những giấy tờ trước mặt.

"Cái này là gì?" – Ông Hữu Đình ngược mắt lên nhìn người trước mặt.

"Á, à đây là những chữ số tiếng nước ngoài!" – Triệu Hàm Ninh nhìn vội thì ra là tờ giấy tính toán thời gian, nguyên liệu để nàng làm mẻ than đầu tiên thử nghiệm, hôm qua nàng quên mất chuyện cất đi lại để ngay trên bàn.

"Nàng biết ngôn ngữ của Cao Ly?" – Ông Hữu Đình đương nhiên biết nó là ngôn ngữ nước ngoài, y từng tiếp sứ thần Cao Ly nên có từng nhìn thấy những hình hài này.

"Tiếng Cao Ly... à thiếp có biết đôi chút!"- Triệu Hàm Ninh không nghĩ những chữ số La tinh bây giờ lại được biết đến với tiếng Cao Ly.

"Nàng còn bao nhiêu điều bí ẩn mà ta chưa biết nữa? Nàng là ai?" – Ông Hữu Đình sau khi nhìn thấy mảnh giấy này trên bàn đã vô cùng ngạc nhiên, y đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, trước khi thành hôn y đã cho điều tra khá kỹ về thân phận Triệu Hàm Ninh, từ nhỏ đều sống trong phủ rất ít ra bên ngoài nhất là sau khi tể tướng phu nhân qua đời, đầu óc không được thông minh mặc khác tính tình vô cùng nóng nảy bồng bột, những điều này y đều được kinh qua trong 2 năm nàng bước chân vào Nam Dương vương phủ nhưng hiện tại Triệu Hàm Ninh trước mặt y, một Triệu Hàm Ninh hoàn toàn xa lạ và đầy kỳ bí.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13-1: Triệu Hàm Nam 1

"Vương gia người nói gì vậy! thiếp là Triệu Hàm Ninh chứ có thể là ai khác được!" – Triệu Hàm Ninh bị hù có chút hoảng sợ, không nghĩ một người như Ông Hữu Đình rất ít tiếp xúc Triệu Hàm Ninh trước kia lại nhạy cảm phát hiện ra nàng không phải nguyên thể ban đầu.

"Vương gia, Vương phi kim an! Thức ăn được mang đến rồi ạ!" – A Hồng bên ngoài cung kính nói.

"Được mang vào đây!" – Triệu Hàm Ninh vẫn cười nhìn Ông Hữu Đình miệng nói.

Sau tiếng cho phép của nàng, các bà tử bụng thức ăn vào nhanh chóng đặt lên bàn giữa phòng rồi lần lượt lui ra bên ngoài chỉ để lại 2 a hoàn hầu hạ ăn uống.

"Mời Vương gia dùng bữa sáng!" – Triệu Hàm Ninh cười cúi người nhẹ giọng nói.

Ông Hữu Đình vẫn nhìn xoáy vào Triệu Hàm Ninh đứng lên bước đến bàn ăn. Hai người tiếp tục bầu không khí im lặng như vậy trong suốt bữa ăn sáng, không ai nói với ai lời nào cứ như thể hai người hiện đang tồn tại trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Gần đến giờ cúng thì Triệu Hàm Nghiêm huynh trưởng của Triệu Hàm Ninh cũng về đến nhà.

"Tham kiến Vương gia, Vương phi!" – Sau khi bái kiến những bậc trưởng bối trong nhà và thấp nhang tổ tiên thì vừa đúng lúc hai người Ông Hữu Đình và Triệu Hàm Ninh đi đến.

"Đứng lên đi!" – Ông Hữu Đình gật đầu nói.

"Đại ca! Người vẫn khỏe chứ ạ?" – Triệu Hàm Ninh có chút ghen ngào ở ngực có lẽ cảm xúc của cái cơ thể này, nàng cũng bị chính nhưng ký ức suy nghĩ chi phối cảm động.

"Ninh nhi của ta ngày nào bây giờ đã thành một Vương phi xinh đẹp đến như vậy rồi!" – Triệu Hàm Nghiêm cũng có chút xúc động khi nhìn thấy muội muội của mình sau 2 năm xa cách.

"Muội vẫn mãi là Ninh nhi của huynh mà!"

"Vương gia có yêu thương muội không?" – Triệu Hàm Nghiêm thấp giọng nói nhỏ với Hàm Ninh, y tuy ở xa nhưng cũng có nghe những lời đồn đãi Nam Dương vương phi có danh nhưng không hề có quyền, Nam Dương Vương gia đặc biệt không hề sủng ái nàng.

"Ninh nhi sống rất tốt, huynh xem chẳng phải ta vô cùng khỏe mạnh hồng hào hay sao? Vương gia cũng đối xử với ta rất tốt!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nhìn Ông Hữu Đình, y nhẹ nhìn nàng, con người ban nãy còn lạnh lùng bây giờ lại có thể nở nụ cười tươi đẹp tràn đầy tình ý dành cho y như vậy.

"Được như vậy ta rất an lòng!" - Triệu Hàm Nghiêm cười tươi, có nhìn hai người trước mặt tình chàng ý thiếp như vậy có lẽ những lời đồn đại chỉ là chuyện phịa mà thôi.

"Huynh về lần này được mấy ngày!?"

"Ngày mai sáng sớm đã phải khởi hành đi, ta được nghỉ 3 ngày phép!" – Triệu Hàm Nghiêm cười đáp.

"Gấp như vậy sao?" – Triệu Hàm Ninh có chút thất vọng, tính lợi dụng lần này rồi phủ Nam Dương vương thêm ít hôm nữa để dễ bề mà sắp xếp những công việc khác nhưng không nghĩ lại không tìm được lý do.

"Vương gia cát tường, Vương phi cát tường" – Triệu Hàm Ngọc xinh đẹp quyến rũ, tay bưng đĩa điểm tâm đi bên cạnh Triệu Hàm Nam cùng nhau bước vào đình.

"Đứng lên đi!" - Triệu Hàm Ninh thấy Ôn Hưu Đình hoàn toàn không có ý muốn mở miệng bảo Triệu Hàm Ngọc đứng lên, nên bản thân đành phải đưa ra mệnh lệnh.

"Tiểu nữ có chuẩn bị một ít bánh hoa quế kính mời Vương gia dùng thử ạ!" – Triệu Hàm Ngọc xinh đẹp cười rạng rỡ như bông hoa đến chói mắt hướng Ôn Hưu Đình nói, trong mắt nàng ta hoàn toàn không lấy sự xuất hiện của Triệu Hàm Nghiêm vào mắt.

"Triệu Hàm Nghiêm!" – Ôn Hưu Đình lên tiếng y không hề quan tâm cũng không để vào mắt sự xuất hiện của Triệu Hàm Ngọc.

"Vâng thưa Vương gia!" - Triệu Hàm Nghiêm đang chú ý đến Triệu Hàm Ngọc vội quay người lại cung kính đáp.

"Người đi theo ta!" – Ôn Hưu Đình nói đứng lên rồi đi. Triệu Hàm Ninh đứng đó nhìn theo hai người.

"Bánh hoa quế thơm quá, muội muội chắc để vào bên trong không ít tâm tư!" – Triệu Hàm Ninh nhìn đĩa bánh xinh xắn trên bàn cười nhẹ nhàng

"Mời vương phi dùng thử ạ!" – Triệu Hàm Ngọc có chút không cam lòng nhưng vẫn phải nhã nhặn cúi người nói.

"Ta không thích mùi quế cho lắm! Với đây là tấm lòng của muội dành cho Vương gia làm sao ta ăn cho được!" – Triệu Hàm Ninh đưa chung trà lên môi nhấp một miếng cười nhàn nhạt nói.

"Vương phi người đừng hiểu lầm muội nào có ý gì, chỉ vì thấy Vương gia là khách quý đến phủ, phụ thân có dặn phải cố gắng tiếp đãi nên..." – Triệu Hàm Ngọc nghe câu nói của Triệu Hàm Ninh liền quỳ xuống đất lắc đầu nói.

"Ấy muội muội sao lại như vậy, ta chỉ nói chứ nào có ý gì muội phải quỳ xuống hành đại lễ với ta như vậy!" – Triệu Hàm Ninh đưa tay dịu dàng dìu Triệu Hàm Ngọc đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-2: Triệu Hàm Nam 2

"Vương phi thật sự không giống như lời đồn đại?" – Triệu Hàm Nam nhanh miệng nói – "Muội nghe mọi người đồn Vương phi hoàn toàn không được sự sủng ái của Vương gia nhưng thấy không phải vậy!... Muội còn nghe nói người được sủng ái nhất Vương phủ chính là Trầm trắc phi, người lui đến viện Trầm trắc phi là thường trực chưa kể đến quyền lực đều nằm trong tay của Trầm trắc phi... Như vậy thì chẳng phải Vương phi không có quyền... Những lời đồn này thật là ác mồm ác miệng mà!" – Triệu Hàm Nam chậm rãi nói, nàng ta cố ý nhấn mạnh những ý cần nhấn mạnh, vừa nói mắt quan sát thái độ biểu cảm trên gương mặt Triệu Hàm Ninh.

Trong lòng Triệu Hàm Ninh có chút kinh hãi, cô gái trước mặt nàng cũng mới 14, 15 tuổi nhưng không nghĩ lại thâm độc như vậy, mượn cơ hội nói lời đồn để kích bác nàng, chưa kể đến còn cố ý nói cho nàng biết chuyện nàng không thực quyền nàng ta đã biết được là nàng chỉ cố ý tỏ ra phách lối.

"À các muội không biết lời đồn thì chỉ là lời đồn thôi sao?" – Triệu Hàm Ninh vẫn mỉm cười dịu dàng nhìn hai nàng nói.

"Nhưng người ta cũng nói không có lửa làm sao có khói... Nhưng muội thấy Trầm trắc phi cũng thật lợi hại!" – Triệu Hàm Nam có chút ngoài ý, đáng lý sau câu nói của nàng chắc chắn có thể chọc tức được Triệu Hàm Ninh, nhưng hôm nay nàng ta vẫn điềm đạm như không có chuyện gì như thế thật kỳ lạ.

"Hừm?" – Triệu Hàm Ninh làm ra vẻ như sốt sắng nghe lời đồn.

"Nàng ta theo muội biết là thanh mai trúc mã với Vương gia, thân phận có thể giả làm phu nhân một phủ quý tộc khác nhưng vì tình cảm sâu đậm mới đồng ý với vị trí Trắc phi của Vương gia. Còn Vương gia vì từ nhỏ đã được đính hôn bởi Hoàng Thượng cho nên... Không cách nào trái ý được! Quả thật tình cảm hai người họ quá sâu đậm!" – Triệu Hàm Nam lại thấp giọng nói.

"À vậy à! Đa tạ muội muội! Nhờ muội mà ta biết được nhiều chuyện đến như vậy!" – Triệu Hàm Ninh gật gù như kẻ sáng tỏ chuyện gì đó, rồi vui vẻ mở lời nói.

Triệu Hàm Nam nhìn Triệu Hàm Ngọc không giấu nổi sự ngạc nhiên, không phải hôm nay Triệu Hàm Ninh uống lộn thuốc hay không tại sao có thể điềm

đạm được đến như vậy cơ chứ, nếu là trước kia nàng ta đã làm loạn, lao đến bịt miệng nàng lại rồi. Đáng lý nàng ta phải như vậy khi đó Triệu Hàm Ngọc mới có cơ mà té xuống ao, như vậy mới có thể có cơ hội gây sự cảm thông với Vương gia.

"Ta nghĩ công sức của muội chắc không được rồi! Có lẽ Vương gia cùng đại ca sẽ bàn công chuyện khá lâu không quay lại đây nữa! Đĩa bánh hoa quế này chắc muội phải mang về cho kẻ mẩu dùng đi, ta nhớ bà ta rất thích bánh hoa quế cơ mà! Ta cũng có chút buồn ngủ rồi!" – Triệu Hàm Ninh nhàn nhã đứng lên nói, nàng cũng không có nhiều sự kiên nhẫn ngồi đây nhìn 2 người diễn trò, nên nhanh chóng đánh ngay bài chuông, việc Uông Hữu Đình có quay lại đây hay không nàng cũng không biết nhưng việc đó cũng không liên quan lắm đến nàng.

"Cung tiễn Vương phi!" – Cả hai người tam tiểu thư với tứ tiểu thư hành lễ tiễn biệt.

"Người đó có thật là Triệu Hàm Ninh!" – Triệu Hàm Ngọc nhanh chóng lên tiếng.

"Không ngờ sau 2 năm ả ta trở nên lợi hại đến như vậy có thể né được kế sách của ta một cách đơn giản như vậy!" – Triệu Hàm Nam chậm rãi đứng lên, gương mặt đầy toan tính.

"Ta thấy ả ta hoàn toàn khác trước đây!"

"Chúng ta về! Không còn nhiều thời gian để suy nghĩ chuyện linh tinh khác! Ngày mai Vương gia phải rời phủ rồi, tí nên nhanh lên!" – Triệu Hàm Nam xoay người rời đi. nếu nói về tướng mạo Triệu Hàm Ngọc có thể nhìn hơn nàng khá nhiều nhưng về đầu óc thì Triệu Hàm Nam thừa hưởng được khá nhiều từ phụ thân cho nên nàng đặc biệt rất thông minh. Trước đây khi Triệu Hàm Ninh còn trong phủ nàng đã xoay nàng ta ra ngô ra khoai, khiến nàng ta từ một đứa con gái được phụ thân thương yêu thành một đại tiểu thư không được sủng ái.

Cùng lúc đó:

"Triệu Hàm Nghiêm ta có 2 chuyện muốn bàn bạc với ngươi!" – Uông Hữu Đình trầm giọng nói.

"Vâng thưa Vương gia!"

"Chuyện thứ 1: ngươi thấy Lã tướng quân như thế nào sau thời gian bên cạnh theo dõi ông ta?"

"Bẩm vương gia Lã tướng quân gần đây có chút kỳ lạ! Gần đây ông ấy thường xuyên ra khỏi doanh trại vào ban đêm, trở lại khá nhanh chóng nhưng thường xuyên như vậy là không ổn!"

"Ngươi có biết ông ta đi đâu?"

"Thần có theo dõi nhưng bị cắt đứt đuôi! Ông ta còn có người trợ giúp!"

"Theo dõi sát vào và đừng dùng bỏ câu đưa tin nữa, ta nghĩ chúng đã bị đọc!"

"Vậy chúng ta sẽ trao đổi bằng cách nào?"

"Điều hâu!"

"Vâng!"

"Còn chuyện thứ hai..." – Triệu Hàm Nghiêm có chút ngập ngừng.

"Chuyện này là chuyện tư!"

"Vâng"

"Tiểu muội của ngươi có học qua tiếng Cao Ly?" - Từ lúc nhìn những mảnh giấy tiếng Cao Ly trên bàn của Triệu Hàm Ninh trong lòng Uông Hữu Đình không khỏi nghi hoặc.

"Hả Vương gia nói gì, không chuyện đó như thần biết là không có. Ninh nhi từ nhỏ đã không thích đọc sách lắm, tiếng Cao Ly lại khó như vậy chắc chắn là không thể!" – Triệu Hàm Nghiêm lắc đầu cười khổ giải thích.

"Không thích đọc sách!" – Uông Hữu Đình nghe thấy nhú mày.

"Vâng ạ! Sách trong thư phòng của Ninh nhi đều khá mới!" – Triệu Hàm Nghiêm cười tươi, khi nói ra điều này trong lòng có chút xấu hổ, nhưng trước mặt quân thì thần không được nói dối.

"Nàng ta có giỏi tính toán hay không?" – Uông Hữu Đình lại thấp giọng.

"Ninh nhi giỏi nhất chính là thiêu thừa may vá còn lại thì đều không đặc sắc!" – Triệu Hàm Nghiêm cảm thấy cứ nói không mãi thì muội muội của mình càng mất điểm, nên cố gắng nói một thứ vô cùng tốt đẹp.

"Có chuyện gì sao Vương gia?" – Triệu Hàm Nghiêm có chút lo lắng nhìn.

"Không ta chỉ hỏi thăm! Chuyện cứ như vậy! Người ráng giữ kỹ thân phận đến khi truy ra được danh sách phản động!"

"Vâng thưa Vương gia"

....

"Vương gia kim an!" – Triệu Hàm Ninh đang đọc sách thấy Hữu Đình bước vào liền đứng lên hành lễ.

"Nàng đang đọc sách?" – Ông Hữu Đình trầm mặc nhìn quyển sách nói.

"Vâng, quyển sách nay khá hay!" – Triệu Hàm Ninh phát hiện ở đây sách khá nhiều so với Kim An viên của nàng.

"Ngày mai ta sẽ vào triều sớm, nàng có thể ở lại phủ tể tướng ít hôm về cũng được!" – Ông Hữu Đình chậm rãi ngồi xuống ghế, mặt vẫn lạnh tanh không cảm xúc

"Đa tạ Vương gia!" – Trong lòng Triệu Hàm Ninh mừng như được mở cờ trong bụng như thế nàng sẽ dễ dàng ra bên ngoài thực hiện mọi chuyện hơn.

"À ban nãy... Tam muội có mang bánh quế hoa đến cho Vương gia nhưng người rời đi thật đáng tiếc!" – Triệu Hàm Ninh chột nói.

Ông Hữu Đình không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng, y biết rõ dụng ý của Triệu phủ cũng nhìn ra được Triệu Hàm Ngọc nhưng cái y không ngờ chính là Triệu Hàm Ninh lại đi nói giúp nàng ta.

"Thiếp không có ý gì chỉ là báo với người một tiếng mà thôi!" – Triệu Hàm Ninh nhận ra được ánh mắt dò xét của Hữu Đình cho nên vội giải thích, có lẽ hành động này của nàng quá lộ liễu rồi.

"Triệu Hàm Ninh!" – Ông Hữu Đình gần giọng gọi tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-1: Triệu Hàm Ngọc 1

"Đạ?" – Triệu Hàm Ninh ngược mắt nhìn thẳng y, cả hai nhìn trực tiếp nhau không ai nói bất kỳ một lời nào, cứ như vậy mắt đấu nhau, Ông Hữu Đình vô cùng ngạc nhiên trước thái độ nhìn y của nàng, một nữ nhân thông thường đều không dám nhìn thẳng mặt nam nhân như vậy. Huống hồ gì, bình thường mọi người đều sợ y như vậy riêng chỉ có mình Triệu Hàm Ninh dám đối mặt với y không chút rụt rè.

Cận vệ thân cận bên cạnh Ông Hữu Đình cũng giật mình, vương phi quả thật là một người đáng sợ, đối mặt với Vương gia không hề có chút run sợ cũng không có ý định thoái thác rút lui y rằng mình không biết người này có thật sự là nữ nhân nữa hay không vậy.

"Vương gia gọi thiếp làm gì? Người đang muốn dò xét điều gì sao?" – Triệu Hàm Ninh biết y đang cố ý đọc nội tâm của nàng qua ánh mắt, vội nở nụ cười như thường lệ, ánh mắt vẫn không rời khỏi mắt Hữu Đình, ôn nhu cất tiếng nói. – "Thần thiếp hoàn toàn không có gì che giấu vương gia cả!"

"Không ta chỉ muốn nói, nàng nên nghỉ ngơi sớm một chút!" – Nhận được câu trả lời Ông Hữu Đình xoay người nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Sau khi rời đi Ông Hữu Đình không hề quay trở lại.

"Vương phi, tể tướng gia cho mời người sang ạ!" – Một a hoàn sai sử trong phủ tiến vào bẩm báo.

"Gặp ta! Được đợi ta một chút!" – Triệu Hàm Ninh đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm nghe thấy như vậy liền có nhã hứng muốn xem những người trong Triệu phủ muốn giờ trò gì.

Nàng bước vào trong cho a Hồng sửa sang lại đầu tóc rồi cùng a hoan sai sử rời đi. Từ viện của nàng đến viện của Triệu tể tướng khá xa, đi một đoạn chột Triệu Hàm Ninh đột nhiên nói

"Người về phủ báo với Triệu tể tướng, ta đột nhiên thấy đau đầu quá nên không thể gặp được!" – Vừa nói xong người xoay người đi nhanh về viện của mình.

Triệu Hàm Ninh không chọn cách đường đường chính chính về viện mà đi vòng ra phía sau chui qua một cái lỗ hồng của tường viện.

"Vương phi chuyện này..." – A Hồng hoảng hốt ngăn cản.

"Suyt đừng làm ồn, cứ âm thầm làm theo ta là được!" – Triệu Hàm Ninh nhủ chặt cung mảy nói thầm rồi nhanh lách người vào trong. Cái lỗ hồng này là theo trí nhớ của Triệu Hàm Ninh trước kia mà biết được.

Vào phòng của mình âm thầm nàng cảm thấy nhẹ nhõm khi mà không có Uông Hữu Đình ở đây, thật đúng mà may mắn vô cùng.

"A Hồng người búi tóc lên cho ta!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng cời bỏ xiêm y bên ngoài khoác áo choàng xám đen vào, đây là áo choàng của Uông Hữu Đình, a Hồng không biết chuyện gì nhưng nhìn thấy thái độ gấp gáp của chủ nhân nên vội vàng làm theo.

"Đốt đèn lên!" – Sau khi chuẩn bị xong nàng cho người châm đèn sáng lên.

Triệu Hàm Ninh ngồi vào ghế như xoay người vào trong đọc sách. A Hồng được phân phó núp vào bên trong không được ra bên ngoài.

"Vương gia kim an!" – Tiếng cửa đẩy nhẹ nhàng vào bên trong, sau đó là âm thanh vô cùng mềm mại nghe vô cùng êm dịu.

"Vương gia, tiểu nữ có chuẩn bị một ít thức ăn đêm mời người dùng qua!" – Triệu Hàm Ngọc đặt khay thức ăn xuống bàn. Triệu Hàm Ninh vẫn ngồi yên không hề nhúng nhút, phòng của Triệu Hàm Ngọc ở ngay sát viện của nàng, khi này lúc vừa ra khỏi viện nàng bắt gặp a hoàn bên cạnh Triệu Hàm Ngọc đang lấp ló ngay gần cửa viện nàng, thấy nàng rời đi liền chạy về phòng. Chuyện Uông Hữu Đình rời đi không quay lại mọi người đều không hề biết, đi một đoạn Triệu Hàm Ninh chợt nhận ra được dụng ý của việc gọi nàng rời đi nên nhanh chóng quay trở về, vì nàng biết nàng phải quay trở về thì tuồng hay mới diễn được.

"Vương gia, tiểu nữ có chuyện này muốn thưa với người!" – Triệu Hàm Ngọc đứng phía sau áp úng nói.

"Ừ" – Triệu Hàm Ninh ráng gằn giọng thật khàn ừ một tiếng.

"Thật sự tiểu nữ đã mến mộ Vương gia từ lâu rồi, muốn được ở bên người hầu hạ người. tiểu nữ biết tí ti của mình tính tình không được tốt không được lòng Vương gia, nhưng tiểu nữ lại không giống như vậy! thật sự tiểu nữ nói ra những điều này rất ngại! nhưng mà... Tiểu nữ... Tiểu nữ thật sự rất ái mộ người!" – Triệu Hàm Ngọc áp úng nói, giọng nói ngọt ngào nghe vô cùng êm tai, Triệu Hàm Ninh mỉm cười, nếu nàng là nam nhân có thể sẽ xiu lòng vì lời nói này mất thôi.

"Vương gia, người đừng chê cười tiểu nữ, tiểu nữ không cần danh phận chỉ cần có thể ở bên cạnh Vương gia là được! Hai năm đại hôn nhưng tí ti vẫn chưa hạ sanh được tiểu thể từ đó là phạm trọng tội tứ xuất nhưng Vương gia vì lòng tốt không chấp chuyện đó. Tí ti lại có tính cách chua ngoa thật sự không xứng đáng với người!" – Triệu Hàm Ngọc run rẩy nói, Triệu Hàm Ninh nghe được tiếng áo choàng rơi xuống trên đất thảm lắc đầu.

"Vương gia, sao người không xoay lại nhìn tiểu nữ một lần, có thể nhìn xong người hãy đưa ra lời quyết định!" – Triệu Hàm Ngọc run rẩy nói, nàng ta là người đẹp nhất trong Triệu Phủ, tướng mạo phải nói nhìn một lần liền lưu luyến, dáng người như tạc tượng đã vậy còn có làn da trắng như sứ không tí vết. Nhưng nàng không hiểu sao Uông Hữu Đình chưa từng dừng mắt tại nàng dù nàng có cố gắng như thế nào xuất hiện trước mặt y.

"Người muốn ta nhìn cái gì?" – Triệu Hàm Ninh xoay người lại nhìn thẳng vào người trước mặt. Triệu Hàm Ngọc như chết đứng tại thời điểm đó, nàng ta quả thật xinh đẹp đến động lòng người, dáng người thấp thoáng ẩn hiện dưới bộ lụa trắng mỏng, tòa thiên nhiên căn đây trước mặt ẩn hiện. Triệu Hàm Ninh nhếch môi cười nhìn đến thức ăn trên bàn đều là những món tâm bồ cho phái mạnh.

"Kế mẫu đưa cho người những ngón nghề này đó sao?" – Triệu Hàm Ninh lại lên tiếng.

"Sao lại là tí, rõ ràng..." – Triệu Hàm Ngọc hoảng loạn áp úng nói.

"Rõ ràng đã rời khỏi viện rồi đúng không?" – Triệu Hàm Ninh đứng dậy cười tươi đi một vòng như đang quan sát Triệu Hàm Ngọc.

"Chắc người bên viện phụ thân đến báo cho người không kịp! Ta đột nhiên mệt nên quay về, nhờ như vậy có thể trong thấy muội muội xinh đẹp đến điên đảo như vậy, còn được nghe những thứ nên nghe nữa chứ!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói.

"Ta ta..." – Triệu Hàm Ngọc không ngờ Triệu Hàm Ninh lại ở đây nghe thấy hết mọi chuyện trong lòng liền vô cùng sợ hãi.

"A Hồng đi mời mọi người đến đây!" – Triệu Hàm Ninh nghiêm mặt nhìn Triệu Hàm Ngọc nói. a Hồng nhanh chóng hướng cửa rời đi.

"Người nên khoác áo vào nếu không muốn cho tất cả mọi người trong cái nhà này chiêm ngưỡng người!" – Triệu Hàm Ninh cười nhếch môi, cời áo choàng trên người đặt trên ghế rồi ung dung nhắm nháp trà.

"Vương phi, muội sai rồi, xin vương phi tha tội. Muội sai rồi thưa vương phi!" – Triệu Hàm Ngọc nhận ra được tính nghiêm trọng vô cùng nước mắt ngấn nước mắt dài lăn trên gương mặt quý xuống đất tạ lỗi.

"Chuyện gì vậy Ngọc nhi sao con lại quỳ dưới đất như vậy!" – Triệu tử tướng bước vào viện, nhanh chóng sa sầm mặt nói.

"Mọi người đủ mặt nhanh thật!" – Triệu Hàm Ninh nhếch môi nói cười nhạt.

"Vương phi có chuyện gì sao lại như vậy?" – Kế mẫu nhanh chóng lên tiếng, vô cùng lo lắng nhìn Triệu Hàm Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14-2: Triệu Hàm Ngọc 2

Triệu Hàm Ninh không nói chỉ đưa mắt nhìn bà, diễn thật tốt biết hết mọi chuyện nhưng lại tỏ ra mình vô tội đến đáng thương như vậy.

"Chuyện này là chuyện của Triệu phủ, bốn vương phi ta tuy mang họ Triệu nhưng đã gả ra ngoài nên mới gọi mọi người lại muốn mọi người giải quyết chuyện này" – Triệu Hàm Ninh bắt đầu chậm rãi nói từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch.

"Phụ thân huhuhu Ngọc nhi, Phụ thân cứu Ngọc nhi!" – Triệu Hàm Ngọc khóc ngất lên.

"Có chuyện gì mà mọi người đều tập trung tại đây?" – Ông Hữu Đình bất ngờ từ bên ngoài bước vào đi cùng với Triệu Hàm Nghiêm.

"Tham kiến Vương gia!" – Nhìn thấy y xuất hiện mọi người đồng loạt hành lễ.

Triệu Hàm Ninh trong lòng có chút bất an, nếu chuyện này y không xuất hiện còn vui vẻ nếu y xuất hiện nếu như y không hợp tác với nàng, thì nàng sẽ trở thành mục tiêu bị công kích. Trong lòng vô cùng khó nghĩ thì người như tân băng đã đi vào trong ngôi vào ghế chủ vị bên cạnh nàng.

"Bẩm vương gia mọi người cũng không biết chuyện gì đang đợi vương phi nói!" – Triệu tử tướng nhanh chóng lên tiếng.

"Chuyện này là chuyện của Triệu gia, ta cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh xem mà thôi. Nhưng ta cần Triệu gia cho ta một cái công đạo!" – Triệu Hàm Ninh nói xong đưa mắt nhìn sang dò xét Ông Hữu Đình rồi chậm rãi nói tiếp – "Triệu Hàm Ngọc nhục mạ trưởng nữ, nhục mạ Vương phi, chuyện này thì nên xử trí như thế nào thưa phụ thân!"

"Không, không Phụ thân không, xin Vương gia Vương gia cứu tiểu nữ Vương gia!" – Triệu Hàm Ngọc khóc ngất lên quỳ đến bên cạnh Ông Hữu Đình cầu xin.

"Tam tiểu thư! Như Vương phi đã nói rất rõ chuyện này là chuyện của Triệu gia, người nên xin tội phía Triệu tử tướng chứ không phải ta, ta chỉ ngồi đây tham dự mà thôi!" – Ông Hữu Đình nhũn mày nhìn thiếu nữ xinh như bông hoa đang bị gió quật dưới nền đất.

"Chuyện này là như thế nào?" – Triệu tử tướng gần giọng nói.

"Không phụ thân chuyện không phải như vậy... Chuyện..." – Triệu Hàm Ngọc nước mắt ngấn dài ấp úng muốn nói ra nhưng nhìn thấy ánh mắt rặng đe của mẫu thân liền không dám hé răng.

"Vậy để ta nói cho rõ. Ta đột nhiên thấy mệt nên quay lại viện, khoác thêm áo khoác trên người thì Tam tiểu thư đến tướng làm ta là Vương gia." – Nói đến đây nàng lại liếc mắt nhìn Ông Hữu Đình, y vẫn trầm mặc không hề có bất kỳ động thái ngạc nhiên nào cả - "Nàng ta mang thức ăn đến, nói chuyện tâm sự với Vương gia, cái quan trọng không nằm ở đó, nàng ta nói ta là một Vương phi không có quyền còn ở dưới bóng của một trắc phi, nói bốn Vương phi tính tình ác độc, ngang ngược còn phạm vào tứ xuất cần nhận hưu thư!" – Triệu Hàm Ninh nói từng câu từng chữ rõ ràng nhấn mạnh mỗi ý, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn sắc mặt những người đang có mặt trong phòng mặc dù vậy nhưng trên khóe miệng luôn nở nụ cười âm trầm ôn nhu như thường lệ.

"Không phụ thân cứu con, tất cả chỉ là hiểu lầm... Nàng ta nói láo, không phải như vậy..." – Triệu Hàm Ngọc nghe nói mà toàn thân run rẩy, những điều đó đủ để nàng phải nhận án phi bán hoàng thân chứ không đơn giản chỉ có khinh xuất trưởng nữ.

- "Ngu ngốc! Đứa con gái ngu ngốc này sao lại có thể nói như điều ngớ ngịch bất đạo như vậy!" – Triệu tử tướng nhanh chóng đứng lên đánh vào mặt Triệu Hàm Ngọc một cái giận dữ hết lớn.

"Phụ thân... Con..." – Triệu Hàm Ngọc toang mở miệng nói.

- Hai bạt tay như trời dạn lại đánh xuống mặt nàng ta – "Đứa con gái ngớ ngịch này, là ta đã chịu hư con, là ta không biết dạy dỗ con!" – Kê mẫu khóc lóc quỳ xuống bên cạnh Triệu Hàm Ngọc.

"Vương phi xin người bớt giận, phụ nhận sẽ dạy dỗ lại đứa con gái ngu ngốc này! Xin vương phi bớt giận!" – Kê mẫu dập đầu xin.

"Vương phi, xin người nể tình ti muội, mọi người sẽ bắt nhốt Ngọc nhi lại mà dạy dỗ, chuyện này xin người bớt giận!" – Triệu tử tướng nhanh chóng nói đỡ vào. Triệu Hàm Ngọc từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị đánh, nay đột nhiên trong một lúc phải nhận 3 bạt tay khiến nàng ta khóc như thể cả cơ thể được làm bằng nước.

"Chuyện lớn như vậy làm sao chỉ xử lý đơn giản qua loa. Vương phi là chủ mẫu trong Nam Dương vương phủ là thê tử chính thức của ta! Ai cho phép người có thể phi bán như vậy! Người có biết tội này có thể chu di cả nhà hay không?" – Ông Hữu Đình ngồi im lặng bất ngờ lên tiếng, mọi người đều nhìn y rồi đồng loạt quỳ xuống xin tha mạng. Triệu Hàm Ninh ngạc nhiên hết đời quay sang nhìn y, nàng nghĩ y đến ngồi không xem tuồng vui đã là giúp nàng nhiều lắm rồi nhưng không ngờ y lại chủ động lên tiếng bảo vệ nàng, khiến Triệu Hàm Ninh quá đổi ngạc nhiên.

"Vương gia, nữ nhi lão thần ngu muội nên nói năng không đúng, xin người bớt giận! Xin người để cho lão thần trừng trị theo giá pháp, xin người bỏ qua chuyện lần này!" – Triệu tể tướng có phần sợ sệt nhanh chóng nói.

"Các ngươi phải biết Vương phi chính là nữ chủ nhân của Nam Dương vương phủ, nhục mà Vương phi chính là nhục mà bản Vương gia, còn thay cả ta định tội hưu thư. Hừ Ta thật sự cảm thấy lá gan của Tam tiểu thư đây quá lớn rồi!" – Ôn Hưu Đình lại tiếp tục nói, mỗi lời nói của y đều khiến những người trong Triệu gia đang quỳ trên mặt đất toát từng giọt mồ hôi lạnh. Trong lòng Ôn Hưu Đình vô cùng khó chịu khi nghe từ hưu thư, Triệu Hàm Ninh biết y vẫn canh cánh chuyện lần trước nàng nói nên cố ý nhấn mạnh việc hưu thư ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-1: Thay đổi

"Vương gia xin người tha mạng, chuyện này là nỗi nhục của Triệu gia, Triệu gia đã nuôi ra một đứa không có thể thống gì như vậy thật sự đáng bị tội! Nhưng ban đầu Vương phi có nói chuyện này là chuyện của Triệu gia có nghĩa Vương phi không quá chấp nhất nên xin Vương gia cũng giơ cao đánh khẽ!" – Triệu Hàm Nghiêm nhanh chóng nói.

Ôn Hưu Đình nghe nói mắt có mờ lên nhìn y rồi nhanh chóng tập trung vào tách trà trên tay mình.

"Ý vương phi như thế nào?" – Nghe Ôn Hưu Đình hỏi, Triệu Hàm Ninh thoáng giật mình, nàng này giờ lạc vào nghi hoặc của bản thân khi thấy y đột nhiên ra mặt giúp nàng như vậy.

"À dạ dù sao cũng là tì muội, nên chuyện này hãy để Triệu gia xử theo gia pháp của Triệu gia đi!" – Triệu Hàm Ninh cười dịu dàng nhắc tách trà để che giấu sự lúng túng của mình.

"Nếu Vương phi đã nói như vậy, chuyện này cứ làm theo ý nàng! Nhưng ta không muốn nghe thêm bất kỳ một chuyện nào như vậy nữa, đến lúc đó đừng trách ta! Ta nhắc lại lần nữa Vương phi chính là chủ mẫu trong Nam Dương vương phủ, bây giờ và sau này cũng vậy!" – Ôn Hưu Đình nghe vậy cụp mắt xuống nói chậm rãi, câu cuối y lại xoay nhìn Triệu Hàm Ninh như đang muốn nói riêng cho nàng nghe, nàng có chút lúng túng không lẽ y biết được ý muốn rồi đi của nàng hay sao.

"Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương phi!" – Mọi người Triệu phủ đồng thanh nói, trong lòng ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Theo gia pháp dù sao cũng nhẹ nhàng hơn quốc pháp rất là nhiều.

"Triệu Hàm Ngọc, ngươi lớn như vậy lại ngu ngốc muốn diệt trường nữ, mưu đồ không chính đáng phạm và gia pháp. Mang ra bên ngoài đánh 5 trượng cho ta rồi cấm túc trong phòng 3 tháng xám hội chép cho 100 bản nữ giới, ngũ thường cho ta!" – Triệu tể tướng nhanh chóng nói, ông sợ nếu Triệu Hàm Ninh đối ý mạng ra Phủ Ứng Thiên thì chắc chắn mạng sẽ khó giữ.

"Phụ thân huhuhu không phụ thân! Mẫu thân cứu con mẫu thân!" – Triệu Hàm Ngọc nghe nói thế mắt mở to sợ hãi khóc thảm thương.

"Còn không mau dập đầu tạ tội!" – Triệu tể tướng thấy vậy lại hét lên.

"Ngọc nhi ngoan!" – Kế mẫu nhanh chóng vuốt những sợi tóc rối lòa xòa trên gương mặt của nàng ta, ra hiệu nàng ta nhanh chóng hành lễ.

"Xin đội ơn Vương gia và Vương phi đã tha mạng cho tiểu nữ!" – Triệu Hàm Ngọc dùng nước mắt rửa mặt, dập đầu tạ ơn.

"Mang ra ngoài tiến hành gia pháp!" – Triệu tể tướng nói.

Triệu Hàm Ngọc nhanh chóng được đưa ra bên ngoài, tiếng đánh cùng tiếng kêu la thảm thiết của nàng khiến trong lòng Triệu tể tướng cùng kế mẫu đau như cắt nhưng dưới sự giám sát của Triệu Hàm Ninh cùng Ôn Hưu Đình hai người không có cách nào giúp Triệu Hàm Ngọc trốn hình phạt được.

"Xong rồi ta muốn nghỉ ngơi tất cả các ngươi lui đi!" – Ôn Hưu Đình đứng lên xoay người vào trong, mọi người nhanh đứng lên hành lễ và đi bên ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Ôn Hưu Đình cùng Triệu Hàm Ninh.

"Đa tạ Vương gia đã giúp đỡ!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi thưa, nàng có chút dò xét vì không hiểu sao Ôn Hưu Đình lại giúp mình như vậy.

"Đó cũng chính là điều ta muốn nói với nàng. Đã gã vào Nam Dương Vương phủ thì đừng nghĩ đến việc rồi đi!" – Ôn Hưu Đình ngồi xuống ghế sau bàn gẩy thấp giọng nói.

"Vương gia người nghĩ nhiều rồi!" – Triệu Hàm Ninh đang đứng đưa lưng về y nên y không nhìn thấy được gương mặt có phần hoang mang của nàng, qua những gì y nói có thể nào y đã biết ý định muốn rồi đi của nàng hay sao.

Uông Hữu Đình nhìn xoáy vào phía sau Triệu Hàm Ninh, từ sau chuyện nàng đề cập đến hưu thư thì y đã có cảm giác nàng muốn rời đi, đến hôm nay chuyện y sẽ chẳng muốn nhúng tay vào nhưng nghe đến hưu thư y lại nghĩ đến việc lần trước. Quá rõ ràng nàng muốn nhắc cho y biết một ngày sắp đến nàng sẽ tìm cách rời đi.

....

Sáng hôm sau Triệu Hàm Ninh dậy thì nghe a Hồng báo Vương gia cùng với Triệu Hàm Nghiêm đã vào triều từ sớm, trong Triệu phủ sau chuyện ngày hôm qua thì cũng không ai dám đến làm phiền nàng, nghe nói Triệu Hàm Ngọc chịu đến cây thứ 3 đã lần đùng ra xiêu. Rồi rảnh Triệu Hàm Ninh vận nam trang cùng a Hồng đi ra bên ngoài lo chuyện về lò than của nàng.

Sau gần 1 tuần ở lại Triệu phủ, không ai dám đến gần nàng để gây chuyện cho nên nàng cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng đi mãi cũng không được nên đành phải tranh thủ quay trở lại Nam Dương Vương phủ.

"Tham kiến Vương phi!" – Trầm trắc phi cùng tam và tứ di nương đứng ở cổng chào đón nàng về, không thấy bóng dáng Uông Hữu Đình đâu.

"Các muội vẫn khỏe chứ!" – Triệu Hàm Ninh vui vẻ cười tươi nhìn mọi người.

"Nhờ phúc Vương phi nên tất cả mọi người đều khỏe mạnh" – Trầm trắc phi cười tươi nói. – "Vương phi về nhà mẹ đẻ tinh thần tốt sắc mặt cũng trở nên tươi hơn nhiều!"

"Đúng vậy!" – Triệu Hàm Ninh gật gù cười. Trong lòng nàng thầm nghĩ chỉ cần mọi người không gây phiền phức cho nàng là nàng liền cảm thấy vô cùng khỏe mạnh.

"Vương gia vẫn chưa về! Vương phi đừng buồn!" – Tam di nương cười cười nói, giờ này triều chắc cũng chưa tan nên y không có mặt tại nhà là đúng rồi. Tam di nương nói vậy để nhắc nhở cho Triệu Hàm Ninh biết Vương gia dù biết hôm nay nàng về phủ cũng không quan tâm lắm.

"Không sao không sao!" – Triệu Hàm Ninh nhướn mày rồi cười xòa khoác tay, đối với nàng có hay không có y đều không quan trọng. Không có mẹ chợ vẫn đông mà, đôi khi có mặt y nàng còn phải suy tính kỹ càng hơn không chừng.

"Vương gia chắc vẫn còn trên châu!" – Trầm trắc phi cười mỉm nói.

"Ừ chúng ta nên vào trong thôi!" – Triệu Hàm Ninh gật đầu, nàng không muốn tiếp tục câu chuyện này nữa nên nhanh chóng đổi chủ đề.

- Tiếng vó ngựa xé không khí truyền đến thu hút cái nhìn của tất cả mọi người, dáng người cao cao ngồi đỉnh đặc trên lưng ngựa ô đen tuyền, phong thái hiên ngang không phải ai cũng có thể có được, có thể nói là một bức tranh vô cùng đẹp. Triệu Hàm Ninh nhìn người chộp miệng tiếc, nếu sống ở thời hiện đại có thể y đã trở thành nam thần trong lòng của không ít thiếu nữ rồi.

"Vương gia! Vương gia về rồi... Hôm nay người về phủ sớm hơn mọi ngày!" – Trầm trắc phi nhanh chóng tiến ra cửa cười tươi đón chào người nam nhân bận áo bào màu tía nhảy xuống lưng ngựa.

"Ừ!" – Y không nói nhiều chỉ ừ một tiếng nhìn lướt qua thấy mọi người. Trầm trắc phi tuy cười tươi nhưng bàn tay nắm chặt khăn tay như thể hận không thể xé nát nó, có thể nhận ra Vương gia phi ngựa nhanh hơn thường ngày về phủ, phải chăng phi nhanh như vậy là vì Triệu Hàm Ninh về phủ. Chỉ nghĩ như vậy mà Trầm trắc phi giận đến máu nóng hết cả mặt.

"Tham kiến Vương gia thiếp đã về!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng tiến lên hành lễ.

"Ừ, về là tốt rồi!" – Y cũng không nói nhiều chỉ nhìn nàng một cái rồi bước vào bên trong. Con ngựa được lính giữ cổng dẫn vào chuồng phía sau hậu viện. Nhưng thấy thái độ y cũng không có đặc biệt khác trước đây nên Trầm trắc phi tự nhủ với mình có thể chỉ là tình cờ không phải như nàng đang suy nghĩ.

"Vương gia thiếp có dặn đầu bếp chuẩn bị ít thức ăn người thích! Nghi ngơi một chút có thể dùng bữa!" – Trầm trắc phi thấp giọng nói, giọng nói nàng ta lúc nào cũng nhỏ nhẹ êm dịu như một dòng nước, khiến người nghe lúc nào cũng thích thú.

"Ừ được!" – Uông Hữu Đình không mấy quan tâm đáp. Tam di nương và Tứ di nương muốn nói gì đó với Vương gia nhưng rồi cũng chỉ có thể lặng lẽ đi theo phía sau.

Đoàn người lục đục bước vào theo sau y, lần đầu Triệu Hàm Ninh nhìn thấy y bận áo bào màu tía có cảm giác bớt u ám hơn những bộ trang phục màu tối hằng ngày, dù trong đầu có những suy nghĩ bân quơ cộng với có chút mệt khi phải ngồi xe ngựa nên theo thói quen nàng cứ rẽ hướng Kim An viện mà đi.

"Vương phi người đi đâu vậy?" – Uông Hữu Đình dừng lại nhìn Triệu Hàm Ninh đang đi ngược lại hướng y cùng đoàn người thì khẽ lên tiếng.

"À" – Triệu Hàm Ninh nhìn quanh mới vỡ lẽ liền cười – "Thiếp có chút mệt mỏi nên xin phép vương gia trở về viện của mình!"

"Ừ bảo nhà bếp nấu một ít cháo!" – Nghe nàng nói y không nói gì chỉ thấp giọng căn dặn Trầm trắc phi rồi xoay người đi về phía Thiền Tâm viện.

"Đa tạ vương gia!" – Triệu Hàm Ninh nhún người hành lễ rồi cũng xoay người quay về viện của mình.

Người cảm thấy không tin nhất vào biểu hiện của hai người ngoài Tam và Tứ di nương thì chính là Trầm trắc phi, nàng không biết trong ba ngày tại Triệu phủ đã xảy ra chuyện gì nhưng rõ ràng mối quan hệ giữa Vương gia và Vương phi không còn giống như lúc trước nữa, rõ ràng có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết được. Biểu hiện của Uông Hữu Đình cực kỳ kỳ lạ, y chủ động bảo nàng chuẩn bị thức ăn cho Vương phi. Trầm trắc phi tuy đi bên cạnh Uông hữu Đình nhưng tâm lại luôn không ngừng suy nghĩ.

"Ta có chuyện cần phải làm, Trầm trắc phi cho người mang thức ăn đến thư phòng cho ta!" – Đi được nửa đoạn Uông Hữu Đình chợt đổi ý quay vội về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Thay đổi 2

"Vâng thưa Vương gia!" – Trầm trắc phi vẫn giữ nụ cười tươi như mì hành lễ.

"Hai mươi mười cũng quay về dùng bữa đi! Thu Ngọc dặn nhà bếp chuẩn bị cháo cho Vương phi và mang thức ăn đến thư phòng cho vương gia!" – Trầm trắc phi vẫn như bình thường hiện diện dịu dàng dò mọi thứ xoay người đi nhanh hướng Thiên tâm viện.

- Tất cả thức ăn trên bàn đều bị nàng hất tung tóe xuống đất.

"Trắc phi, người bớt giận trắc phi!" – Thu Ngọc từ xa đi đến nghe tiếng động nhanh chóng chạy đến mở cửa nhìn thấy tình cảnh trước mặt liền nhanh chóng chạy đến.

"Làm sao cơ chứ! Nàng ta là cái thá gì... Mà Vương gia lại quan tâm đến nàng ta! Rốt cuộc thì 3 ngày đó đã có những chuyện gì xảy ra!" – Trầm trắc phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Trắc phi tay người chảy máu rồi!" – Tú Ngọc nhìn bàn tay đang run lên giận dữ của Trầm trắc phi nhanh hết toáng lên – "Người đâu nhanh dọn dẹp mọi thứ đi mời đại phu nhanh lên!"

"Vương phi người phải bình tĩnh lại! Có lẽ những ngày qua Tể tướng có đưa thêm yêu cầu với Vương gia nên người mới đột nhiên quan tâm đến Vương phi mà thôi! nhưng nô tỳ tin chắc trong lòng Vương gia chỉ có trắc phi mà thôi!" – Tú Ngọc nhanh chóng dìu Trầm trắc phi lên giường ngồi.

"Ta cũng muốn tin như vậy! Nhưng người nhìn đi, chàng không màng đến ta! Ta đã tốn công sức chuẩn bị như vậy là vì ai cơ chứ!" – Trầm trắc phi nước mắt lăn trên gương mặt xinh đẹp.

"Người đâu! Đến thư phòng bẩm báo với Vương gia, Trầm trắc phi đột nhiên không khỏe té ngã cả bàn thức ăn khiến tay bị thương chảy máu khá nhiều!" – Tú Ngọc nhanh chóng đi ra bên ngoài phân phó cho những a hoàn sai sử.

ps: mọi người vote khích lệ tinh thần mèo với ạ!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nửa đêm thăm viếng

"Trắc phi người tin nô tỳ Vương gia chắc chắn chỉ quan tâm một mình người! Người có nhớ trước đây Vương phi té đập đầu sinh tử nhưng Vương gia chưa từng ngó ngang đến nàng ta! Người đừng tức giận mà hại thân thể!" – Tú Ngọc lại nhìn Trầm trắc phi mà dỗ dành, nàng là a hoàn từ nhỏ đã chăm sóc Trầm trắc phi.

Đại phu cũng nhanh chóng đến theo sau Uông Hữu Đình cùng những vị di nương cũng nhanh chóng kéo đến hỏi thăm nàng.

"Vương gia!" – Trầm trắc phi nằm trên giường vừa thấy Uông Hữu Đình liền muốn ngồi dậy nhưng cố gắng để y thấy mình cực mệt mỏi khó nhọc.

"Trắc phi, không cần đa lễ! Sao ban nãy còn khỏe mạnh đột nhiên lại bị choáng!" – Uông Hữu Đình nhanh chóng đến bên dịu dàng đỡ nàng lên, nhú mắt nhìn đại phu.

"Dạ bẩm Vương gia do Trắc phi suy nhược cơ thể nên thỉnh thoảng sẽ choáng váng như vậy! Còn vết thương không quá sâu nên chỉ cần thoa thuốc vài hôm sẽ lành lại!" – Đại phu nhanh chóng bẩm báo.

"Có để lại sẹo không?" – Ôn Hữu Đình nhân nhặt hỏi. Trầm trắc phi nghe y hỏi như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, y thật sự có quan tâm nàng rất nhiều đến việc sợ thân phận nữ nhi như nàng nếu để lại sẹo sẽ không tốt. Trong lòng tự khắc cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

"Dạ bẩm vết thương không sâu nên sẽ không để lại sẹo!"

"Được người lui đi!" – Ôn Hữu Đình gật đầu nói.

"Vương gia khiến người lo lắng thật sự thấy có lỗi!" – Trầm trắc phi khẽ nói, mặt vui vào lòng ngực y dịu dàng cười mỉm.

"Nàng đừng ngốc! Không khỏe không cần phải lo lắng nhiều chuyện như vậy! Cứ nghỉ ngơi thật tốt là được" – Ôn Hữu Đình thấp giọng nói.

"Thấy ti ti không sao bọn muội cũng thấy yên tâm, ở đây có chút đồ bỏ Trầm trắc phi dùng tắm rửa cơ thể rất tốt!" – Tam di nương nhanh chóng nói. Hai nàng nghe tin đều đồng loạt đến, thứ nhất là vì lấy lòng Trầm trắc phi, thứ hai là hai nàng biết chắc Vương gia sẽ đến đây chính là cơ hội tốt nhất để nhìn thấy y.

"Cảm tạ ý tốt của các muội muội, ta không sao, cũng khỏe rồi, các muội cũng về nghỉ ngơi đi!" – Trầm trắc phi sao lại không nhìn ra dụng ý của những nữ nhân này, liền ôn nhu cười đuổi khéo các nàng.

"Hả... À dạ! Vậy ti ti nghỉ ngơi sớm! Bọn nô tỳ xin phép Vương gia và trắc phi cáo lui!" - Không nghĩ lại bị đuổi khéo như vậy nên có chút ngỡ ngàng, nhưng Tam di nương trong lòng ắt biết sống sau này còn phải nhìn sắc mặt Trầm trắc phi nhiều cho nên nhanh chóng thuận theo cáo lui. Hai vị di nương tuy thuận cáo lui nhưng lại vô cùng tiếc nuối đưa ánh mắt nhìn Vương gia.

"Ừ" – Ôn Hữu Đình chỉ trầm mặc ừ nhẹ một tiếng, cả hai người mặt tui nguôi đi ra bên ngoài. Hai người đã nghĩ Trầm trắc phi bị bệnh đương nhiên sẽ không thể hầu hạ Vương gia như vậy đây chính là cơ hội tốt của hai người nhưng nhìn cảnh trước mặt có lẽ điều ấy là không thể rồi.

Sau khi uống thuốc Ôn Hữu Đình im lặng ngồi bên cạnh Trầm trắc phi đọc sách thấy nàng ta ngoan ngoãn ngủ thiếp đi mới rời đi đến thư phòng.

Cùng lúc ấy tại Kim An viện

"Té đứt tay!" – Triệu Hàm Ninh nhướn mày nói khi nghe a Hồng bẩm báo lại với mình

"Vâng thưa Vương phi!"

"Trời! Ta mệt lắm cả người đi xe ngựa đau ră rồi! Chuyện thăm hỏi để sau đi!" – Triệu Hàm Ninh xác định lại không phải mình nghe nhầm thì lười biếng nói. Trong lòng thầm than vãn - "Nhà nghèo đồ ruột không bằng nhà giàu đứt tay mà!"

"Nhưng như vậy... Vương gia...." – A Hồng sợ nếu Vương phi không đi thăm hỏi Vương gia sẽ trách phạt nên có chút lo lắng.

"Ta mệt rồi ta đi ngủ đây nếu không có chuyện gì đừng làm phiền ta!" – Triệu Hàm Ninh không để tai những lời nói của a Hồng, đứng lên hướng giường ngủ mà đi đến.

Sáng hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng Triệu Hàm Ninh mới chậm chạp đi sang Thiền Tâm viện.

"Nhìn sắc mặt tươi tỉnh của muội muội chắc cũng đã khỏe lên khá nhiều rồi đúng không?" – Triệu Hàm Ninh ôn nhu hỏi thăm

"Đa tạ ti ti đã quan tâm, nhờ có Vương gia chăm sóc muội đã khá lên rất nhiều!" – Trầm trắc phi cười bên lên nói, nàng cố ý nói cho Triệu Hàm Ninh biết cả đêm qua Ôn Hữu Đình nguyện ở lại Thiền Tâm viện chăm sóc cho nàng ta.

"Như vậy thật tốt! Việc trong phủ nhiều như vậy mà muội bệnh thì đúng là rất không nên!" – Triệu Hàm Ninh đá đến quyền lực trong Nam Dương vương phủ.

"Dạ ti ti nói phải! Muội thân thể có chút yếu Vương gia cho người chuẩn bị rất nhiều đồ tắm rửa nên cơ thể tốt lên khá nhiều rồi!" - Trầm trắc phi e thẹn nói, nàng thể hiện sự vui mừng hạnh phúc hết lên mặt như thể sợ Triệu Hàm Ninh không thể thấy được.

"Đêm qua ta khá mệt nên không sang thăm muội ngay, muội đừng trách!" – Triệu Hàm Ninh làm rề về mặt vô cùng áy náy tâm trí lơ đãng.

"Không sao ạ! Hôm qua tội nghiệp nhất là Vương gia bên cạnh chăm sóc muội đến tối khuya khi muội ngủ rồi thì mới quay lại thư phòng làm việc đến sáng hôm nay còn phải thượng triều sớm nữa!" – Trầm trắc phi chậm rãi nói, mặt làm ra vẻ vô cùng khó khăn.

"Vương gia thật có lòng với muội mà!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nói, trong lòng nàng thầm mắng chó chửi mèo, hai người ân ái hay không đâu liên quan gì đến bọn vương phi, muốn khích tướng bọn vương phi thì làm to rồi, tên Ôn Hữu Đình kia muốn yêu thương ai là chuyện của y đâu liên quan gì đến nàng chứ. Đưa tay nhân nhặt chỉnh lại tà váy của mình gương mặt lãnh đạm thể hiện nụ cười như có như không!

"Ti ti nói quá, Vương gia có lòng với tất cả ti muội của chúng ta!" – Trầm trắc phi lấy tay che miệng cười. Thấy thái độ thờ ơ của Triệu Hàm Ninh nàng ta

nghĩ rằng Vương phi vì phát ghen tị mà bắt lực cho nên chỉ có thể ngậm ngùi như vậy mà thôi.

"Ta còn nhiều chuyện cần phải làm nên không tiện ở lâu, với muội muội còn phải nghỉ ngơi nên ta cáo lui trước!" – Triệu Hàm Ninh làm ra vẻ có việc gấp cần làm để cáo lui, hôm nay là ngày mẹ than củi đầu tiên của nàng xuất lò đương nhiên nàng có rất nhiều thứ cần làm chứ không phải dư thời gian ngồi nói chuyện phiếm như thế này.

"Vâng muội cũng không dám giữ tí tí lâu!" – Trầm trắc phi cười nỉm dịu dàng nói. Trong lòng nàng thầm cười lớn nàng nói khích chuyện Vương gia như vậy nên Vương phi chịu không nổi nữa rồi mới dừng dừng muốn quay trở về. Trận chiến ngày hôm nay xem như nàng thắng, trong lòng Trầm trắc phi vô cùng thỏa mãn.

Vừa về đến Kim An viện

"Vương phi, đây là thành phẩm!" – Thu Vân được giao giúp nàng phụ trách coi sóc lò than, mang đến khúc than củi đen đui đặt trên bàn.

"Nhìn màu sắc cũng khá bóng bẩy so với những lần trước chắc cũng đã đủ lửa rồi! Người cùng ta xuống bếp một chuyến!" – Triệu Hàm Ninh nhìn khúc than trên bàn làm bầm nói rồi xoay người nhanh đến bếp. Thu Vân nhanh chóng dùng khăn vải bọc khúc than đi theo sau lưng, dù vô cùng nghi hoặc nhưng không dám nhiều lời.

Triệu Hàm Ninh ra lệnh cho một bà tử dùng khúc than nhóm lửa, nhóm bà tử tùm năm tùm bảy nhìn xem hiểu kì, việc Vương phi xuống bếp còn mang vật lạ đen thùi muốn dùng nhóm bếp nhanh chóng được bàn tán xầm xì. Không mất quá nhiều thời gian, bếp lò đã bắt được lửa, những tia lửa bắt đầu bắn ra ngoài, than nhanh chóng đỏ rực.

"Được lắm!" – Nhìn thấy thành quả nàng vô cùng cao hứng vui vẻ, việc đốt than như vậy khiến mọi người quá mức bất ngờ, không ai biết cục đó là gì chỉ thấy nó bắt lửa khá nhanh lại còn cháy rất lâu, mọi người trong bếp xầm xì cao trào.

"Tiểu Loan, chuyện ta căn dặn người làm đến đâu rồi!" – Thư thái ngồi trên bàn trà nhấm nháp tách trà hoa, tâm trạng vô cùng cao hứng khi thành phẩm đạt được kết quả tốt như vậy.

"Bẩm Vương phi! Nô tỳ đang trang hoàng cửa tiệm mới mua theo lệnh Vương phi tầm vài ngày nữa đã có thể đưa vào hoạt động!" – Tiểu Loan là một trong ba đại a hoàn bên cạnh nàng có mắt thẩm mỹ rất tốt, qua những trang phục cũng như cách phối đồ rất hợp ý nàng, cho nên Triệu Hàm Ninh giao việc trang trí cửa hàng cho nàng ta.

"Được tốt lắm!" – Nghe nàng ta nói vậy, Triệu Hàm Ninh lại gật gù tán thưởng.

Cùng lúc đó.

"Đây là cái gì?" – Ông Hữu Đại nhìn cục than đen thùi trên bàn của Ông Hữu Đình khẽ nhíu mày.

"Là thứ mà Triệu Hàm Ninh cho người làm ra! Âm vệ ta sai theo dõi nàng ta mang về đây!" – Ông Hữu Đình chậm rãi nói, thư thái nâng tách trà lên nhấp môi. trà hôm nay đặc biệt thơm.

"Nhưng nó là gì?" – Ông Hữu Đại cầm cục than lên xem xét, thấy tay mình nhanh chóng dính đen khó chịu nhíu mày đặt xuống.

"Ta cũng không rõ nó là cái gì, hầu như không ai biết nó là cái gì! Đệ là người thường xuyên đi đây đi đó, ta nghĩ đệ sẽ biết nó là cái gì!" – Ông hữu Đình thấp giọng nói. Cũng nhíu nhẹ cung mày khi thấy tay Hữu Đại bị dính đen.

"Tuy đi khá nhiều nhưng đây là lần đầu đệ nhìn thấy cái này!" – Ông Hữu Đại chùi tay vào khăn vải trên bàn, không rời mắt khỏi cục than trên bàn.

"Nếu cả đệ cũng không biết nó là cái gì thì chắc ngoài nàng ta ra không ai biết nó là cái gì!" – Ông hữu Đình nhàn nhạt cầm cục than lên nhìn lần nữa, nhưng y rút kinh nghiệm từ Hữu Đại, bọc nó qua lớp vải mới xem xét.

"Vương gia!" – Tiếng âm vệ bên ngoài cầu kiến.

"Có chuyện gì!?" – Ông Hữu Đình đáp.

"Thần đã biết cục đen xì đó dùng để làm gì!"

"Vào đây!"

"Bẩm Vương gia, Vương phi mang cục giống vậy về viện liền mang vào bếp cho các bà tử nhóm lửa bằng thứ này, nó cháy rất tốt, tốt hơn củi khô và cháy cực kỳ lâu chỉ một cục như vậy nấu được những vài món ăn vẫn còn!" – Âm vệ đi theo dõi Triệu Hàm Ninh thấp giọng bẩm báo.

"Người nói cái gì! Chỉ một cục này có thể nấu được những vài món ăn! Sao có thể!" – Ông Hữu Đại là người ngạc nhiên hơn thấy.

"Vâng thưa Vương gia, đó là những gì thần tận mắt nhìn thấy!"

"Được lui ra tiếp tục quan sát!" – Ông Hữu Đình gật đầu khoát tay nói. Tựa lưng vào ghế suy nghĩ, Triệu Hàm Ninh thật sự có quá nhiều kỳ quặc cũng như có những hiểu biết rất kỳ lạ hoàn toàn không giống với Triệu Hàm Ninh trước đây mà y từng biết. Nhưng rõ ràng nàng ta vẫn dung mạo đó vẫn tiếng

nói đó, nhưng khi tiếp xúc lại có cảm giác không phải nhưng Ôn Hữ Đình không hiểu cảm giác không phải đó từ đâu.

Sau đó cả Ôn Hữ Đình lẫn Ôn Hữ Đại đều rơi vào trầm mặc không ai nói với ai lời nào, cả hai đều có những suy nghĩ rất riêng của mình.

....

"Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh vì chuyện cửa hàng nên trần trọc không ngủ được mãi đến tối muộn thì thấy có bóng người ngồi trên bệ cửa sổ phòng, có kinh nghiệm lần trước nên nhanh chóng lên tiếng.

"Vương phi vẫn chưa ngủ!" - Bóng đèn thấp thoáng bên ngoài cửa sổ viện nhanh chóng lên tiếng.

"À Đông dương vương gia! Hai huynh đệ ngài có vẻ có sở thích giống nhau nhỉ, nửa đêm thích đến xem xét viện của ta như vậy à?" – Khi nghe giọng Triệu Hàm Ninh biết người ngồi đó không phải Ôn Hữ Đình khẽ nhủ mấy khoắc thêm áo bước ra ngoài. Giọng lạnh lùng xen lẫn khó chịu nói.

"Ta có chuyện muốn thỉnh giáo Vương phi!" - Ôn Hữ Đại vô cùng khó hiểu và tò mò về Triệu Hàm Ninh, nhưng y không có cách nào lý giải được những điều kỳ lạ đó cho nên đành tìm đến đây hỏi nàng.

"Đông dương vương gia, mặc dù ta chỉ là một Vương phi hữu danh vô thực nhưng ta vẫn là nữ nhi, ngài nửa đêm đến đây nếu như chuyện này có người khác biết được ta có mười cái miệng cũng không giải oan được! có chuyện gì ngài đề sáng mai rồi đến!" – Triệu Hàm Ninh sắc mặt nghiêm nghị nói, với người nam nhân này nàng đặc biệt khá đề phòng, nàng cảm thấy y có điều gì đó rất lạ như thể nhìn thấu được nàng.

"Hữ Đại đã thất lễ! Nhưng thật sự ta có chuyện cần thỉnh giáo!" – Ôn Hữ Đại không nghĩ Triệu Hàm Ninh lại nói những lời như vậy, chuyện nàng là Vương phi chỉ là danh phận đến động phòng cũng chưa có thì y có biết qua nhưng không nghĩ nàng lại mạnh dạn nói ra như vậy. Một nữ nhân chuyện không được phu quân của mình sùng ái là điều có thể nói thà chết còn hơn, nhưng người nữ nhân trước mặt y đây lại có thể dễ dàng nói ra điều như vậy, quả thật không phải bình thường.

"Ta cảm thấy không việc gì phải trả lời ngài bây giờ! Sáng mai ta sẽ đáp lại!" – Nói đoạn Triệu Hàm Ninh xoay người bước đi. Trong lòng liền nghĩ sáng ngày mai phải ngay lập tức cho thợ làm cái khóa cửa từ bên trong mới được.

"Vương phi, người đang muốn bỏ trốn!" – Ôn Hữ Đại nhanh chóng nói, câu nói của y khiến bước chân của nàng dừng lại, đứng nàng muốn bỏ trốn nhưng đó chỉ mới là ý định của nàng, nàng vẫn chưa tiến hành làm gì cả ngoại trừ việc lao đầu vào kiểm tra thật nhiều lần.

"Nhìn biểu hiện này của người ta đoán là đúng rồi! Chuyện này chắc chắn Nam Dương Vương gia chưa biết. Nếu người giải đáp thắc mắc cho ta ta sẽ giúp người!" – Ôn Hữ Đại nhanh chóng lên tiếng nói, y nhìn thấy thái độ lúng túng của nàng liền biết y đã đoán trúng tâm ý của nàng. Thật sự việc này y cũng không dám chắc chắn, chỉ không hiểu một nữ nhân có địa vị với những hiểu biết như vậy chỉ cần tốn một chút tâm tư chắc chắn có thể có được lòng phu quân, nhưng nàng lại ngược lại dùng tâm tư đó ra ngoài kiếm bạc. Như vậy có thể nghĩ đến việc nàng muốn thoát khỏi đây.

"Vương gia, ta không có lý do gì phải bỏ trốn, cũng không có lý do gì hợp tác với ngài! Xin ngài về cho!" – Triệu Hàm Ninh xoay người lại cười mỉm nói. Mặc dù trong lòng nàng có chút lo lắng vô cùng.

"Dù Vương phi đang cố tình che giấu nhưng biểu cảm trong phút chốc ban nãy của người đã tố cáo người, người nghĩ với một mình người có thể thành công hay sao?" – Ôn Hữ Đại lại tiếp tục.

"Chuyện của ta cũng không liên quan gì đến ngài!" – Nói đoạn Triệu Hàm Ninh đi vào phòng, nàng nghĩ cho dù y có nói với Ôn Hữ Đình cũng không ảnh hưởng gì đến nàng cả, cứ việc chối quanh co là được.

Ôn Hữ Đại nhìn người biến mất sau tấm bình phong trong lòng lạnh ngắt, quả thật nữ nhân này không tầm thường, nàng ta nếu nói đúng hơn giống một nam nhân hơn một nữ nhân, ý nghĩ kiên cường quyết đoán, thái độ đứng vững cho dù bị người khác nắm lấy tẩy của mình.

Sáng hôm sau từ rất sớm Ôn Hữ Đại đã đến Nam Dương Vương phủ xin được diện kiến Vương phi. Triệu Hàm Ninh dù biết nhưng vẫn rất nhàn hạ sửa soạn đồ đạc, ăn điểm tâm xong mới đến gặp y.

"Tham kiến Đông dương vương gia!"

"Nam Dương vương phi bây giờ người có thể trả lời cho ta được chưa?" – Ôn Hữ Đại chậm rãi nhìn nàng vô cùng chính chu đứng trước mặt y, ánh mắt có chút tinh nghịch như cười như không.

"Mời Vương gia nói!" - Triệu Hàm Ninh nhàn nhạt chọn cái ghế cách xa Ôn Hữ Đại một chút. Không phải nàng sợ y mà nàng cảm thấy có chút ngột ngạt khi đối diện người nam nhân này.

"Cái này là gì?" – Ôn Hữ Đại nhận lời của Hữ Đình đi tìm hiểu nhưng y dù cố gắng đọc tất cả những sách mà mình có thứ này vẫn mãi là một ẩn số.

"Thông tin của Vương gia thật sự khá nhanh!" – Triệu Hàm Ninh nhìn cục than đặt trên bàn mỉm cười nhẹ nhàng.

Chương 17: Hoàng hậu... Ta không cần

"Ta tin chắc ngài cũng đã biết công dụng của nó rồi! Vậy còn gì muốn hỏi ta nữa!" – Triệu Hàm Ninh cười mỉm giọng điệu vẫn bình tĩnh đều đặn không hề có chút thay đổi.

"Cái này là gì vậy?" - Uông Hữu Đại có chút ngạc nhiên không nghĩ nàng lại có biểu hiện như vậy.

"Nó được gọi là than! Như vương gia cũng biết nó dùng để đốt lò!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, nàng cũng không cảm thấy có lý do gì phải giấu cả, thư thái ung dung vừa nhâm nhi tách trà vừa nói.

"Cái này Vương phi tạo ra?" - Uông Hữu Đại đã nhiều lần nghĩ đến nhưng liền gạt phăng đi vì y không dám tin một nữ nhân suốt ngày đều ở trong hậu viện có thể làm được những điều như vậy!

"Ngài đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ làm theo lời dạy của người khác thôi." – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, nàng đương nhiên hiểu rõ vì sao y lại có ý nghi hoặc như vậy, nếu là nàng đương nhiên cũng không tin được.

"Ai?" - Vừa nghe câu trả lời của Triệu Hàm Ninh, mọi thứ bất ngờ sáng tỏ ra với Uông Hữu Đại, y đã từng cảm thấy nữ nhân này thật sự quá lợi hại đến mức đáng sợ.

"Một người ngoại quốc! Ông ta dạy cho ta nên ta biết! Cũng khá lâu rồi nên giờ ngài muốn tìm ông ta cũng không có được!" – Triệu Hàm Ninh đã suy nghĩ câu trả lời này đêm qua đương nhiên bây giờ trả lời vô cùng trơn tru.

"Vương gia còn chuyện gì cần hỏi bản vương phi nữa hay không?" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy Uông Hữu Đại không nói gì thêm thì nhanh chóng lên tiếng muốn kết thúc cuộc trò chuyện này. Nàng cố ý tự xưng mình là bản Vương phi vì muốn thăm nhắc nhở y nàng cũng là một Vương phi chứ không phải một phạm nhân cho y hỏi cung.

"Vì sao Vương phi lại muốn rời khỏi!" – Uông Hữu Đại thấp giọng, ánh mắt nhìn thẳng người trước mặt do xét.

"Ta không nghĩ câu hỏi này của Vương gia thích hợp!" – Triệu Hàm Ninh khẽ nhún mày khi nghe câu hỏi, nhưng nhanh chóng thay thế vào nụ cười âm đạm.

"Trương lai có thể Hoàng huynh sẽ lên ngôi vua người có thể thành Hoàng hậu! Người không muốn sao?" – Uông Hữu Đại thu hết mọi biểu tình cũng như diễn biến tâm trạng của Triệu Hàm Ninh cho dù là nhỏ nhất trong ánh mắt.

"Ta không hề ham thích chức danh đó dù chỉ là một chút nào! Điều ta muốn chắc chắn Vương gia không thể cho ta được!" – Triệu Hàm Ninh nghe xong liền mỉm cười nhạt, tay khẽ nâng tách thôi đi bụi trà, nhấp một ngụm, trên môi liền nở nụ cười lãnh đạm.

"Có chuyện gì lại không thể! Nam Dương Vương gia là người dưới một người trên vạn người!" - Uông Hữu Đại vô cùng ngạc nhiên trước thái độ cũng như câu trả lời của Triệu Hàm Ninh, thời nữ nhân tranh đấu nhau không phải vì sủng ái thì chính là quyền lực. Nhưng Triệu Hàm Ninh này dường như đều không màng đến cả hai điều đó.

"Chuyện đó đương nhiên không thể! Cái ta muốn là một người phu quân chỉ có ta! Ngài nghĩ có thể sao?" – Triệu Hàm Ninh không muốn dây dưa thêm nữa nên nói thẳng ra, nàng biết chuyện này có thể sẽ phạm vào tứ suất của nữ nhi có thể bị trách tội, nặng hơn có thể bị hưu thê. Mà nếu hưu thê không phải quá hợp ý của nàng.

"Chuyện hoang đường như vậy! Vương phi không nên nói ra ngoài!" – Uông Hữu Đình từ phía sau nhanh chóng lên tiếng, y đã đến khá lâu, im lặng nghe mọi chuyện nhưng khi nghe nói đến cái suy nghĩ của Triệu Hàm Ninh y liền không nhịn được mà lên tiếng. Nếu suy nghĩ đó bị người khác nghe thấy sẽ biến tướng đến như thế nào, nữ nhân phạm vào tứ xuất có thể phải trả về nhà mẹ đẻ cả đời không ngẩng đầu lên được.

"Gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh có chút hoảng không biết y đã đứng đó tự bao giờ, đã nghe được những gì.

"Chuyện nàng vừa nói, tốt nhất đừng nên nói ra bên ngoài, nàng không biết chuyện đó sẽ khiến nàng bị liệt vào vi phạm tứ suất của nữ nhi hay sao Vương phi!" – Uông Hữu Đình có chút tức giận khi nghe nàng nói như vậy, một nữ nhi hàm hồ lại có những suy nghĩ hoang đường như vậy, lại còn dám trước mặt người khác nói ra những điều đó. Thật không ra thể thống gì cả.

"Vương gia tha tội. Thiếp biết rồi sau này sẽ không!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt cúi đầu nói sau đó nhìn người hành lễ - "Nếu đã không còn chuyện gì, thiếp xin phép Vương gia cùng Đông Dương Vương gia cáo lui!"

"Nữ nhân lại có suy nghĩ như vậy thật sự khiến đệ chê cười!" – Uông Hữu Đình vẫn còn tức giận nói. Uông Hữu Đại không nói gì, y cũng khá bất ngờ trước suy nghĩ như vậy của Triệu Hàm Ninh, suy nghĩ đó có thể được xem là ích kỷ vô cùng nhưng qua ánh mắt quả quyết cũng như thái độ có thể thấy hoàn toàn không phải đùa giỡn mà là những lời nói thật tâm.

....

Cửa hàng bán than của Triệu Hàm Ninh thu hút khá nhiều sự chú ý của mọi người, nằng cho bắt ngay một lò than ngay bên ngoài cửa tiệm, mỗi ngày nếu để đồ ăn lên nướng mùi thơm ngào ngạt bay khắp con đường, người dân hiếu kỳ đến xem. Cửa hàng còn bảo nhân dịp khai trương giảm giá một nửa so ra còn lợi hơn củi khô nên mọi người thấy quá rẻ đều mua dùng thử. Sau khi thấy sức mua tăng mạnh Triệu Hàm Ninh cho cửa hàng bán lại đúng giá nhưng sức tiêu thụ không hề giảm, một đôn mười, mười đôn trăm nên cứ vậy, cửa hàng than có đôi khi hoàn toàn không đủ than bán.

"Vương phi! Vương gia cho mời người sang thư phòng!" – Triệu Hàm Ninh đang ngồi tính sổ sách thì a hoàn nhanh chóng vào thông báo tin.

"Có chuyện gì sao?" – Triệu Hàm Ninh cực không thích khi mình đang làm việc lại bị người khác quấy rầy.

"Nô tỳ cũng không biết thưa vương phi, Vương gia chỉ bảo người đến nhanh thôi ạ!" – A hoàn kia có chút lúng túng đáp.

"Ừ đi thôi!" – Triệu Hàm Ninh có chút khó chịu đóng quyển sổ trên bàn đứng lên rồi đi.

"Gặp qua Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh bước vào thư phòng nhanh chóng hành lễ.

"Ừ!" – Ông Hữu Đình ngược lên nhìn nàng rồi cũng không nói gì. Sau hôm nghe nàng nói về chuyện không thích ngôi vị hoàng hậu khiến y dừng dừng tức giận đến nay là lần đầu gặp lại. Hôm đó Ông Hữu Đình vô cùng tức giận, có thể nghe một nữ nhân ăn nói hàm hồ những điều phi lý lại còn với thái độ kiên định đến như vậy khiến y không thể nào hiểu nổi.

Đứng đợi gần nửa ngày không thấy Ông Hữu Đình muốn gì hay muốn nói gì với mình Triệu Hàm Ninh bắt đầu mất kiên nhẫn, mắt vẫn nhìn chằm chằm Ông Hữu Đình đang chăm chú đọc thư văn mà hoàn toàn như không để ý thấy sự tồn tại của nàng.

"Vương gia người cho gọi thiếp!" - Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, Triệu Hàm Ninh lại thấp giọng lên tiếng.

"Ừ!" – Ông Hữu Đình lại ừ nhưng mắt vẫn không rời khỏi những thứ trước mặt. Lại đợi một khoảng không thấy y lên tiếng Triệu Hàm Ninh liền đi đến đứng trước bàn làm việc khiến Ông Hữu Đình phải ngược mặt lên nhìn nàng, còn nàng thì mắt nhìn nhanh xuống những thứ trước mặt y.

"Quân lương như vậy là bị bên phía trên ăn chặn lại mỗi xe ít nhất là 10 lượng. Nếu tính sơ sơ mỗi lần xuống quân lương là một ngàn xe vị chi ăn chặn một vạn lượng!" – Triệu Hàm Ninh nhìn những số liệu trước mặt liền nhanh chóng lên tiếng.

Ông Hữu Đình mắt vẫn không rời khỏi người trước mặt, quả thật vị chi bị ăn chặn mỗi đợt quân lương là một vạn lượng. Y vừa mới tính ra được mắt khá nhiều thời gian, nhưng nàng ta chỉ cần liếc mắt đến đã nhanh chóng nói ra được con số đó.

"Vậy mỗi năm có 4 đợt quân lương và trong vòng 4 năm thì sao?"

"Mười sau vạn lượng!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng đáp, những phép tính này làm sao có thể làm khó nàng, nói những đứa trẻ thuộc bảng tính nhân đều có thể nhầm tính được.

"Còn chỗ này! Xe quân lương là mười hai bao, tổng cộng có năm trăm sau mười bao thì chúng ta cần bao nhiêu xe?" – Ông Hữu Đình muốn kiểm tra Triệu Hàm Ninh nên lấy tờ giấy y đã tính toán xong ra hỏi nàng.

"Bốn mươi bảy chiếc xe! Và chiếc xe cuối chở 8 bao!" – Triệu Hàm Ninh nhắm trong vài phút liền trả lời.

"Mỗi xe cần 4 người đẩy thì mất nhân công bao nhiêu người?" – Ông Hữu Đình nhìn con số nàng đưa ra chính xác đến mức y ngạc nhiên, liền nhanh giọng hỏi tiếp.

"Một trăm tám mươi tám người đẩy xe!"

"Mỗi người tiền công 8 lượng thì tổng tiền phải trả?"

"Một ngàn năm trăm lẻ bốn lượng!" – Triệu Hàm Ninh nhắm nhắm trong đầu rồi lại trả lời đáp án.

Ông Hữu Đình trầm mặc nhìn nàng, những con số nàng trả lời đều trùng với con số mà y tính được trong một ngày trời, nàng chỉ mất chưa đến thời gian uống một chung trà đã có được. Quả thật khiến người khác kinh ngạc không thôi.

"Bằng cách nào nàng tính nhanh đến như vậy! Những số liệu này một người tính toán giỏi cũng mất đến cả ngày trời mới ra được!" – Ông Hữu Đình dò xét người trước mặt nói.

"Vương gia thiếp sẽ chỉ cho người cách tính! Nhưng trước tiên người có chuyện gì cần gấp thiếp!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng nói, nàng đương nhiên sẽ dạy y biết cách tính nhanh vì nếu không sau này y sẽ làm phiền nàng nhiều hơn nữa thì không nên.

"Không ta chỉ muốn gặp nàng nhờ nàng xem qua mấy cái này!" – Sự thật Ông Hữu Đình gọi nàng sang là muốn hỏi về việc kinh doanh mới của nàng. Nhưng nhìn những gì nàng nói với y chắc chắn một điều là nàng sẽ lo ổn thỏa được mọi chuyện.

"Được Vương gia đợi thiếp một chút!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng ngồi xuống bàn và bắt đầu tính toán. Chỉ chưa đến thời gian một nén nhang nàng đã giải quyết xong tất cả sấp giấy cao chất ngất mà Ông Hữu Đình nghĩ chắc chắn sẽ mất ít nhất một tuần trăng (nửa tháng) mới có thể giải quyết được.

"Thật sự đã xong!" – Ông Hữu Đình kinh ngạc không tin vào mắt mình nhìn sắp giấy rồi nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Vâng người có thể kiểm tra lại!" – Triệu Hàm Ninh nhanh trả lời.

"Nàng lui về viện đi!" – Ông Hữu Đình nhìn những tờ giấy tính toán trầm mặc nói. Triệu Hàm Ninh nhanh chóng hành lễ rồi lui ra bên ngoài. Ở viện còn sổ sách đang đợi nàng, đã mất quá nhiều thời gian ở đây rồi, không thể chần chờ thêm nữa.

....

"Nam Dương Vương phi có thói quen cái nam trang ra đường như vậy sao?" – Ông Hữu Đại đứng bên cạnh Triệu Hàm Ninh đang trong bộ dạng nam trang thấp giọng nói để không ai nghe thấy. Hôm nay nhân lúc Ông Hữu Đình vào triều Triệu Hàm Ninh cần ra bên ngoài đến lò than gặp mặt một người, cách để mà phân tán sự chú ý chính là cái nam trang, vậy mà không nghĩ đụng mặt một Ông Hữu Đại ở đây.

"Đông Dương vương gia cũng vậy có sở thích đi theo người khác như vậy sao?" – Triệu Hàm Ninh cũng không phải dễ ức hiếp, tuy có chút lúng túng nhưng nhanh chóng đáp trả lại.

"Đường ta đi, nào có theo dõi người!" – Ông Hữu Đại cười lớn không nghĩ mình bị bóp chết lại như vậy.

"Vậy mời Vương gia đi trước! Xem như chúng ta chưa gặp mặt nhau hôm nay!" – Triệu Hàm Ninh nhân cơ hội nhanh chóng nói rồi xoay người rồi đi không muốn dôi co thêm nữa. Nhưng Triệu Hàm Ninh đã làm Ông Hữu Đại không giống Hữu Đình, y lại có chút tính ranh, có chút quý quái làm sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng được cơ chứ.

"Ta cũng đi theo hướng này!" – Nói đoạn y liền cất bước theo hướng của Triệu Hàm Ninh. Nàng cũng không muốn dôi co với y sẽ lỡ chuyện nên chọn cách xem y như người vô hình.

"Hoàng huynh ta có biết chuyện Vương phi đang làm không?" – Ông Hữu Đại thấp giọng nói.

"Đông công tử! Chuyện của tại hạ không cần công tử quản!" – Vì đang bên ngoài nên cách đối thoại của họ có thể gây sự chú ý cho mọi người mặc khác còn có thể làm hư chuyện của Triệu Hàm Ninh nên nàng nhanh chóng đổi cách xưng hô với y. Nàng không thể gọi y là Ông công tử vì nếu gọi Ông người ta có thể suy ra được vì trong cả đất nước này họ Ông ai cũng biết là dòng dõi hoàng thất.

"Đông công tử nghe cũng khá thú vị! Triệu công tử nghĩ sao với câu hỏi của ta!" – Ông Hữu Đại thấy vô cùng hứng thú cười lớn nói, y cảm thấy người nữ nhân này vô cùng thú vị, xoay chuyển tình thế rất nhanh không hề thất lễ nhưng lại luôn làm cho y có cảm giác bị bỏ quên một bên.

"Ta không quan tâm!" – Nói đoạn nàng xoay người đi nhanh hơn. Cứ vậy nàng thật sự không quan tâm Ông Hữu Đại cứ thế một cái đuôi đi theo sau nàng, nói chuyện hời vu vơ.

"Ta có chuyện cần giải quyết! Ta..."

"Ta hứa chỉ tham quan không làm phiền đến Triệu công tử!" – Nói đoạn y vượt mặt nàng bước vào lò than. Triệu Hàm Ninh bắt lực thờ dài, sau cùng là anh em mà tính cách lại khác nhau đến như vậy. Tuy về mặt thì cả hai đều âm trầm nhưng Ông Hữu Đình trong ngoài gì cũng như cục đá lạnh còn Ông Hữu Đại lại khác, thoát nhìn lạnh lùng âm trầm nhưng lại khiến người ta đau cả đầu.

"Người đến rồi!" – Chủ quản lò than vừa nhìn thấy Triệu Hàm Ninh đến liền lên tiếng, hình ảnh nàng cái nam trang khá quen thuộc với ông nên vừa nhìn đã nhận ra ngay. Nhưng cái khiến ông bất ngờ chính là Ông Hữu Đại lại xuất hiện ở đây.

"Đông Dương..." – Ông muốn hành lễ nhưng liền bị Ông Hữu Đại ngăn lại y không muốn gây sự chú ý với mọi người.

"Suyt ta là Đông công tử đi cùng Triệu công tử đến tham quan mà thôi!"

"Vâng vâng mời ngài vào trong! Triệu công tử bên trong người đang đợi!"

"Được!" – Thấy Triệu Hàm Ninh đi vào trong với vẻ mặt có chút khấn trương Ông Hữu Đại cũng nhanh đi vào theo. Bất thành linh nàng đứng lại chặn ngang mặt y.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nàng làm sao thoát thác

"Đồng công tử, ngài xin chớ làm loạn!" - Triệu Hàm Ninh nghe nói nhủ mảy may quay sang.

"được!" - Ông Hữu Đại gật gật đầu, phe phẩy quạt cát bước đi vào bên trong đáng vẻ vô cùng thoải mái.

Người Triệu Hàm Ninh hẹn gặp là một người đàn ông ngoại quốc, vừa nhìn Ông Hữu Đại đã ngỡ người, không nghĩ người Triệu Hàm Ninh vội vội vàng vàng đến gặp lại là một người đàn ông ngoại quốc.

Triệu Hàm Ninh vừa bước vào liền đưa tay bắt tay người đàn ông trong con mắt không thể kinh ngạc hơn được nữa của Ông Hữu Đại. Cuộc sống đời trước nàng sử dụng tiếng anh gần như thuần thục như người bản xứ nên việc giao tiếp với người đàn ông ngoại quốc này không là gì khó khăn với nàng.

"chào ông Franse!"

"chào cô Triệu"

"xin lỗi tôi đến trễ vì giữa đường có chút chuyện ngoài ý muốn!" – vừa nói nàng vừa đưa ánh mắt nhìn Ông Hữu Đại. Người đang vô cùng ngỡ ngàng nhìn nàng, y không nghĩ nàng lại có thể nói tiếng ngoại quốc một cách thuần thục đến như vậy.

"à không sao tôi cũng vừa đến!" – Triệu Hàm Ninh biết người nước ngoài bản xứ khá ghét việc trễ giờ nên nhanh chóng giải thích tình huống cũng như thể hiện thành ý xin lỗi cực kỳ cao của mình.

"cô đã suy nghĩ về việc bán than cho chúng tôi như thế nào rồi?"

"tôi đã suy nghĩ và viết ra một bản như vậy ông xem qua!" – Triệu Hàm Ninh nói ra đầu a Hồng nhanh chóng mang 2 bản giấy mà Triệu Hàm Ninh đã chuẩn bị sẵn cho ông Franse và một bản đặt lên bàn trà ở giữa Triệu Hàm Ninh cùng Ông Hữu Đại. Vì đã hứa với Triệu Hàm Ninh cũng như vẫn chưa hết hoang mang về những gì đang thấy nên Hữu Đại chỉ liếc mắt nhìn tờ giấy, những chữ viết trên tờ giấy một lần nữa làm y giật mình phải đưa ánh mắt nhìn Triệu Hàm Ninh một lần nữa, trên tờ giấy đó viết đầy chữ ngoại quốc.

"cô đồng ý với điều kiện phí vận chuyển bên tôi chịu! Phương thức di chuyển bằng tàu thủy, bên tôi phải ứng tiền trước sao?" – ông Franse có chút kinh ngạc đọc xong bản hợp đồng ngược đầu nhìn người phụ nữ đang cải nam trang ngồi trước mặt mình. Ngay từ đầu khi tiếp xúc Triệu Hàm Ninh nói chuyện hoạt ngôn bằng tiếng mẹ đẻ của ông đã khiến ông vô cùng kinh ngạc, sau nhiều lần bàn bạc ông càng sợ người phụ nữ này, những gì cô biết và am hiểu quả thật rất nhiều.

"đúng vậy! đó là những yêu cầu của tôi! Đương nhiên có những đảm bảo có lợi cho phía ngài!" – Triệu Hàm Ninh nghe xong cười nhảm nháp tách trà chậm rãi nói. phong cách vô cùng ung dung khoan thai không hề có chút rụt rè thua dưới với người đàn ông nước ngoài.

Ông Hữu Đại tuy tiếng ngoại quốc không thông thạo nhưng do bản tính hay bay nhảy đi đây đi đó nên cũng có thể nghe hiểu được một chút những gì hai người nói. Trong lòng y vô cùng phức tạp, mặt này của Triệu Hàm Ninh chắc chắn Ông Hữu Đình đã biết, cho nên y mới đột ngột chú ý đến Triệu Hàm Ninh đến như vậy và chắc chắn cũng do nguyên nhân này nên Ông Hữu Đình mới luôn miệng nói nàng ta vô cùng kỳ lạ.

"tôi muốn giảm chi phí vận chuyển xuống còn một nửa như vậy quá cao!" - Franse đặt mảnh giấy hợp đồng xuống, cương quyết muốn kì kèo.

"Ngài Franse! Ngài có thể tự mang thuyền hay bất cứ thứ gì đến vận chuyển nó đi! Và chúng tôi hoàn toàn khích lệ chuyện đó! Nhưng ngài có nghĩ rằng việc ngài tự làm sẽ lợi nhuận hơn khi có đội vận chuyển chuyên nghiệp làm điều đó thay ngài không? Ngài tự nghĩ lại xem với chi phí đó có thật sự quá nhiều không?" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nói, ánh mắt vô cùng tự tin của nàng làm cả hai người đàn ông có mặt tại đó đều có chút giật mình.

"chuyện này..."

"chưa kể đến nhân công khuôn vác...ngài cần suy nghĩ vậy ngài cứ mang về!"

"hầu như vậy có thể bán than cho chúng tôi với giá 6 phần thay vì 8 phần như bây giờ không? Tính thêm phí vận chuyển quả thật chúng tôi sẽ bị lỗ!" - Ngài Franse biết không có cách nào làm lung lay đi sự quả quyết của Triệu Hàm Ninh liền tìm cách bàn sang hướng khác.

"chốt giá 7 phần!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi nói nhanh, nàng ban đầu dự định chốt giá 7 phần nhưng do lần bàn bạc trước không nói đến phí vận chuyển nên nàng đẩy lên 8 phần. nay vận chuyển thuộc về bên nàng đương nhiên có thể vui vẻ giảm xuống 7 phần.

"6 có được không?"

"Ngài Franse! Chúng tôi cũng không có cách nào xuống 6 phần, tôi có chịu thì mọi người cũng sẽ không chịu! 7 phần chính là giá chốt tôi có thể nhượng bộ cho ông!" - Triệu hàm Ninh vừa nghe nói 6 phần liền đặt tách trà xuống bàn có phần mạnh tay, khiến nó vang lên một tiếng cốp khá to. điều đó cũng vô tình thể hiện sự không hài lòng của nàng trong sự kì kèo của người đàn ông ngoại quốc.

"được!" – có chút giật mình khi thấy động tác dứt khoát dần mặt của Triệu Hàm Ninh, người đàn ông ngoại quốc suy nghĩ một đoạn rồi lấy bút lông ngỗng trong túi áo ký nhanh tên lên tờ giấy đồng thời dùng màu đỏ điểm dấu tay. Bên phía này Triệu Hàm Ninh cũng vô cùng vui vẻ thực hiện y như vậy. sau khi mọi chuyện xong mỗi bên giữ một bản hợp đồng Triệu hàm Ninh cười tươi đứng lên đến trước mặt người đàn ông ngoại quốc.

"cảm ơn vì sự hợp tác!" – nàng đưa tay ra trước mặt, ông Franse cũng có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng cười thật tươi bắt tay với nàng. ông không nghĩ một người trung nguyên lại biết thủ tục bắt tay như vậy quả thật có chút vô cùng đặc biệt.

"vợ của ông thật sự rất giỏi!" – ông Franse quay sang nói với Ông Hữu Đại.

"không tôi không phải vợ người này! Chúc ông đi đường bình an! Chúng tôi sẽ giao hàng sớm nhất khi nhận được đủ tiền!" – Triệu Hàm Ninh tiễn ông ra tận cửa và nói nhanh

Sau khi ông Franse đi Triệu hàm Ninh vô cùng vui vẻ và phấn khích, hợp đồng này vô cùng ngon lành, sản lượng than bán qua nước bạn còn gấp đôi số than tiêu thụ trong kinh thành đương nhiên lợi nhuận nằng có được cũng như vậy tăng lên.

"Đông dương vương gia, người không nên nhìn ta như vậy! ta dù sao cũng là tầu tầu của người!" – Ông Hữu Đình từ khi bắt đầu cuộc đàm phán luôn im lặng, y im lặng vì ngạc nhiên và cũng vì quan sát Triệu hàm Ninh, người nữ nhân này thật sự không bình thường một chút nào nếu so sánh còn hơn khối nam nhân bây giờ.

"Vương phi người có thể nói chuyện đọc hiểu tiếng ngoại quốc sao? người biết từ đâu?" – Ông Hữu Đại chậm rãi nói, những thứ y thấy, y nghe ngày hôm nay quả thật vô cùng kinh động suy nghĩ tưởng tượng của y. có nghĩ cũng không nghĩ được một nữ nhân có thể làm được những chuyện mà y vừa thấy.

"chuyện đó ngài cũng không cần biết!"

"Hoàng huynh có biết không?"

"ta cũng không rõ!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, có biết hay không biết nằng cũng không lấy nó làm điều quan trọng.

"a Hồng chúng ta về! Trời cũng trưa qua rồi!" – Triệu Hàm Ninh đứng lên nói – "tạm biệt ngài!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng rời bước đi. nằng không muốn dây dưa cũng như đôi co với Ông Hữu Đại vì người này nằng cảm nhận còn khó đối phó hơn của Ông Hữu Đình.

Ông Hữu Đại vẫn như chôn chân tại chỗ, nói chuyện rành như vậy chứng tỏ thời gian học cũng phải rất lâu, viết chữ cũng rất rành đã vậy bàn bạc chuyện buôn bán không hề kiên dè cũng như thua thiệt trước người khác. Người vừa rời trước mặt y thật sự hoàn toàn không phải Triệu Hàm Ninh vô dụng, tính cách hống hách, nóng nảy ngang ngạnh. Một báu vật như vậy bên cạnh như hoàng huynh của y, Ông Hữu Đình lại không hề hay biết, không hề quý trọng như vậy thật đáng tiếc.

"Vương phi người về rồi!" – Thu Vân đứng bên ngoài cửa viện thấp thỏm vừa nhìn thấy Triệu Hàm Ninh liền nhanh giọng nói, nằng đã thay đổi xiêm y nữ nhân trước khi về nhà.

"có chuyện gì vậy?" – nhìn thái độ lúng túng của Thu Vân Triệu Hàm Ninh liền đoán được có chuyện xảy ra.

"Vương gia đợi người bên trong khá lâu rồi! Tiểu Loan đang hầu hạ bên trong" – Thu Vân thấp giọng nói. ban nãy khi vừa hạ triều về phủ, không lâu sau liền cất bước đến Kim An viện và ngồi đến tận bây giờ chưa rời đi.

Triệu Hàm Ninh liền dự cảm không lành, ban nãy vừa gặp một Ông Hữu Đại vừa về nhà lại gặp ngay một cục đá Ông Hữu Đình thật sự khiến nằng có chút ngán ngẫm.

"gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng hành lễ.

"nàng đi đâu?" – Ông Hữu Đại đang ngồi liền dỗi mắt khỏi trang sách đang đọc nhìn người vừa mới xuất hiện.

"Thưa Vương gia, thiếp đi ra bên ngoài lò than xem qua chút vấn đề!" – Triệu Hàm Ninh biết không nên nói dối vì nằng không có gì phải giấu y cũng như không có lý do gì phải nói dối.

"vậy sao? Mọi chuyện đã giải quyết xong chưa?" - không hề có chút ngạc nhiên nào thể hiện trên gương mặt, vẫn ánh mắt không rõ đang nghĩ gì nhìn thẳng Triệu Hàm Ninh.

"thưa gia đã xong rồi ạ!" - mặc dù vô cùng khó chịu trước ánh mắt của y, nhưng Triệu Hàm Ninh vẫn phải ôn nhu mỉm cười đáp.

"nàng có gì muốn nói với ta!" – nói câu này Ông Hữu Đình chậm chậm đặt quyển sách xuống nhàn nhạt đứng lên đến trước mặt Triệu Hàm Ninh.

"dạ thưa không ạ! Mọi chuyện vẫn bình thường!" – Triệu Hàm Ninh có chút ngoài ý sững lại nhưng nhanh chóng thay vào đó là nụ cười ôn nhu mọi khi đáp.

Ông Hữu Đình vừa thượng triều về liền nghe ám vệ cải theo dõi Triệu Hàm Ninh nói lại chuyện vừa rồi liền đến đây đợi nằng về. Chuyện nằng biết tiếng ngoại quốc y có thể đoán được nhưng không nghĩ nằng lại có thể nói chuyện một cách rành rọt như vậy. Càng ngày Ông Hữu Đình càng cảm thấy nữ nhân này vô cùng khó nắm bắt, y có cảm giác người đứng trước mặt đây vô cùng bí ẩn những gì y biết về nằng đều chỉ là hạt cát nơi hoang vu mà thôi.

"Tối nay ta sẽ nghỉ ngơi tại Kim An viện!" – Ông Hữu Đình chậm rãi lên tiếng, câu nói của y như tiếng sét đánh giữa trời trưa nắng với Triệu Hàm Ninh.

"dạ!....thật ngại quá hôm nay thiếp lại Nhược Thủy..." – Triệu Hàm Ninh có chút lắp bắp nói. Nàng không nghĩ y lại có quyết định như vậy!

"Vương phi việc hầu hạ phu quân là chuyện một nương tử nên làm cho tốt! Nhược thủy của nàng thật đúng lúc!" – Ông hữu Đình hoàn toàn không ngoài ý khi nghe nằng nói như vậy, y cũng đoán được Triệu Hàm Ninh sẽ tìm một lý do để từ chối nhưng không nghĩ lại dùng lại lý do cũ như vậy. Y đã xem

qua ghi chép bên khối phòng, nhục thủy của Triệu Hàm Ninh không phải ngày hôm nay, nàng ta dùng lý do này để cố ý tránh né hoàn toàn không muốn gần gũi y.

"dạ...nếu Vương gia không sợ thì..." – Triệu Hàm Ninh nghe ra được mùi thuốc súng trong lời nói của Uông hữu Đình nhưng nàng không phải người nào khác phải sợ hãi y.

"ta nghe mọi người kháo Vương phi nấu ăn rất ngon, hôm nay ta muốn được ăn thử một chút!" – Uông hữu Đình nhếch môi nói, nếu thật sự nàng muốn đùa giỡn thì Uông Hữu Đình cũng thật sự muốn biết trong con người Triệu Hàm Ninh nhỏ bé có những quỷ kế gì để phò thác đây.

"dạ... Vương gia muốn ăn món ăn do thiếp nấu sao?" - Triệu Hàm Ninh nhếch mày.

"đúng vậy! có chuyện gì không ổn sao?" – Uông Hữu Đình nhếch mày lên nhìn nàng, thấy thái độ kiên quyết của y nàng hiểu được không có cách nào trốn tránh được.

"dạ không, nhưng thiếp nấu ăn thật sự không ngon, các bà tử trong phòng bếp nhỏ nấu ngon hơn nhiều, nhưng Vương gia muốn thiếp sẵn sàng chỉ mong người đừng chê cười!" – Triệu Hàm Ninh cười, trong đầu nàng liên tưởng cảnh mình cố ý để thật nhiều muối cho y mặn chết.

"nàng đừng hy vọng cố ý bỏ nhiều muối hay đường!" – Uông Hữu Đình chậm rãi nói, ánh mắt nhìn xoáy vào người đối diện, nghe những lời nói đó Triệu Hàm Ninh có cảm giác như mình đang trần truồng và bị người ta nhìn thấy sạch sẽ vậy.

"Vương gia không nên quá đa nghi!" – nói đoạn nàng xoay người bước đi nhanh xuống phòng bếp nhỏ chuẩn bị vài món ăn chính, căn dặn các bà tử chuẩn bị thêm ít món ăn phụ thêm mà Vương gia bình thường đặc biệt thích.

"không bỏ muối đường thì ta bỏ ớt xem người ăn có được không!" – Triệu Hàm Ninh làm bằm một mình trong lúc nấu ăn.

Chuyện Vương gia ra lệnh nghỉ lại tại Kim An viện cũng như muốn ăn món ăn cho chính tay Vương phi nấu nhanh chóng lan đi trong Đông Dương vương phủ, trong Kim An viện trừ Triệu Hàm Ninh hàm hực ra thì ai nấy đều vui mừng khôn xiết, cuối cùng Vương phi cũng có thể nhận được sự sủng ái của Vương gia, nói như vậy thời gian sau này của bọn họ đôi khi có thể nhờ chủ tử mà tốt lên. Còn những nơi khác chính là tâm trạng ngỡ ngàng ganh tị xen lẫn sự bức tức ngút trời.

"không! sao lại có chuyện đó!" – Trầm trắc phi đang thiêu chiếc áo khoác ngoài cho Uông Hữu Đình nghe tin hoang mang khiến kim đâm vào ngón tay chảy máu.

"Nương nương!" – Tú Ngọc bên cạnh hoảng hốt vội lấy khăn tay cầm máu trên đầu ngón tay cho Trầm trắc phi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tì vị có chuyện

"Người đi nghe ngóng thật sự chuyện gì?" – Trầm trắc phi vô cùng nghi hoặc những ngày qua nàng quan sát hoàn toàn không có chuyện gì, Vương gia vẫn đều đặn ghé sang nàng vào các ngày nàng Nhục thủy thì sang phòng các vị di nương, chưa bao giờ có ý định đến Kim An viện của Vương phi, cũng không thấy phía bên kia có ý định tiếp cận y. Tại sao đằng sau một cái lại có chuyện như vậy.

"Trắc phi, người chúng ta để bên Kim An viên đến báo Vương gia bắt ngờ đến và muốn như vậy!"

"Người đâu... Mang nước lạnh đến đây!" – Trầm trắc phi giận tím mặt muốn xé nát chiếc áo choàng trong tay mình, nhưng chợt nàng lóe ra một suy nghĩ – "Triệu Hàm Ninh sống an phận như đó giờ không phải tốt sao! Muốn đấu với ta được lắm!"

Món ăn nhanh chóng được mang đến, Uông Hữu Đình nhìn một bàn đồ ăn linh đình liền tập trung sự chú ý vào ba món ăn vô cùng lạ lẫm trên bàn.

"Đây là các món thần thiếp làm! Vương gia người uống thử một chút canh nhé!" – Triệu Hàm Ninh nhanh tay lấy chén múc cho y một bát canh, nhìn canh hoàn toàn không có gì đặc sắc Uông Hữu Đình nhũn chặt mày.

"Người nên uống một chút cho ấm bụng! Trời càng ngày càng lạnh, theo độ không chừng ít hôm nữa sẽ có tuyết rơi!" – Triệu Hàm Ninh vừa nói vừa đặt bát canh xuống trước mặt Uông Hữu Đình ánh mắt mơ hồ hiện ý cười vô cùng sâu.

Y chậm rãi múc một muỗng đưa lên miệng, gần đến đã nghe rõ mùi vị vô cùng thơm nhưng lại có một gì đó nồng xộc thẳng lên mũi. Y ngừng động tác lại ngược nhìn Triệu Hàm Ninh, nàng nhìn thấy vậy cũng chậm rãi húp trọn bát canh của chính mình, kiếp trước nàng cực kỳ thích ăn cay cho nên phải nói món lẩu gà ớt hiểm này chính là món khoái khẩu của nàng, uống cả bát canh mặt Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không biến sắc.

Thấy vậy Ưông Hữu Đình uống theo được một muỗng đã bị vị nồng của ớt làm cho sắc liên tục, Triệu Hàm Ninh giả vờ như vô cùng lo lắng cho y liên tục hỏi thăm Vương gia có sao hay không nhưng trong lòng lại thầm cười thỏa mãn - "Dám kêu bà xuống bếp nấu ăn thật không tự lượng sức mình! Nhắm có ăn nổi hay không!"

"Đây là canh gì?" – Ưông Hữu Đình rất ít khi ăn cay nên làm sao có thể nếm được món canh gà ớt hiểm đó cơ chứ, tuy vị khá ngon nhưng y đành đẩy bát canh ra xa nhũn nhủn hỏi.

"Thiếp thấy thời tiết trở lạnh rồi nên muốn nấu một món ăn để giúp Vương gia giữ ấm cơ thể ạ! Món này có tên là Hoa điều ạ! Thiếp không biết người lại không ăn được món cay!" – Triệu Hàm Ninh làm ra vẻ vô cùng áy náy nói.

Ưông Hữu Đình cảm nhận nóng ran từ trong bụng truyền ra đến tận cổ họng, y chỉ mới húp có một muỗng canh đã thấy như vậy mà nữ nhân trước mặt lại uống ngon lành hết một bát canh như vậy lại hoàn toàn không có biểu cảm gì.

"Món này là gì?" – Ưông Hữu Đình chỉ tay vô đĩa có màu đỏ vô cùng bắt mắt, lần này không vội vàng nếm thử nữa mà cẩn thận dò xét.

"Dạ món đó là Bạch Hoa nương ạ!" – Triệu Hàm Ninh nhìn đĩa tàu hủ Tứ Xuyên cười nói, đó đều là những cái tên nàng chợt nghĩ ra nói đại mà thôi – "Vương gia nếm thử một chút!" – Triệu Hàm Ninh lại múc cho y một ít, vì kinh nghiệm bát canh nên lần này Ưông Hữu Đình vô cùng thận trọng nhắm nháp một chút, món Tứ Xuyên thời hiện đại vô cùng nổi tiếng, nổi tiếng bởi mùi vị và cũng vì vị chua cay đặc trưng của nó.

Vẫn bị cay nhưng nhờ vị chua thanh nên món ăn này Ưông Hữu Đình khá dễ có thể ăn được một ít và không bị sặc sụa mất mặt như ban nãy.

"Món này là Rong Cuộn!" – Triệu Hàm Ninh gấp miếng cá cuộn tiêu xanh chiên giòn đặt vào chén của Hữu Đình. Gương mặt nàng vô cùng hào hứng vui vẻ, ánh mắt như thể đang xem kịch hay.

Lần này y không dám động đũa nữa, đưa ánh mắt dò xét nhìn Triệu Hàm Ninh, ai dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể thấy được nàng cố tình làm những món ăn khó ăn như vậy cho y ăn.

"Vương gia người không vừa miệng hay sao?" – Triệu Hàm Ninh thấy y không còn ý định động đũa trong lòng vô tay hoan hỷ, ngoài mặt lại tỏ ra có chút tiếc nuối.

"Ta no rồi!" – Y nói đoạn đứng lên rời khỏi bàn ăn! Triệu Hàm Ninh nhún vai vẫn vui vẻ ngồi ăn, có lẽ thấy y đau khổ khẩu vị của nàng đột nhiên tốt hơn cảm thấy ăn vô cùng ngon miệng.

Sau khi dùng bữa xong, Triệu Hàm Ninh lân la bên ngoài đến khi thấy bên trong không còn nghe bất kỳ tiếng động nào nữa thì có chút lo sợ - "Không lẽ hần bị cay chết!". Triệu Hàm Ninh đành len lén bước vào trong, ớt nàng để vào món ăn thật sự là loại ớt khá cay, người ăn không quen có thể có cảm giác bỏng vòm miệng.

Vào viện nhìn thấy Ưông Hữu Đình ngồi trên bàn giấy, tay chống đầu nhìn thoáng qua như y đang ngủ gật nhưng Triệu Hàm Ninh lại có linh cảm không tốt liền đến gần thử đưa tay lên kiểm tra hơi thở y. Ưông Hữu Đình liền mở mắt nhìn nàng khiến nàng hoảng hốt giật mình hét khê lên.

"Ta chưa bị nàng cay chết có gì mà la!" – Ưông Hữu Đình nhàn nhạt nói, những lời y nói đọng vào tim đen của Triệu Hàm Ninh, nàng chỉ cười không đáp lại.

"Vương gia có muốn ăn thêm gì không? Thiếp bảo phòng bếp chuẩn bị!" – Triệu Hàm Ninh nhẹ giọng nói.

Ưông Hữu Đình nhắm mắt tựa đầu ra sau lưng nhẹ. Nhìn sắc mặt y có chút không tốt, nhìn kỹ thấy mồ hôi rịn ra từ trán y khá nhiều, Triệu Hàm Ninh cảm nhận được có điều vô cùng không ổn ở y.

"Vương gia, người không sao chứ, có chuyện gì người sao vậy Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chân đến bên thấp giọng hỏi, nhưng lần này Ưông Hữu Đình không đáp lại lời nàng, động nhẹ vào y, cả người Ưông Hữu Đình đổ xuống Triệu Hàm Ninh vội đỡ y hét toáng lên.

"Người đâu gọi đại phu! Người đâu!"

Không bao lâu sau thái y trong cung đến bắt mạch xem tình trạng của Ưông Hữu Đình.

"Bẩm vương phi có phải Vương gia mới dùng đồ nhiệt hay không?"

"Ừ!"

"Vương gia cơ địa là hàn đặt biệt không thích hợp dùng đồ nhiệt! Xung khắc nên dẫn đến tì vị tổn thương mà ngất xỉu!"

"Ý của người là Vương gia bị đau đến mức không chịu được! Có nguy hiểm không?" – Triệu Hàm Ninh vội hỏi, Ưông Hữu Đình ở trong viện nàng ăn uống, nghỉ ngơi có chuyện gì chính là trách nhiệm của nàng. tội này có khả năng bị chém bay đầu.

"Hiện đã không sao, thần sẽ cho người dùng thuốc sẽ nhanh khỏe, nhưng sau này phải chú ý một chút!"

"Không sao là được rồi. Tiểu Loan đi lấy thuốc, sắc nhanh cho Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh nghe nói vậy thở phào nhẹ nhõm. Nàng thật sự có chút lo lắng trong lòng, một chút nữa trò đùa của nàng gây chết người. Nàng không biết cái gì hàn với nhiệt nhưng nếu nghĩ kỹ lại một người công vụ nhiều thành

núi như Hữu Đình thì việc ăn uống thất thường dẫn đến đau bao tử là chuyện đương nhiên, nàng cho y ăn đồ cực cay đương nhiên bao tử không chịu đựng được.

Ngồi suy nghĩ Triệu Hàm Ninh thờ dài lắc đầu tự thấy lần này mình chơi khá dại, có khi mất đầu như chơi chưa kể bây giờ hần tỉnh lại cũng sẽ trách tội nàng.

"Nàng lắc đầu vì thấy ta chưa chết nên rầu rĩ sao?" – Ông Hữu Đình tỉnh dậy, nhìn thấy người nữ nhân ngồi bên giường đang thần thờ suy nghĩ. Trong bụng còn vô cùng khó chịu, kèm theo có chút tức giận nhưng nhìn sắc mặt rầu rĩ của Triệu Hàm Ninh y lại không muốn trách phạt.

"Vương gia người tỉnh rồi! Còn thấy khó chịu ở bụng không?" – Triệu Hàm Ninh giật mình quay sang nhìn y, xác nhận người đã tỉnh thì nhẹ nhàng thở một hơi nhẹ nhõm cười nói.

"Không, đỡ hơn rồi!" – Y lắc đầu, gượng ngồi dậy, Triệu hàm Ninh vội tiến đến giúp đỡ y tựa vào thành giường. Dù sao y ra nông nổi này là tại nàng nên chăm sóc y Triệu Hàm Ninh tự thấy đó là bổn phận của nàng.

"Vương gia thường xuyên bị đau ở bụng đúng không? Có hay ợ chua không? Đây hơi khó tiêu đúng không?" – nàng hỏi y một mạch, những câu hỏi mà trước đây đại phu từng hỏi qua y. nghe vậy Ông Hữu Đình khẽ nhủ mày, không lẽ đến y thuật nữ nhân này cũng biết nữa hay sao.

"Vương gia có vấn đề ở vị tại người hay bỏ bữa, lần này còn ăn cay đương nhiên không chịu nổi!" – Triệu Hàm Ninh có chút tức giận tiếng hơi lớn một chút khiến Ông Hữu Đình ngạc nhiên ngược nhìn nàng, y không biết sao nàng nổi giận mà bản thân Triệu Hàm Ninh cũng không biết vì sao mình nổi giận thì liền cúi đầu tránh đi.

"Sau này người nên ăn uống đúng bữa một chút cho dù có bận thế nào! Xém xịu là thiếp mang tội rồi!" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói cố gắng chữa cháy cho thái độ không rõ nguồn cơn ban nãy của mình.

"Nàng có ý nấu những món đó đúng không!" - Ông Hữu Đình dừng ánh mắt dò xét trên gương mặt xinh xắn của người trước mắt dò xét

"Vương gia người nói như vậy khác nào gán thiếp tội mưu phản cơ chứ! Thiếp hoàn toàn không có ý! Nếu vương gia người muốn trách phạt thì thiếp chịu!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, ánh mắt kiên quyết nhìn y. Nàng đâu biết y bị đau bao tử, nếu biết có cho gan trời cũng không chơi liều như vậy.

"Không có là tốt!" - Ông Hữu Đình không tỏ thái độ gì, nhắm mắt tựa đầu.

"Vương gia nghỉ ngơi đi! Chuyện người bị bệnh nhanh chóng truyền đi, một lát có thể Trầm trắc phi cũng như hai người di nương sẽ đến họ chăm sóc cho người tốt hơn!"

"không cần ta khỏe rồi!" - Vừa nghe Triệu Hàm Ninh nói, y vội mở mắt ra xua tay can ngăn, chuyện y bệnh không phải tốt đẹp gì đã vậy còn sau khi vào Kim An viện mới bệnh, người nữ nhân này sao lại không nghĩ chuyện này sẽ liên lụy nàng ta hay sao còn muốn khua chiêng múa trống cơ chứ.

"Không được người bệnh thì nên ngoan ngoãn đi chứ! Người nằm xuống nghỉ ngơi đi!" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy Ông Hữu Đình toan đứng lên thì liền dùng tay cản lại, giọng nói có phần cứng nhắc nhủ mày nhìn y. Thấy thái độ kiên quyết không hề e sợ của nàng khiến y có chút lúng túng lại xuôi theo ý nàng mà nằm xuống, thấy vậy Triệu hàm Ninh mới thôi.

Cứ như vậy đêm đó Ông Hữu Đình thật sự nghỉ lại Kim An viện lần đầu tiên trong suốt hơn 2 năm hai người thành phu thê, nhưng khác chỗ là y nằm trên giường còn Triệu Hàm Ninh lại vui vẻ nằm trên trường kỷ.

"Vương gia!" – Trời vừa rạng sáng do ngủ không quen chỗ nên Triệu Hàm Ninh tỉnh dậy khá sớm nhưng không nghĩ Ông Hữu Đình còn dậy sớm hơn cả nàng, đang ngồi trên bàn sách viết cái gì đó.

"Vương phi nàng dậy rồi ạ! Nhìn sắc mặt ngủ trên trường kỷ có vẻ không được thoải mái!" – Ông Hữu Đình không ngược mắt nhìn nàng cứ thế bình thần nói.

Triệu Hàm Ninh hận không thể bay đến đá cho y vài đá hả tức nàng phải khổ sở như vậy không phải do y chiếm giường của nàng hay sao. Nhưng nghĩ chung quy lại thì cũng do nàng chơi ngu mới ra có sự này.

"Lỗi tại mình chơi ngu mà ra!" – Triệu Hàm Ninh nhún người không đáp lại Ông hữu Đình xoay người đi vào trong tự nói với bản thân mình. Ông hữu Đình thấy nàng nói gì đó không nghe thấy vừa tính hỏi lại thì bên ngoài nghe tiếng.

"Vương gia? Thiền Tâm viện cầu kiến người!"

"Ừ"

"Nô tỳ là Tú Ngọc, bên Thiền Tâm viện ạ!" – Tú Ngọc quý bên ngoài từ sáng đợi bên trong vừa nghe động tĩnh liền lên tiếng bẩm báo. Cả đêm qua chủ tử hai người các nàng thật sự vô cùng cực khổ đợi chờ sáng, chưa bao giờ nàng cảm thấy một đêm lại dài đến như vậy.

"Có chuyện gì" – Ông Hữu Đình nghe bẩm báo nhướng nhẹ bên mày.

"Bẩm Vương gi, trắc phi... Trắc phi..." – Tú Ngọc nghẹn ngào nói – "Trắc phi đêm qua đột nhiên nhiễm phong hàn, sốt cao mê man ạ!"

"Có mời đại phu xem qua?" – Ông Hữu Đình nghe vậy liền nhủ mảy.

"Đại có đại phu nói là do cơ thể yếu gặp trời chuyển đông lạnh cùng với u uất trong lòng nên nên liền ngã bệnh!" – Tú Ngọc nói một cách rành mạch.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khổ nhục kế

Đêm qua sau khi nghe tin Ông Hữu Đình nghỉ lại Kim An viện còn muốn dùng bữa do đích thân Vương phi Triệu Hàm Ninh xuống bếp, liền tức giận cho người mang nước lạnh vào phòng, tự mình ngâm mình trong đó gần nửa canh giờ đến khi toàn thân lạnh cóng mới chịu đứng lên. Đúng như nàng ta suy đoán không lâu sau liền phát sốt.

"Trầm trắc phi xem ra bệnh không nhẹ! Vương gia thiếp thấy người cũng khỏe mạnh rồi, bây giờ người nên đến bên cạnh nàng ấy!" – Triệu Hàm Ninh nghe Tú Ngọc nói liền mừng như mở cờ trong bụng, nàng đang suy tính làm cách nào để cho Ông Hữu Đình rời đi nhưng không biết dùng cách gì thì liền có cơ hội.

"Ta biết rồi! Người về chăm sóc Trầm trắc phi trước đi, ta sẽ sang thăm nàng ấy!" – Ông Hữu Đình đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Triệu Hàm Ninh. Cảm nhận được ánh mắt hăm dọa của y, Triệu Hàm Ninh nhanh chóng chuyển hướng sang nơi khác.

"A Hồng người đi chuẩn bị vài món đồ bỏ mang sang Thiền Tâm viện cho Trầm trắc phi đi!" – Triệu Hàm Ninh cười cười nói, a Hồng bên ngoài nghe đến tên mình liền nhanh chóng thưa rồi đi làm ngay.

Triệu Hàm Ninh vui vẻ, vừa chải tóc vừa tự ngâm nga giai điệu, đó là bài hát nàng khá thích khi còn sống ở kiếp trước. Vừa đau đầu không biết cách nào có thể tiễn Ông Hữu Đình ra cửa mà không gây nên sự ồn ào đôi chút thì liền có cơ hội từ trên trời rơi xuống, khiến nàng đỡ phải vắt óc suy nghĩ, đã vậy còn có thể khiến Ông Hữu Đình lơ là việc quan sát nàng.

Ông Hữu Đình nhủ mảy tuy đang viết thư án nhưng thật sự y đang suy nghĩ, thái độ của Triệu Hàm Ninh khiến y suy nghĩ khá nhiều, đêm qua tuy nàng có biểu hiện quan tâm lo lắng cho y nhưng mặc nhiên lại chọn cách tránh xa y càng xa càng tốt, đêm qua chính là cơ hội tốt nhất cho nàng ta tiếp cận y nhưng lại tuyệt nhiên không. Sáng nay vừa nghe y có thể phải rời khỏi liền thúc giục bên cạnh đó còn không kiêng dè giấu đi tâm trạng vui vẻ. Rõ ràng trong tâm trí Triệu Hàm Ninh hiện tại không hề có ý nghĩ dù chỉ là một chút đến người phu quân là y, chỉ nghĩ đến điều này khiến Ông Hữu Đình trong lòng dâng lên một cội bực tức.

"Triệu Hàm Ninh, tối nay ta lại muốn ăn thức ăn đích thân nàng xuống bếp! Thêm một chuyện nữa ngoài cố ý nấu dở thì cấm nàng nấu đồ ăn cay!" – Nghĩ mãi không thông chỉ có càng nghĩ càng hậm hực, cuối cùng dùng dùng tức giận Ông Hữu Đình đứng lên ra lệnh rồi đi thẳng ra bên ngoài, để lại một Triệu Hàm Ninh đang vui vẻ với suy nghĩ tổng khứ được y đi bị ngờ ngàng đến thần thờ nhìn bóng dáng người cao ngạo lạnh lùng đập cửa bỏ đi.

"Vương phi, người có sao không? Vương phi! Sao Vương gia lại dùng dùng tức giận bỏ đi! Không phải đêm qua hai người hòa hợp rồi hay sao?" – Thu Vân bên ngoài nhanh chóng đi vào ánh mắt ngờ ngàng nhìn Triệu Hàm Ninh, cả hai cũng ngờ ngàng nhìn nhau.

"Ai mà biết sao tự nhiên lại nổi giận chứ!" – Triệu Hàm Ninh khề nhủ mảy khó hiểu, cảm thấy tâm tình người nam nhân này khó đoán như cái giếng vậy – "có lẽ do trắc phi bị bệnh nên Vương gia mới tức giận!"

"Vương phi người đừng trách nô tỳ nhiều lời, người nên nhân có hội này chiếm tình cảm Vương gia, nô tỳ thấy dạo này mối quan hệ giữa hai người dần dần tốt lên! Trên dưới Kim An viện ai cũng thấy vui mừng thay cho Vương phi!" – Thu Vân thấp giọng nói, nàng là a hoàn bên cạnh Vương phi tuy không lâu như a Hồng nhưng tuyệt nhiên cũng được xem là khá thân cận, nàng đã quan sát khá lâu cảm giác được Vương phi của mình thật sự rất lạnh nhạt với Vương gia.

"Tự dung nổi điên lên ai mà biết tại sao!" – Triệu Hàm Ninh nhìn mình trong gương tự lẩm bầm một mình. Tâm tình đang tốt tự nhiên vì y mà nàng lại cảm thấy cũng có chút bực mình theo.

"Đại?" – Thu Vân không nghe được nên hỏi lại.

"Em không đi chuẩn bị thức ăn cho ta! Ta đói đến sắp ngất rồi!" - Triệu Hàm Ninh có chút khó chịu vì Ông Hữu Đình vô duyên vô cớ phá đi tâm trạng vui vẻ của nàng mà đổ lên Thu Vân.

"Đại vâng!" – Thu Vân nghe vậy liền biết mình đã quá nhiều chuyện khiến Vương phi tức giận nên nhanh chân rời đi.

"Hôm qua như vậy! Hôm nay còn muốn ăn nữa sao trời! Người này đúng là đầu óc chắc chắn có vấn đề!" – Triệu Hàm Ninh suy nghĩ trầm ngâm một hồi lâu rồi lại lẩm bầm tự nói với mình.

Một nam nhân vận bộ trang phục màu xanh da trời ngồi vắt vẻo phía trên cành cây bên ngoài viện của Triệu Hàm Ninh nhìn thấy và nghe thấy hết mọi chuyện đang diễn ra bên dưới, nhếch môi cười nhẹ nhàng rồi đứng lên nhảy xuống và rời đi. Người nam nhân đó chính là Ông Hữu Đình, y đến muốn tìm Triệu Hàm Ninh muốn hỏi nàng ta về chuyện tiếng Cao Ly nhưng lại vô tình bất gặp được cảnh này, trong lòng càng cảm thấy người nữ nhân này vô cùng kỳ lạ, kỳ lạ đến mức khiến người khác cảm thấy vô cùng thú vị.

Ông Hữu Đình cho người mời thái y trong triều đến chẩn mạch cho Trầm trắc phi rồi cho người mang đến khá nhiều đồ quý hiếm, sau khi vào triều sớm trở về y liền đi thẳng đến Thiên Tâm viện thăm Trầm trắc phi.

"Vương gia!" – Trầm trắc phi nằm trên giường yếu ớt lên tiếng.

"Nàng đang bệnh không cần hành lễ! Nàng thấy trong người thế nào rồi?" – Ông Hữu Đình đến cạnh giường nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Trầm trắc phi ôn nhu nói.

"Thiếp khỏe nhiều rồi Vương gia đừng lo lắng!" – Trầm trắc phi cười ôn nhu dịu dàng nói. Ánh mắt chứa đầy nhu tình, dịu dàng nhìn người nam nhân trước mặt, thấy trên người quan phục còn chưa thay của Ông Hữu Đình khiến trong lòng Trầm trắc phi dâng lên một cội ấm áp vô cùng.

"Nàng cơ thể vốn đã yếu ớt nên cẩn thận, mùa đông đến rồi cẩn thận trọng!" – Ông Hữu Đình cảm nhận được sự lạnh lẽo nơi bàn tay đang nắm liền ân cần quan tâm.

"Dạ! Có Vương gia ở bên thân thiếp cảm thấy khỏe hơn rất nhiều!" – Trầm trắc phi cười yếu ớt, gương mặt vẫn còn mệt mỏi nhiều nhưng vẫn cố gắng gượng cười, nàng hiểu Ông Hữu Đình, y không giống những nam nhân khác thích nữ nhân nhõng nhẽo yếu ớt, y ngược lại thích nữ nhân bên cạnh ngoan ngoãn, hiểu chuyện hơn.

"Tham kiến Vương gia!" – Tú Ngọc bung vào một chén cháo thấy Hữu Đình vội hành lễ.

"Ừ!" – Ông Hữu Đình nhìn lướt qua thấy nàng ta đang bung khay cháo liền có ý muốn đứng lên, nhận ra được ý đó Trầm trắc phi cố ý dùng sức một chút nơi bàn tay nếu giữ Ông Hữu Đình.

"Trắc phi, người ráng ăn chén cháo mới có sức khỏe! Cả hôm qua người đã không ăn được rồi, ăn vào lại nôn ra như vậy người còn cầm cự được bao lâu nữa!" – Tú Ngọc bung bát cháo đến bên giường Trầm trắc phi nói, nước mắt lưng tròng nghẹn ngào – "Vương gia người khuyên trắc phi giúp nô tỳ với ạ! Người cứ không ăn được thì làm sao đây!"

"Nàng không ăn ngon miệng sao? Nàng muốn ăn gì ta cho người làm cho nàng ăn?" – Ông Hữu Đình quay sang nhìn Trầm trắc phi nhẹ giọng nói.

"Dạ Vương gia thiếp không đói!" – Trầm trắc phi cười hiền, yếu ớt lắc đầu.

"Ta dứt nàng ăn cháo nhé!" – Ông Hữu Đình cầm bát cháo nói. Tú Ngọc thấy vậy nhanh chóng đỡ Trầm trắc phi ngồi dậy lấy thân mình làm trụ đỡ cho nàng dựa vào. Ông Hữu Đình chậm rãi khoan thai dứt từng muỗng cho Trầm trắc phi, nàng ta ngoan ngoãn cố gắng ăn từng chút một, sống vào nhau lâu rồi nhưng lần này nàng mới thấy được sự chăm sóc của y dành cho nàng nên vô cùng hạnh phúc.

"Vương gia cực nhọc cho người rồi!" – Trầm trắc phi cảm động nước mắt chảy trên gò má có phần xanh xao do bệnh nhưng cũng không làm vẻ ngoài kiêu diễm của nàng ta giảm sút.

"Nàng ngốc quá! Ta có gì cực khổ!" – Ông Hữu Đình đưa tay lau đi nước mắt cho nàng ta. Chuyện hôm qua Vương gia ngã bệnh ở Kim An viện bị Triệu Hàm Ninh phong tỏa tin tức không cho nó truyền ra bên ngoài vì nàng ta không muốn bị mang tội ám sát Vương gia, vì dù sao thì y đúng là do ăn món ăn của nàng mà bị đau đến ngất xỉu. Do đó Trầm trắc phi cũng không biết Ông Hữu Đình hôm qua vừa trải qua chuyện gì.

"Vương gia thật tốt với thiếp!" – Nàng ta ngoan ngoãn ăn hết nửa bát cháo rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Chẳng bao lâu thì ngủ thiếp đi, Ông Hữu Đình bên cạnh nàng ta một lát thì cũng rời đi.

Triệu Hàm Ninh ngoan ngoãn xuống bếp chuẩn bị một vài món ăn dân dã bình thường hằng ngày kiếp trước thường hay nấu, đặc biệt dọn dĩa nhà bếp nấu cơm mềm một chút vì bụng của Vương gia không được tốt, lần này nàng làm vậy xem như chuộc lỗi ngày hôm qua đã hại y ra đến nông nỗi như vậy.

Sau khi Ông Hữu Đình xử lý hết mọi chuyện thấy đến giờ cơm chiều liền rời bước đến Kim An viện, không như mọi khi đón tiếp y là ánh mắt ngạc nhiên, hôm nay mọi người đều trông chờ Vương gia, duy chỉ có một người vẫn thái độ ảm đạm dửng dưng nhìn y cười ôn hòa.

"Gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh hành lễ.

"Ừ" – Ông Hữu Đình nhìn bàn đồ ăn đầy áp các món nhìn qua là biết được những món lạ lùng chính là của Triệu Hàm Ninh nấu.

"Mời Vương gia dùng thử qua! Hôm nay đồ ăn không cay nữa!" – Triệu Hàm Ninh nói, đưa tay múc cho y một bát canh ngũ sắc, nước canh trong veo được hầm từ xương ống trong nhiều giờ liền nấu cùng 5 loại củ màu sắc khác nhau khiến món canh vô cùng bắt mắt. Nước canh sánh ngọt vừa đưa vào miệng hương thơm liền dâng tràn khắp khoang miệng. Ông Hữu Đình uống một bát lại muốn uống thêm nữa nhưng nhìn những món ăn khác liền kiềm chế lại.

"Đây là canh ngũ sắc! Món này Vương gia dùng thử là Song Ngư đập cánh!" – Triệu Hàm Ninh gấp đến đĩa cá phi lê cuộn tôm đem hấp lên với gừng, hành và bún tàu cùng với nấm nhĩ, vừa gấp lên đã nghe mùi thơm bay ngát kích thích vị giác vô cùng. Vì thịt tôm được thái nhỏ cho vừa với lát cá nên bên ngoài cá trắng muốt cuộn bên trong thịt tôm đỏ tươi nhìn vô cùng đẹp mắt.

Uông hữu đình gật gù ăn ngay, tuy thấy có ớt nhưng lại ăn vào không cay, mùi vị nồng đậm của gừng với tiêu kích thích vị giác vô cùng, y cảm thấy món ăn này cũng quá ngon.

"Món này là Diệp Lục Hồng đờm!" – Triệu Hàm Ninh gấp rau luộc chấm vào kho quẹt đặt vào chén của Uông Hữu Đình. Nàng thật sự thêm món ăn này nên mới làm sẵn tiện cho y thưởng thức. Miệng Triệu Hàm Ninh cười nhếch môi, rau luộc chấm kho quẹt mà nàng gọi là Diệp Lục hồng đờm nghe thiệt là mỹ miều, nếu như trợ lý của nàng mà biết được chuyện này dám cười nàng suốt một năm trời chứ chẳng đùa.

Uông hữu Đình nhìn những cộng rau xanh không có gì đặc sắc trong chén có chút thất vọng, trong lòng y nghĩ rau xanh thì vị thế nào cũng giống nhau không có gì đặc sắc, đưa ánh mắt nghỉ hoặc nhìn Triệu Hàm Ninh thấy nàng đang vui vẻ ăn món Diệp Lục Hồng đờm thì cũng chậm rãi dùng đũa gấp một cộng rau lên ăn. Có thể nói đây là lần đầu tiên Uông Hữu Đình ăn được rau mà ngon như vậy, rau xanh ngọt lịm lại có vị mặn, vì cay nhẹ có gì đó béo béo giòn giòn cực kỳ ngon miệng.

Phá lệ thường ngày Uông Hữu Đình ăn những 3 bát cơm vẫn còn muốn ăn thêm nhưng nhìn thấy ánh mắt cười cười của những người xung quanh nên thôi không ăn nữa.

"Thức ăn có vừa miệng gia?" – Triệu Hàm Ninh đương nhiên không nhận ra chuyện y ăn nhiều hơn ngày thường vì bình thường nàng làm gì có cơ hội ngồi chung ăn với y đâu nào.

"Những món này nàng học nấu từ đâu?" – Uông Hữu Đình vô cùng thoải mái khi thấy hôm nay Triệu Hàm Ninh không hề đối đầu với y, những món ăn này nhìn không những bắt mắt mà vị của nó còn ngon vô cùng, thanh thanh nhưng lại rất kích thích vị giác. Y không ngờ một tiểu thư khuê cát lại có thể nấu những món ăn như vậy.

"Vương gia thích là được rồi! Thiếp học từ một cuốn sách cổ!" – Triệu Hàm Ninh cúi đầu uống một ít trà nhạt sau dùng bữa, lý do nàng mới vừa suy nghĩ ra cảm thấy rất hài lòng gật gù.

"Tham kiến Vương gia, tham kiến vương phi!" – Tú Ngọc hót hải chạy vào. Trong thời tiết trở lạnh thế này mà trên trán nàng ta lại lấm tấm mồ hôi chứng tỏ đã chạy rất cật lực từ Thiên Tâm viện đến đây.

"Có chuyện gì người hót hải như vậy!" – Triệu hàm Ninh cười rạng rỡ trong mắt Uông Hữu Đình lại thấy nó có phần chói mắt.

"Bẩm Vương gia và Vương phi, Trầm trắc phi mơ mơ hồ hồ, tỉnh dậy không thấy người lại đi tìm người nên té đập đầu chảy máu ả!" – Tú Ngọc vừa nói nước mắt lã lã. Trầm trắc phi vì uống thuốc nên ngủ khá dài, tỉnh lại nghe bẩm báo Vương gia lại đến chỗ Vương phi dùng bữa tối liền thấy vô cùng tức giận, không nghĩ kẻ khổ nhục kế của nàng lại chớp mắt biến thành thế cục như vậy, không chịu được liền đứng đầu vào cạnh bàn khiến vùng trán rướm máu nhẹ. Cho Tú Ngọc chạy sang Kim An viện thưa với Vương gia, nàng không tin với những gì có giữa nàng với Vương gia không thắng được Triệu Hàm Ninh.

"Chuyện này có vẻ nghiêm trọng rồi! Chúng ta phải sang thăm Trầm trắc phi ngay mới được!" – Triệu Hàm Ninh gật gù nói hướng mắt nhìn Uông Hữu Đình. Y nhân nhạ nhìn gương mặt đang đầy vẻ lo lắng nhìn y hoàn toàn trái ngược với gương mặt khoái chí ban nãy, khiến trong lòng Uông Hữu Đình thầm cảm thán, người nữ nhân này thật sự vô cùng khó đoán.

"Được chúng ta cùng sang đó vậy, Vương phi!" – Uông Hữu Đình vẫn phong thái ung dung không hề nhìn thấy dấu hiệu gì lo lắng quá mức đến mức thất thân ngược lại trong mắt Triệu Hàm Ninh y có phần nhàn hạ như người chuẩn bị đi xem kịch vậy.

"Vâng Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh cười ôn nhu cúi người ưng thuận, a Hồng nhanh chóng lấy áo choàng cho Triệu Hàm Ninh, dạo này trời trở lạnh rồi.

Note: bước vào mùa hè rồi, cả nhà có đi đâu chơi không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quyền chủ mẫu

Trầm trắc phi đầu quần băng trắng còn thắm chút máu hồng hồng bên ngoài nằm yên trên giường kiểu nửa ngồi nửa nằm, nhắm mắt.

"Tú Ngọc! Ta đau quá Tú Ngọc!" – Vừa nghe tiếng động từ xa, Trầm trắc phi liền biết Uông Hữu Đình đến nên bắt đầu rên rỉ, gương mặt thể hiện sự đau đớn vô cùng.

"Nàng không sao chứ? Sao lại bắt cần như vậy!" – Uông Hữu Đình nhẹ nhàng ngồi xuống giường dịu dàng nói.

"Vương gia, người đây rồi! Thiếp... Thiếp nằm mơ thấy ác mộng, thức dậy không thấy Vương gia liền hoảng sợ, bước xuống giường liền choàng!" – Trầm trắc phi mở mắt dậy thấy Ông Hữu Đình liền chồm qua sa vào lòng y, nước mắt rơi là cả trên gương mặt kiều diễm nói. Ông Hữu Đình cũng bị bất ngờ trước hành động của Trầm trắc phi, đưa mắt nhìn thoáng qua Triệu Hàm Ninh đang yên lặng đứng nhìn hai người, y nhận thấy trên mặt nàng hoàn toàn không biến sắc, vẫn ôn nhu như vậy không hề tỏ ra tức giận. Tự nhiên trong lòng Ông Hữu Đình dâng lên một sự khó chịu vô cùng.

Triệu Hàm Ninh nhìn tận mắt một màn chàng chàng thiếp thiếp suốt mướt như trên tivi hay xem thì cảm giác nó còn ớn lạnh hơn nhiều, đột nhiên Ông Hữu Đình nhìn nàng ánh mắt như đang mong chờ điều gì khiến Triệu Hàm Ninh không hiểu, không lẽ y thấy nàng đứng đây quá cản trở nên vội mỉm cười như kiểu "Vương gia người không cần để ý đến ta! Chuyện này ta không quan tâm!".

"Nàng đừng suy nghĩ nhiều! Ta vẫn ở đây, không sao!" – Ông Hữu Đình chậm rãi đưa tay đỡ lưng Trầm trắc phi.

"Trầm trắc phi chắc hoảng loạn quá! Nên nghỉ ngơi nhiều vô! Vương gia thiếp nghĩ người nên ở bên cạnh Trầm trắc phi an ủi nàng ấy! Như vậy sức khỏe nàng ấy mới mau hồi phục được!" – Triệu Hàm Ninh cũng gật gù nói theo Ông Hữu Đình, gương mặt vô cùng khẩn thiết, Ông Hữu Đình không ngoài ý đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

"Đa tạ ư tử!" – Trầm trắc phi yếu ớt nói. Trong lòng thầm mắng chửi Triệu Hàm Ninh giả nhân giả nghĩa, trước mặt Vương gia tỏ ra rộng rãi tốt bụng như vậy, chắc chắn đang dùng cách lạc mề buột chặt đây mà.

"Ta không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa! Vương gia người cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút! Thần thiếp xin cáo lui!" – Vừa nói xong Triệu Hàm Ninh liền cúi người chuồn đi ngay, chỉ có nàng mới biết trong lòng cảm thấy vui vẻ biết bao nhiêu, nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái khi đã bỏ đi được gánh nặng ngàn cân mang tên Ông Hữu Đình.

Ông Hữu Đình cũng không muốn dây dưa thêm nên để mặt nàng xoay người rồi đi, ngoài mặt y cũng không thể hiện gì chỉ ân cần chăm sóc Trầm trắc phi nhưng không ai biết được bên trong y lại đang hăm hực vô cùng. Y tức giận vì thái độ đứng đưng của Triệu Hàm Ninh, tức giận vì sự vô tâm của nàng đối với y.

Kim An viện

"Ha ha ha! Ta không nghĩ một Vương phi lại rộng rãi như vậy! Nhưng hẳn phu quân mình cho thế tử khác như vậy!" – Ông Hữu Đại ngồi chễm chệ trên bàn đá ngay sân viện cười lớn nói với Triệu hàm Ninh.

"Đồng dương vương gia, ta không nghĩ nơi này thích hợp cho ngài ngồi!" – Triệu Hàm Ninh hoàn toàn ngoài ý, vừa bước vào thấy bóng dáng nam nhân ngồi nàng còn giật mình nghĩ không lẽ Ông Hữu Đình chạy về đây ngồi chờ nàng tính sổ.

"Trên đời này ta nghĩ chắc Vương phi là nữ nhân duy nhất như vậy!" – Ông Hữu Đại lại khăng khái cười, y không quan tâm những gì Triệu Hàm Ninh nói.

Triệu hàm Ninh cười nhạt rồi đi vào trong không quan tâm đến sự châm chọc của y, cũng không tỏ ra quan tâm xem Ông Hữu Đại như vô hình.

"Này này, Vương phi người không được thất lễ với ta như vậy! Này này!" – Thấy Triệu Hàm Ninh đi vào trong không đếm xỉa gì đến mình nên Ông Hữu Đại vội vàng lên tiếng can ngăn.

"Người có biết ta là Nam Dương Vương phi còn người là Đồng Dương Vương gia! Sao ta với người nói chuyện cùng nhau ở Kim An viện của ta được! Đó mới là thất lễ!" – Triệu Hàm Ninh quay lại dùng ánh mắt lạnh băng nói với y, câu nói của nàng tuy nghe giọng điệu mềm mỏng nhưng vô cùng cương quyết, khiến Ông Hữu Đại có chút chững lại. Mục đích của y ban đầu chỉ là đến để hỏi vài vấn đề, nhưng không nghĩ thấy được chuyện nhà người khác, liền cảm thấy có hứng thú chọc ghẹo một chút.

"Chỉ là cái tên thôi mà! Nếu như Vương phi muốn khi người trút được cái biệt hiệu Nam dương vương phi, ta cũng bỏ Đồng dương vương gia! Khi đó ta đi với người!" – Ông Hữu Đại thấp giọng nói, nếu không nhìn thấy môi y mấp máy Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không tin là chính miệng y đang nói với nàng. Triệu Hàm Ninh không nghĩ được mình luân qua một kiếp trở thành thế của một Vương gia, và cũng trong lúc đó lại nhận được lời tỏ tình của một Vương gia khác như vậy.

Không suy nghĩ nhiều Triệu Hàm Ninh nhếch môi cười rồi đóng sầm cửa lại trước mặt Ông Hữu Đại, để lại Đồng dương vương gia Ông Hữu Đại đứng bên ngoài. Thay cho câu trả lời của nàng.

Ông Hữu Đại một người nổi tiếng phong lưu, không quan trọng vương quyền, thích bay nhảy, y chưa từng nghĩ sẽ muốn gò bó bản thân mình, chưa từng phải lòng bất kỳ người nào vậy mà lại phải lòng Triệu Hàm Ninh, y đứng cười trừ trước cửa. Số phận thật trớ trêu cho dù Triệu Hàm Ninh là Nam Dương vương phi hữu danh vô thực thì trên thực tế nàng vẫn là chị dâu của y. Nếu như ngày trước người ban hôn là y không phải Hoàng huynh, có lẽ nàng sẽ được trân trọng nhiều hơn thế.

Câu nói của Ông Hữu Đại có khiến triệu hàm Ninh suy nghĩ - "Có lẽ sau này nên ít tiếp xúc với hắn thì tốt hơn!"

.....

Trầm trắc phi bệnh khá nặng Ông Hữu Đình cứ vậy ngày nào cũng bận bịu chuyện trong triều rồi về phủ là dành hầu hết thời gian rảnh ở Thiên Tâm viện. Mọi chuyện trong phủ cũng vì vị nữ chủ nhân bị ốm nên mọi công vụ trong phủ đều đình trệ.

"A Hồng tại sao đã vào đông nhưng Kim An viện của chúng ta lại lạnh như vậy!" – Triệu Hàm Ninh đặc biệt là con sâu mùa đông nàng khá sợ lạnh.

"Bẩm Vương phi! Hiện lò than trong viện chúng ta vừa mới bị vỡ cách đây ít hôm, nhưng vẫn chưa được cấp lại! Nô tỳ cử bà tử sang phòng thu chi lấy lò nhưng vì Trầm trắc phi đang bệnh nên..." – a Hồng thấp giọng nói, tuy Triệu Hàm Ninh có một cửa hàng bán than độc nhất nhưng mọi sinh hoạt phí trong viện đều phụ thuộc vào phòng thu chi của Nam Dương Vương phi, vì Triệu Hàm Ninh muốn tích góp thật nhanh tiền bạc, nên tiết kiệm được gì thì tiết kiệm nấy.

"Nếu như nàng ta bệnh lâu hơn vậy chúng ta phải chịu lạnh lâu hơn nữa sao?" – Triệu Hàm Ninh có chút khó chịu, nhíu chặt mày nhìn a Hồng – "Đi chúng ta sang Thiên Tâm viện một chuyến vậy!"

Triệu Hàm Ninh hùng hồn đi sang Thiên Tâm viện, vừa bước vào bên trong đã thấy không khí ẩm áp bao phủ càng khiến cho tâm tình Triệu Hàm Ninh khó chịu, nàng thì phải cắn răng chịu lạnh còn những người ở đây lại vô cùng ẩm áp như vậy.

"Gặp qua Vương gia!" – Ông Hữu Đình giờ này như thường lệ sẽ cũng Trầm trắc phi dùng điểm tâm nhẹ, uống trà đàm đạo về thơ ca.

"Trầm trắc phi chắc đã khỏe hơn nhiều rồi vì được Vương gia chăm sóc chu đáo như vậy cơ mà!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng nói không đợi Ông Hữu Đình nói gì, hai gò má nàng hồng hồng trên nước da trắng có thể vì vừa đi từ bên ngoài lạnh vào hay do tức giận. Ông Hữu Đình nhìn thấy thái độ của nàng, y cho rằng nàng đang tức giận vì trong thời gian vừa qua y dành toàn tâm toàn ý cho Trầm trắc phi nên trong lòng Ông Hữu Đình chợt thất có chút vui vẻ.

"Tham kiến Vương phi!" – Tú Ngọc đang đứng bên cạnh Trầm trắc phi vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Áy trắc phi chưa khỏe nên không cần hành lễ!" – Triệu hàm Ninh vẫn còn choàng áo choàng lông trên người chưa cởi ra đưa cặp mắt có chút âm đạm nhìn lướt qua Ông Hữu Đình, y đang cầm tách trà khoan thai ung dung nhắm nháp – "nhìn sắc mặt Trầm trắc phi ta thấy muội chắc hẳn đã khỏe hơn nhiều!"

"Đa tạ ti tì đã quan tâm nhiều! Muội cảm thấy khỏe hơn khá nhiều, tất cả cũng nhờ có Vương gia luôn chăm sóc muội!" – Nàng ta cười bên lên nhìn Ông Hữu Đình đầy tình ý, ánh mắt nàng ta lấp lánh như vì sao. Triệu Hàm Ninh thầm tắc lưỡi, nếu là nam nhân chắc hẳn nàng cũng không thể thoát khỏi được ánh mắt đó.

"Đúng vậy hai người thì ở đây vui vẻ, trong khi ta đây lạnh gần như bị đóng cả băng!" - Triệu Hàm Ninh thầm nghĩ trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn thể hiện sự ôn hòa.

"Viện này thật ẩm áp!" – Triệu Hàm Ninh nhìn quanh băng quơ nói - "Trời đã vào đông rồi không lâu nữa chắc sẽ có tuyết rồi!"

"Vây là sắp qua hết một năm nữa rồi!" – Trầm trắc phi vẫn nửa nằm nửa ngồi trên giường dịu dàng nói.

"Trong lúc Trầm trắc phi bị bệnh mọi chuyện trong nhà rối ren quá!" – Triệu Hàm Ninh nâng tách trà lên cười nhạt nói, miệng nụ cười như có như không.

"Vương phi có chuyện gì trong phủ sao?" – Trầm trắc phi nghe nói như vậy trong lòng liền động, nhưng ngoài mặt liền tỏ ra có chút bất đắc dĩ, có chút lo lắng phiền lòng.

"Cũng không phải việc gì to lớn, chỉ là phòng thu chi không thể cấp cho ta một cái lò than, chỉ vì chưa có nhận được sự đồng ý của Trầm trắc phi! Chuyện này Vương gia đã ban lệnh như vậy không thể trách được phòng thu chi!" – Triệu Hàm Ninh vừa nói nhìn Trầm trắc phi sau đó liếc mắt trách móc Ông Hữu Đình, bao nhiêu tức giận Triệu Hàm Ninh để hết vào ánh mắt nhìn Ông Hữu Đình. Y có chút ngớ người khi nhìn thấy ánh mắt đó của nàng, có lẽ đây là lần đầu tiên Triệu Hàm Ninh dùng ánh mắt chứa nhiều cảm xúc như vậy nhìn y, đó giờ vẫn luôn là ánh mắt lãnh đạm, y nghĩ lý do lò than chỉ là cái cớ, chắc hẳn nàng đang cảm thấy khó chịu vì y dành quá nhiều thời gian ở Thiên Tâm viện.

"Đúng là vương gia có ban lệnh như vậy cho phòng thu chi! Việc này là lỗi của muội!" – Trầm trắc phi chậm chạp trả lời, nàng ta làm ra điệu bộ vô cùng khó xử nhìn Triệu Hàm Ninh. Trong lòng thầm mắng "chỉ vì cái lò than mà mò đến đây làm loạn mọi chuyện thật đáng chết!"

"Không sao cũng vì Trầm trắc phi bệnh thôi, đâu ai muốn điều đó! Muội bệnh chuyện trong phủ không ai quản nổi!" – Triệu Hàm Ninh lắc đầu cười nhạt như thể không chấp dứt nói. Ánh mắt không còn muốn liếc về phía Ông Hữu Đình thêm một cái nào nữa, khiến y có cảm giác nàng chán hận y đến mức như hạt cát trong mắt nhìn đến liền đau.

"Dạo này sức khỏe Trầm trắc phi không tốt! Hồi phục cũng cần tịnh dưỡng thêm nhiều, chuyện trong phủ không thể cứ như vậy! Truyền lệnh xuống cho ta từ hôm nay mọi chuyện trong phủ này Vương phi cùng Trầm trắc phi cùng nhau quản sự!" – Ông Hữu Đình chậm rãi đứng lên nhìn xoáy vào Triệu hàm Ninh nói, do y đứng lên khuất tầm mắt Trầm trắc phi nên không nhìn thấy nét mặt ngạc nhiên đến mức không tin vào tai mình của nàng ta.

"Vương gia như vậy cũng tốt thiếp sẽ có thời gian rảnh rồi nghỉ ngơi hơn!" – Trầm trắc phi sau khi lấy lại được bình tĩnh cúi mặt nói. Mọi động thái thay đổi của nàng ta đều bị Triệu Hàm Ninh bắt trọn, nàng nhếch môi cười.

"Nếu Vương gia đã nói vậy thiếp sẵn sàng giúp sức!" - Tuy có chút bất ngờ nhưng Triệu Hàm Ninh cũng không thể hiện bất kỳ thái độ nào, muốn nàng quản thì nàng quản thôi, đối với nàng những chuyện này không có gì đáng lo lắng cả! Ông Hữu Đình muốn nàng chơi đùa cùng Trầm trắc phi thì nàng nào ngại.

"Được!"

"Trời cũng không còn sớm, thiếp xin phép không làm phiền Vương gia cùng muội muội nghỉ ngơi!" – Triệu Hàm Ninh chỉ nghĩ hôm nay đến đây đòi công

đạo không nghĩ lại mang một nửa quyền lực về như vậy.

"Có chuyện gì không hiểu nàng nên tham khảo ý kiến Trầm trắc phi!" – Ông Hữu Đình quan sát thái độ của Triệu Hàm Ninh, y thực không nhìn ra được nàng ta đang vui mừng hay không. Không biết từ bao giờ việc dò xét thái độ của Triệu Hàm Ninh lại khiến Ông Hữu Đình nhọc lòng đến như vậy, chỉ cần một ánh mắt của nàng cũng khiến y có thể suy nghĩ rất nhiều.

Kim An viện

"Chúc mừng Vương phi, bây giờ người dần dần được vương gia sủng ái rồi! Chúc mừng Vương phi!" – Tin nàng được nắm quyền hành trong phủ nhanh chóng lan đi, nàng vừa về đến Kim An viện toàn thể người hầu liền ra cửa hành lễ với nàng.

"Không có gì! Đứng lên đi!" – Triệu Hàm Ninh gật gật cười cười đi qua đám đông vào phòng.

"Vương phi đang e thẹn thì phải!" – Mọi người xầm xì với nhau rồi cười, ai cũng tin rằng sau này đời sống của mình sẽ tốt hơn nhờ vào phúc khí ngày một lên của chủ nhân.

"Tại sao hắn ta lại làm như vậy! Phải chăng hắn đánh hơi được chuyện gì!" – Triệu Hàm Ninh sau khi vào phòng còn lại mỗi mình mình liền tự nói với mình, Trên đường về viện nàng đã suy nghĩ rất nhiều liền thấy trong lòng có cảm giác bất an, không lẽ y biết được ý định của nàng nên mới cho nàng nắm quyền. Nhưng biết được bằng cách nào? Hay do Ông Hữu Đại nói, như vậy cũng không đúng vì hắn không có lý do nói với y.

"Hay hắn đặt theo dõi mình!" – Triệu Hàm Ninh nhìn quanh quất phòng – "Không đúng bây giờ làm gì có mấy cái gọi là camera!"

"Tham kiến Vương gia!" – Tiếng mọi người bên ngoài hành lễ khiến Triệu Hàm Ninh gật mình - "Hắn đến đây làm gì?"

"Gặp qua gia!" – Triệu Hàm Ninh đứng lên ra cửa cùng lúc cánh cửa mở ra.

"Sao lại lạnh như vậy?" – Ông Hữu Đình nhíu mày khi nhìn thấy Triệu Hàm Ninh vẫn còn quần mình trong áo choàng.

"Bây giờ tối rồi sáng mai thiếp mới đến phòng thu chỉ lấy lò được!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói - "Y cũng biết quan tâm đến người khác ngoài Trầm trắc phi hay sao!" - suy nghĩ đó vừa xẹt qua đầu nàng khiến nàng có chút ngỡ ngàng, vì sao nàng lại có thể có suy nghĩ như vậy được chứ.

"Lạnh như vậy làm sao ngủ được!" – Ông Hữu Đình lại chậm rãi nói, y đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng vẫn đứng đưng như không quan tâm những gì y đang nói – "Người đâu! Đến thư phòng lấy lò than đến đây!"

Note: mọi người vote, cmt tặng tương tác cho mèo đi cả nhà ơi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nàng cũng biết giận

"Không cần đâu ạ! Chỉ một đêm thôi không sao!" - Triệu Hàm Ninh nghe vậy chỉ cười nhạt nói.

"Nàng đang có suy nghĩ gì?" – Ông Hữu Đình trầm mặc một lúc rồi chậm rãi lên tiếng, Triệu Hàm Ninh nghe vậy cũng thoáng ngạc nhiên nhìn y.

"Thiếp chỉ thấy kinh hỷ vô cùng khi được Vương gia tin tưởng như vậy mà thôi!" – Triệu Hàm Ninh cố gắng trung ra bộ mặt cười tươi vui vẻ ánh mắt long lanh nhìn Hữu Đình.

Y lại không vội đáp lại trầm mặc nhìn người trước mắt, đối với Ông Hữu Đình Triệu Hàm Ninh luôn là một ẩn số của giới hạn, nàng luôn luôn có những bí ẩn gì đó khiến y mỗi lần phát hiện điều bị bắt ngờ đến từng người, mỗi lần tiếp xúc lại có cái cảm giác vô cùng xa lạ. Ông Hữu Đình nổi tiếng là người ngoài lạnh trong lạnh, y ít khi để cảm xúc chi phối mọi chuyện nhưng chỉ cần Triệu Hàm Ninh có bất kỳ chuyện gì dù nhỏ nhoi cũng có thể khiến y như đang đứng trước ranh giới của chính mình, những con giận dữ không thể kiềm nén được mà cứ nổ tung ra.

"Vương gia có chuyện gì đến đây sao?" – Triệu Hàm Ninh thấy y cứ nhìn nàng dò xét lại không nói gì nên có chút không yên trong lòng.

"Không! Ta cảm thấy bụng có chút đói nên đến đây!" – Ông Hữu Đình bị câu hỏi của Triệu Hàm Ninh mang ra khỏi suy nghĩ của mình, chậm rãi nâng tách trà nóng trên bàn thổi đi bụi trà nhắm nhấp một ngụm! Trà trong Kim An viện đặc biệt có mùi vị rất khác những loại trà y từng uống, thơm thoang thoang nhưng lại lưu lại nơi đầu lưỡi rất vướng vắn, nhưng vì chưa bao giờ y thật sự quan tâm đến đời sống Kim An viện nên cũng không buồn hỏi đến. Đến hôm nay khi Triệu Hàm Ninh làm loạn lên chỉ vì lò than không được cấp khiến y từng người, nếu như theo đúng những gì y tính toán tài sản của Triệu Hàm Ninh hiện giờ không phải ít nhưng nàng lại chỉ vì một cái lò lại gây nên ồn ào như vậy. Đưa mắt quan sát khắp Kim An viện một lượt, nếu so với Thiên Tâm viện có phần lớn hơn nhưng lại có phần đơn giản, những đồ đạc trưng bày đều là những món ngày trước y cho người đặt đại trong viện.

"À vậy cho thần thiếp hỏi Vương gia người muốn dùng gì?" – Triệu Hàm Ninh trong lòng thầm kêu oai oái, nếu người muốn ăn thì kêu nhà bếp chuẩn bị chạy đến đây làm phiền ta làm gì.

"Nghe nói Vương phi nấu mì rất ngon! Trời lạnh như vậy có lẽ ăn mì là đúng nhất!" – Ôn Hữu Đình nhường một bên mảy nhẹ nói.

"A mì... Vâng Vương gia đợi một chút thần thiếp đi chuẩn bị!" – Nghe y nói, trong bụng Triệu Hàm Ninh đánh tiếng, ý của y chính là muốn cho nàng biết mọi chuyện của nàng, nhất cử nhất động của nàng, y đều biết rất rõ ràng, cho nên chuyện nàng đang toan tính y cũng đã thông từ lâu.

Triệu Hàm Ninh nhanh chóng xuống bếp chuẩn bị mì, nàng hậm hực chỉ hận không thể bỏ thật cay cho y xuất huyết dạ dày mà chết cho rồi. Ôn Hữu Đình ngồi trong viện bắt đầu đến bên bàn giấy, những chữ viết Triệu Hàm Ninh ghi nhận đều bằng ngôn ngữ Cao Ly y chỉ có thể hận không thể hiểu được. Những quyển sách được chia theo từng chủ đề khác nhau trên giá sách, những quyển sách được đánh dấu đã đọc gần như chiếm gần hết kệ sách, chỉ còn lại những quyển về lịch sử có vẻ không gây hứng thú cho Triệu Hàm Ninh cho nên nàng đều bỏ qua. Nhìn sơ y nhận ra nàng đặc biệt thích thuốc cũng như những quyển sách nói về địa hình và buôn bán.

"Vương gia, mì của ngài đã xong!" – Triệu Hàm Ninh đi vào thấp giọng gọi, nàng biết chắc chắn y sẽ vào bàn giấy của nàng xem qua, rút kinh nghiệm từ những việc trước kia nên nàng chỉ viết mọi thứ bằng tiếng anh, không sợ y đọc hiểu được nữa.

"Nàng không cùng ăn với bốn vương!" – Ôn Hữu Đình nhìn bát mì lơ lửng trên bàn thì nhú mảy.

"Thiếp không đói! Vương gia cứ ăn đi ạ!" – Triệu Hàm Ninh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói. Kinh nghiệm cay lần trước cũng chưa thoát khỏi Ôn Hữu Đình, y nhú mảy nhìn bát mì nước trong veo trên bàn không có thịt thà gì nghi hoặc.

"Vương gia yên tâm, thiếp vẫn chưa ngốc đến mức hạ độc người đâu! Nếu như người có mệnh hệ gì thì cái đầu này của Hàm Ninh làm sao giữ được! Nên người không cần lo lắng!" – Triệu Hàm Ninh nhìn ra được suy nghĩ của Ôn Hữu Đình nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đối diện y rót một tách trà nhẹ nhàng nếm.

Ôn Hữu Đình không đòi co thêm vì cũng chính y nói muốn ăn mì nếu như bây giờ dùng dùng bước đi thì sau này đừng mong được Triệu Hàm Ninh nấu món ăn vặt khác nhớ đến mùi vị món ăn nàng nấu thì đều thuộc dạng tuyệt nhất nên liền chậm rãi dùng thử.

Tuy nước dùng trong veo nhưng lại vô cùng đậm đà mùi vị kích thích vị giác khiến con thèm ăn ngay lập tức nổi lên, Ôn Hữu Đình ăn mì mà trong lòng vô cùng thắc mắc, mì vô cùng đơn giản nhưng lại khiến y ăn ngon miệng, cái cuốn quanh thịt băm khiến vị thịt càng thơm hơn.

Nhìn thấy Ôn Hữu Đình ăn ngon miệng, Triệu Hàm Ninh mỉm cười nhẹ nhàng.

"Vương gia thích ăn như vậy thần thiếp sẽ viết thành một công thức cho đầu bếp học, sau này người muốn ăn chỉ cần nói đầu bếp nấu là được không cần phải đến tận Kim An viện này!" – Khẩu khí cũng như nội dung lời nói hàm ý muốn nói Ôn Hữu Đình nếu không có việc gì thì không cần đến kim An viện như vậy.

"Không cần!" – Ôn Hữu Đình nghe vậy đặt đũa xuống, nhìn bát mì đã không còn gì trong lòng còn chút tiếc nuối, đứng lên rồi bước đi.

"Tiễn qua gia!"

"Vương phi người nói như vậy khiến Vương gia nổi giận sau này không đến Kim An viện chúng ta nữa thì sao?" – Tiểu Loan đứng bên cạnh rầu rĩ nói.

"Ta đang hy vọng như vậy!" – Triệu Hàm Ninh cười nói, với tài trí như Ôn Hữu Đình làm sao có thể không hiểu ẩn ý trong lời nói của Triệu Hàm Ninh cơ chứ. Nhìn dáng vẻ tuy tỏ ra không có gì nhưng bước đi nặng hơn chứng tỏ y đang bưng bưng lửa giận rồi đi sao có thể qua được ánh mắt quan sát của Triệu hàm Ninh, y giận thì đó là chuyện của y hoàn toàn không liên quan đến Triệu Hàm Ninh nàng.

Trầm Băng trắc phi sau đợt ốm cũng hồi phục dần dần, mọi chuyện trong nhà bắt đầu được bẩm báo cho Triệu Hàm Ninh giải quyết, đám người làm bên dưới cũng bắt đầu xu nịnh Kim An viện hơn, mọi người xầm xì bàn tán nhiều hơn. Triệu Hàm Ninh nhờ đó bớt được thời gian rảnh rồi.

Ôn Hữu Đình sau hôm đó cũng không ghé sang Kim An viện nữa nhưng lại sai người mang đến cho Triệu Hàm Ninh sách, Triệu Hàm Ninh nhận sách vô cùng kinh ngạc đến mức không dám đụng vào quyển sách.

"Người lui ra đi!" – Triệu Hàm Ninh nhìn cuốn sách khoác tay cho a hoàn kia lui ra.

"Bẩm Vương phi, vương gia dặn đợi người trả lời rồi mang lại cho ngài ấy! Đợi bao lâu không quan trọng nhưng nhất định phải mang câu trả lời về!" – A Hoàn kia cúi người có phần sợ sệt nói.

"Trả lời cái gì?" – Nghe vậy Triệu Hàm Ninh nhú chặt mảy, mới vội đưa tay mở quyển sách ra thì một tờ giấy tuyền thanh trắng tinh rơi xuống bàn, nàng cầm lên đọc

"Nếu gia đình nông nô rảnh rồi chăn nuôi, nên nuôi gà vịt hay trâu bò?"

"Cái quái gì vậy?" – Triệu Hàm Ninh đọc câu hỏi rồi nhú chặt mảy không khỏi không thốt lên.

Nàng vội vàng cầm bút lông viết lên tờ giấy - "Còn tùy vào gia đình nông nô đó có nhu cầu như thế nào!" - Rồi kẹp vào quyển sách đưa cho a hoàn kia.

"Bẩm Vương phi, Vương gia nói chỉ mang tờ giấy về, còn quyển sách để lại cho người đọc! nô tỳ xin phép cáo lui!" – A hoàn kia nhanh chóng lấy tờ giấy rồi chạy đi nhanh chóng.

Phía bên kia Uông Hữu Đình thấp thỏm đợi câu trả lời, sau khi nhận tờ giấy đọc được câu trả lời y vội nhủ mày suy nghĩ rồi lại viết ra câu hỏi kẹp vào quyển sách sai a hoàn mang đến cho Triệu Hàm Ninh

"Gia đình đó có tổng cộng 6 người!"

"Bao nhiêu người thì có vấn đề gì!" – Triệu Hàm Ninh nhìn tờ giấy lèm bèm nói một mình rồi lại cầm bút viết lên tờ giấy.

"Nếu như nhà đó có ruộng đất, nuôi vài con trâu cày cấy, nhà 6 người thì làm nông những người làm nam nhân, còn nữ nhân thì có thể chăn nuôi thêm gà vịt tăng thêm thu nhập, lương thực cho trâu bò là cỏ còn cho gà vịt chính là lúa mót từ ruộng đồng!"

Uông Hữu Đình đọc câu trả lời mỉm cười gật gù. Cất mảnh giấy vào cái hộp đen trên bàn.

Ngày hôm sau y lại làm y chan như vậy với câu hỏi khác hoàn toàn

"Nếu như nhà nông nô trồng lúa quanh năm thì không đủ sống phải làm sao?"

"Thì những lúc không làm lúa trồng thêm rau củ đem bán, vừa cải tạo đất vừa không quá rảnh rỗi như Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh viết vào tờ giấy. Uông Hữu Đình đọc được chột cười lớn vội vàng viết vào tờ giấy.

"Nhưng nếu người ta không đủ vốn trồng thì phải làm sao? Sao nàng biết ta rảnh rỗi!"

"Nếu không đủ vốn thì mang lúa đi đổi hạt giống cho rau củ! Thần thiếp biết người rất rảnh!"

Đến ngày thứ 3 lại diễn ra y như vậy khiến Triệu Hàm Ninh muốn phát điên lên được, hiện nàng đang có nhiều việc phải giải quyết, vấn đề than bị bẻ nhỏ khiến thành phẩm có vấn đề nhưng nguyên nhân chưa tìm ra được vậy mà Vương gia cứ làm phiền nàng như vậy khiến nàng vô cùng bức mình.

"Nếu như mở cửa tiệm thì buôn bán đồ đặc hay quán ăn sẽ tốt hơn?"

"Tùy nhu cầu, nếu có được đầu bếp thượng hạng thì quán ăn sẽ tốt hơn, nếu có sản phẩm tốt giá thành không ai cạnh tranh lại thì bán đồ đặc sẽ tốt hơn!"

"Vương phi trả lời rồi à?" – Uông Hữu Đình ngồi đọc sách cuốn sách để che tầm nhìn nói.

Thấy người bước vào không đáp lại thì vội bỏ quyển sách xuống gương mặt có thoáng kinh ngạc khi thấy Triệu Hàm Ninh đứng trước mặt y nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh.

"Gặp qua gia!" – Hành lễ nhưng gương mặt Triệu Hàm Ninh để lộ rõ sự khó chịu của mình.

"À nàng mang giấy đến luôn à không cần như vậy!" – Uông Hữu Đình nhìn tờ giấy Triệu Hàm Ninh đặt lên bàn cầm lên đọc cười nhạt rồi bỏ xuống quay lại về mặt bình thường nói.

"Thiếp đến để xem Vương gia người rảnh đến mức nào lại chơi cái trò này!" – Triệu Hàm Ninh nói.

"Ta đâu có rảnh mà là đang bận sự tình của nhân gian với nàng đó chứ Vương phi!" – Uông Hữu Đình làm mặt kinh ngạc như thể không tin nổi Triệu Hàm Ninh có thể nói những lời này.

"Vậy Vương gia cứ hỏi thiếp trả lời người ngay tại đây!" – Triệu Hàm Ninh ngồi đó nhìn y.

"À hiện thì không!" – Uông Hữu Đình à lên một tiếng rồi nhìn Triệu Hàm Ninh.

"Vậy thiếp xin phép!" – Triệu Hàm Ninh hậm hực quay người rời đi.

"Thì ra Triệu Hàm Ninh cũng có thể giận!" – Uông Hữu Đình gật gù nhìn bóng người nhanh chóng khuất mắt gật gù nói.

Note: Đình ca khá đáng eo nhỉ? Hi mọi người oi vote cho mèo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tuyết đầu mùa

Nguyên nhân than vờ vụn cuối cùng cũng biết được là do nhiệt độ trong lò quá cao và thời gian đốt lại lâu hơn do mùa đông lạnh, khiến việc đốt lò trở nên khó khăn hơn nên chủ quán cứ căn cứ vào khi lửa hồng thì tính thời gian mà không tính từ lúc nhóm lửa như Triệu Hàm Ninh đã căn dặn, vô tình làm than củi trở nên dòn hơn dễ vỡ nhỏ hơn.

Chuyện đó êm xui loay hoay cũng gần đến tết, mọi người đều tất bật chuẩn bị mọi thứ, càng gần tết thì trời càng lạnh đến mức nếu không có chuyện gì phải ra ngoài thì Triệu Hàm Ninh không bước ra khỏi phòng dù chỉ là nửa bước. Nàng không sợ nắng, không sợ nóng nhưng đặc biệt lại rất sợ lạnh, cứ trời lạnh thì cả cơ thể như bị đông cứng lại, các khớp xương cứ thế thay phiên nhau kêu gào.

Theo như thông lệ hàng năm, trước giao thừa mọi người sẽ tập trung lại chánh điện, Vương gia sẽ thắp hương cùng nhau lạy đất trời cầu cho một năm êm ấm, mạnh khỏe, quốc thái dân an. Sau đó ai về viện này, mọi năm Triệu Hàm Ninh thường nhìn theo bóng dáng Vương gia Uông Hữu Đình hướng Thiên Tâm viện mà đi trong lòng đau xót.

Năm nay cũng không ngoại lệ Uông Hữu Đình và tất cả mọi người đã tụ lại chánh điện khá sớm, giữa sân một chiếc bàn hương án đồ cúng linh đình đã được chuẩn bị vô cùng chu đáo. Nhìn một lượt tuy trời lạnh tê tái nhưng ai nấy đều vô cùng trang nhã quý phái, Tam di nương còn không choàng áo bên ngoài. Triệu Hàm Ninh là người cuối cùng xuất hiện, nàng trốn bên trong chiếc áo choàng to xù, nhìn vô cùng xấu xí, vì áo choàng khá to nên việc đi lại của Triệu Hàm Ninh có phần khó khăn một chút. Vài người còn lên cười sau lưng nàng.

Năm mới đến với trước mặt Uông Hữu Đình nên ai cũng rất hòa nhã chỉ nói những lời lẽ tốt đẹp với nhau không dám châm chọc dù chỉ là nửa lời, mọi người cùng nhau cầu nguyện nói những lời chúc tết cho nhau. Uông Hữu Đình phát bao đồ cho tất cả mọi người từ trên xuống dưới Nam Dương Vương phủ. Tiếng pháo đi đùng vang nổ khắp nơi có lẽ do không khí đêm khuya khiến Triệu Hàm Ninh lạnh đến tê cứng cả người không buồn quan tâm đến mọi chuyện khác, trong lòng chỉ cầu cho mau chóng xong thủ tục có thể quay về ôm ngay lò than mà hâm nóng cơ thể mình.

"Ai?" – Triệu Hàm Ninh nghe tiếng mở cửa sổ vội vàng ngồi dậy, do lạnh nên khi ngủ nàng cũng không dám buông chiếc áo choàng ra.

"Suyt! Nàng la lớn sẽ đánh thức mọi người dậy!" – Uông Hữu Đình thấp giọng thều thào, y nhìn cái cửa sổ có lẽ do trời lạnh nên các khớp nối đã bị khô khiến nó kêu lên khi mở ra.

"Vương gia người có thói quen thật kỳ lạ! Nửa đêm leo cửa sổ vào phòng người khác hay sao?" – Triệu Hàm Ninh có chút quạu quọ vì giấc ngủ bị phá, đã vậy còn khiến căn phòng đang có hơi ấm nhanh chóng bị không khí lạnh bên ngoài ủa vào.

Uông Hữu Đình không buồn nói lại nàng, chuyện Triệu Hàm Ninh sợ lạnh cũng là gần đây Uông Hữu Đình nghe ám vệ phái theo dõi nàng nói lại, y có chút khó hiểu vì nhớ những giao thừa trước dù tuyết đã rơi nhưng Triệu Hàm Ninh khi đến cùng mọi người cũng năm mới đều ăn bận vô cùng rực rỡ chứ không phải như năm nay gần như chìm trong làn áo khoác.

- Uông Hữu Đình đưa tay giựt dậy khiến áo khoác trên người Triệu Hàm Ninh tuột xuống đất, cơ thể đang được ủ ấm đột nhiên tiếp xúc không khí lạnh khiến Triệu Hàm Ninh mở to mắt nhìn người trước mặt, nhanh như chớp, Uông Hữu Đình tung chiếc áo khoác màu đen của y lên người nàng, áo vừa phủ lên Triệu Hàm Ninh liền nhận ra được sự ấm áp của nó, áo này thật sự rất ấm, ấm như thể nàng đang khoác trên người cả 3 chiếc áo khoác.

"Đây là áo khoác lông cừu cao nguyên có tên là Hắc Lang, bên trong còn có một lớp lông vũ khả năng giữ ấm rất cao và cực kỳ nhẹ nhàng, nàng sẽ không cảm thấy nặng nhọc khi đi chuyển nữa!" – Uông Hữu Đình thấy Triệu Hàm Ninh mân mê gấu áo xem xét liền nói.

"Thì ra là vậy!" – Triệu Hàm Ninh gật gù tán thưởng - "Thật sự rất ấm áp, choàng áo mà như đang không choàng áo, quả là một cực phẩm!"

"Đi!" - Uông Hữu Đình cảm thấy vô cùng hài lòng trước biểu hiện của Triệu Hàm Ninh, khóe mắt hiện rõ ràng ý cười, môi khẽ nhếch lên.

"Đi đâu!" – nghe Uông Hữu Đình nói, Triệu Hàm Ninh kinh ngạc hỏi lại nhưng không thềm đáp lại lời nàng cứ vậy tay vịn ngang eo nhún nhẹ cả người nàng cùng y nhắc khỏi bậc cửa xô tung ra bên ngoài.

"Á" – Triệu Hàm Ninh sợ quá hét toáng lên, tay vội vàng bám lấy người Uông Hữu Đình, cả người nàng áp sát trên người Uông Hữu Đình, hành động này vô tình khiến cơ thể Uông Hữu Đình trở nên cứng nhắc, nhưng vì quá hoảng sợ nên Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không cảm nhận thấy được sự thay đổi đó.

"Thì ra Triệu Hàm Ninh cũng biết sợ!" – Uông hữu Đình lại gật gù nói - "Nhưng coi chừng nàng làm cả phủ thức giấc mất!"

Mặc kệ lời Uông Hữu Đình đang nhỏ nhẹ, đang âu yếm hay đang châm chọc Triệu Hàm Ninh lúc này hoàn toàn không để ý được, nàng thật sự lớn đến từng ấy tuổi rồi mà chưa bay như vậy lần nào sao làm sao mà không sợ cho được chứ. Càng nhìn thấy biểu cảm của Triệu Hàm Ninh, Uông Hữu Đình càng cảm thấy vui vẻ, cảm giác trong lòng đang ôm con mèo nhỏ run rẩy.

Khi hai người an toàn đặt chân xuống đất Triệu Hàm Ninh đứng không vững té ngã ngồi trên nền cỏ. Uông Hữu Đình đưa tay nhả ý muốn kéo Triệu Hàm Ninh đứng dậy, nhìn thấy hành động kỳ lạ của Uông hữu Đình, Triệu Hàm Ninh trong lòng đang muốn phát hỏa liền trở nên đông cứng lại ngược nhìn y.

"Ta diu nàng đây!" – Ông Hữu Đình chậm rãi nói.

Triệu Hàm Ninh, chớp đôi mắt to tròn của mình, nàng quên mất con giận cần phải bùng nổ của mình mà vô thức đưa tay lên đặt vào bàn tay đang chia ra của Ông Hữu Đình, bất ngờ một bông hoa tuyết rơi xuống chạm vào mu bàn tay nàng, khung cảnh xung quanh bắt đầu được trang điểm thêm những đốm trắng trắng.

"Tuyết đầu mùa rơi rồi!" – Triệu Hàm Ninh vô thức nói, sự tập trung cao độ như dây đàn của nàng liền bị phân tán nhanh chóng theo những bông tuyết xung quanh. Đây là lần đầu nàng đứng đón được bông tuyết đầu tiên rơi xuống mặt đất như vậy.

"Tuyết đầu mùa?" – Ông Hữu Đình bị hành động và cảm xúc của người đối diện làm cho thắc mắc vô cùng, với y tuyết nào cũng giống nhau cần gì phân ra đầu mùa hay không. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nhưng lại lạnh băng của nàng nằm trong đôi bàn tay có phần thô ráp nhưng ấm áp của y, lần đầu tiên Ông Hữu Đình nắm đôi bàn tay này, y không nghĩ nó lại lạnh như vậy, đây cũng là lần đầu tiên y sợ nắm chặt làm đau đôi bàn tay như vậy.

"Ừ thì tuyết đầu mùa!" – Triệu Hàm Ninh sực tỉnh lại gật gù cười cười nói, nàng được y diu nhanh chóng đứng lên, nàng cười nụ cười vô cùng chói mắt, chói hơn cả những bông tuyết đang rơi vurun lên trên mái tóc của nàng.

"Vương gia chúng ta ra đây làm gì?" – Triệu Hàm Ninh sau khi đã giảm đi phần háo hức của bản thân về những hoa tuyết đầu mùa thì chợt nhớ đến vì sao mình lại ở đây vội quay trở lại biểu cảm thường ngày nhìn Ông Hữu Đình.

"Trước đây Vương phi từng nói với bản vương hy vọng có thể có một đêm giao thừa cùng với bản Vương cùng uống rượu! Không phải sao?" – Ông Hữu Đình nhìn thấy gương mặt Triệu Hàm Ninh biến hóa thì trong lòng chợt có chút mất mát, quay lưng chậm rãi nói.

"Hả?" – Triệu Hàm Ninh kinh ngạc, nàng nhanh chóng rà soát trong bộ não của mình nhưng hoàn toàn không hề có ký ức nào như vậy có chút nghi hoặc nhìn Hữu Đình.

- Tiếng nổ vang lên pháo hoa được bắn lên ngay trên đỉnh đầu của Triệu Hàm Ninh đưa sự chú ý của nàng lên đó, đó là dạng pháo hoa tầm thấp nhưng cũng chính là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy pháo hoa ở gần đến như vậy.

"Đừng rời đi!" – Ông Hữu Đình chậm rãi đứng bên cạnh nói, ánh mắt cũng không nhìn Triệu Hàm Ninh mà nhìn lên trời nói.

Triệu Hàm Ninh có chút giật mình, hoảng nhìn sang y, hành động của Ông Hữu Đình cũng như những câu nói hôm nay của y khiến nàng vô cùng khó hiểu.

"Vương gia người nói gì vậy! thiếp đâu có rời đi! Muốn trở về thì cần người đưa về mới được!" – Lấy tay chỉnh lại áo choàng cười tươi nói, trên vai áo choàng đen bây giờ đã điểm lấm tấm trắng của tuyết rồi.

"Hai năm thôi! Sau hai năm đó nếu nàng vẫn có ý định rời đi ta sẽ chấp nhận!" – Ông Hữu Đình không quan tâm những gì Triệu Hàm Ninh nói, y biết nàng đủ thông minh hiểu những gì y nói với nàng. Tiếp xúc thời gian quan đủ để Ông Hữu Đình hiểu nàng nhiều hơn những gì nàng nghĩ! Lần này Triệu Hàm Ninh không còn cố gắng như không biết chuyện gì nữa nhàn nhạt quay nhìn pháo hoa vẫn còn đi đùng sáng lấp lánh trên không trung.

"Tại sao?" - Chậm rãi cất tiếng nói, lần đầu tiên Triệu Hàm Ninh có cảm giác thoải mái nói chuyện với Ông Hữu Đình, cảm giác giống như hai người bạn hữu đang đàm thoại với nhau.

"Sau hai năm nếu nàng vẫn muốn bỏ đi, ta sẽ không đi tìm. Còn bây giờ cho dù nàng có đi đến đâu cũng không thoát khỏi Ông Hữu Đình ta!" - Cũng hướng những pháo hoa đang đi đùng tỏa sáng trên đầu, giọng nói tuy không quá lớn nhưng thể hiện rõ vô cùng sự kiên quyết của Ông Hữu Đình.

"Tại sao? Nếu như không có thiếp Trầm trắc phi có thể danh chính ngôn thuận trở thành nữ mẫu đích thực của Nam Dương Vương phủ!" - Triệu Hàm Ninh trầm ngâm rồi lại chậm rãi nói.

"Vì nàng chính là nữ chủ nhân của Nam Dương Vương phủ, ngày trước bây giờ hay sau này cũng không thay đổi!" - Ông Hữu Đình có chút khựng lại khi nghe Triệu Hàm Ninh nói những điều đó, ý định rời đi của nàng lại mạnh mẽ đến như vậy sao!

"Được!" – Có chút ngạc nhiên trước câu nói của Ông Hữu Đình, nàng không nghĩ y lại có suy nghĩ như vậy, nàng chỉ là Vương phi hữu danh vô thực mà thôi, nếu không có nàng thì Trầm Băng có thể trở thành chủ mẫu, khi đó chắc chắn sẽ giúp y lo toang trong ngoài hoàn hảo. Thật sự Triệu Hàm Ninh cảm thấy người trước mặt nàng vô cùng khó hiểu. Nhìn đôi mắt kiên định của y giọng điệu chắc chắn của y khiến nàng không có lý do để từ chối được.

"Nếu ta cho nàng mọi thứ nàng có suy nghĩ lại?" – Ông Hữu Đình im lặng khá lâu lại chậm rãi lên tiếng, giọng y trầm đến mức khiến trái tim Triệu Hàm Ninh có chút thôn thức nho nhỏ.

"Triệu Hàm Ninh thiếp không cần cái danh Vương phi!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt trả lời, nàng có chút cảm động khi thấy một người như Ông Hữu Đình lại có thể mở miệng nói những điều như vậy với nàng nhưng con người sống có nguyên tắc, không thể chỉ vì một chút cảm thông có thể xóa bỏ nguyên tắc của mình. Chưa kể đối với nàng Ông Hữu Đình không biết có vị trí như thế nào nhưng với Ông hữu Đình nàng đơn giản chỉ là Vương phi vô thực mà thôi.

Nghe vậy Ông Hữu Đình quay sang nhìn nàng, đáp lại ánh mắt y chỉ là nụ cười nhạt vô cùng, nàng muốn cho y biết đối với nàng danh quyền của Vương phi có thể là sự tranh đấu đua đòi của tất cả nữ nhân trong thiên hạ nhưng với nàng nó không đáng gì. Cái nàng cần không phải một người đàn ông mà ngày nào nàng cũng phải nghĩ cách giành giật mới có được. Cái nàng cần một người ở bên cạnh cùng nàng sống nhàn nhàn đến hết đời mà thôi.

"Vương gia có biết ý nghĩa của tuyết đầu mùa không?" – Triệu Hàm Ninh bất ngờ lên tiếng, tay đưa ra hứng những bông tuyết đang rơi, ánh mắt nàng hấp háy sáng rực rỡ trên đôi gò má đã đỏ hồng vì lạnh.

"Không" - Ông Hữu Đình có chút nhú mày.

"Tại một nơi khá xa nơi này người ta cho rằng những lời ước trong ngày tuyết rơi đầu mùa sẽ được những bông tuyết ghi nhớ rồi giúp chúng ta thực hiện được nó!" – Triệu Hàm Ninh cười mỉm nói, nàng biết đó chỉ là một truyền thuyết nhưng thật sự cũng muốn thử một lần xem có thật sự như vậy hay không.

"Nàng có mong ước gì?" – Ông Hữu Đình cũng đưa tay hứng những bông tuyết rơi.

"Và cũng có ý nghĩa nói rằng trong trận tuyết rơi đầu mùa nếu thổ lộ tình cảm với người trong lòng sẽ có được kết thúc viên mãn!" – Triệu Hàm Ninh vẫn không nhìn Ông Hữu Đình, nàng biết lòng mình có chút thổn thức có lẽ vì dạo gần đây y khá ân cần với nàng, lâu rồi không ai quan tâm nàng như vậy, cũng có thể do không khí khung cảnh hôm nay quá xao xuyến nàng, do những lời y nói chạm đến cảm xúc của nàng. Nhưng có thể đó chỉ là một cơn gió nhẹ thoảng qua không hơn, không kém. - "Chúng ta phải về thôi!"

"Triệu Hàm Ninh, nàng thật sự là người như thế nào?" - Ông Hữu Đình hiểu những lời Triệu Hàm Ninh, những truyền thuyết nàng kể cùng với ánh mắt có chút tiếc nuối của nàng khiến y không cách nào có thể hiểu được.

"Một người vừa quen vừa xa lạ!" - Triệu Hàm Ninh nhướn mày suy nghĩ rồi đáp lại câu hỏi của Ông Hữu Đình, câu trả lời khiến y khó hiểu nhưng y biết có hỏi thêm cũng không nhận lại được bất kỳ đáp án nào khác được.

Mọi chuyện diễn ra giữa hai người Hữu Đình cũng Hàm Ninh đều được thu gọn lại trong tầm mắt của Ông Hữu Đại đang ẩn trú cách đó không quá xa, y luôn chậm một bước và đến hiện tại vẫn chậm một bước.

Chuyện Vương gia không đến Thiền tâm viện cũng không đến bất kỳ viện nào đêm giao thừa khiến trong Nam Dương vương phủ xảy ra nhiều lời bàn tán, có người nói do Vương gia sợ nếu đến Thiền Tâm viện sẽ làm Vương phi không vui, còn đến Kim An viện sẽ khiến Trầm trắc phi buồn lòng, do đó Vương gia quyết định không đến nơi nào cả. Còn có người lại nói Vương gia thật ra hôm đó đi ra bên ngoài hoàn toàn không ở trong thư phòng.

Những lời đồn đó đều được Thu Vân nói lại cho Triệu Hàm Ninh nghe, nàng nghe xong chỉ có thể mỉm cười, chuyện đêm giao thừa âu cũng chính là điều nàng canh cánh trong lòng. Đêm đó nàng đã hứa với y hai năm, trong hai năm này an phận làm Nam Dương vương phi, nhưng vì sao Ông Hữu Đình lại lấy con số hai năm ra thì nàng có nghĩ nát cả não bộ cũng không suy nghĩ ra được nguyên nhân tại sao. Sau đêm đó Triệu Hàm Ninh cũng chưa thật sự ở riêng với Ông Hữu Đình thêm lần nào, mỗi lần nghĩ đến chuyện đêm giao thừa lòng Triệu Hàm Ninh lại cảm thấy bức bối có chút khó chịu, có chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Dung túng

"Tham kiến Vương phi!"

"Có chuyện gì?"

"Bẩm Vương phi, Vương gia cho gọi người đến Thiền Tâm viện!" - A hoàn truyền tin cúi người cung kính thưa.

"Vậy sao!" – Triệu Hàm Ninh nghe thấy khẽ nhú mày gật đầu, nàng vừa mới có chút mềm lòng thì y liền tạt vào nàng gáo nước lạnh, nàng đường đường là Nam Dương Vương phi bây giờ cũng nắm trong tay một nửa quyền hành chủ mẫu nhưng vì sao nàng cứ bị gọi đến Thiền Tâm viện của trắc phi như vậy.

"Khoan, người về bẩm báo lại nói ta sẽ đến muộn một chút vì ta vẫn chưa dùng điểm tâm sáng xong!" – Triệu Hàm Ninh vội nói lại, a hoàn truyền tin ngần người như không tin vào tai mình nhìn thẳng Triệu Hàm Ninh, khi bắt gặp ánh mắt nàng nhìn lại nàng ta mới vội vàng cúi người cáo lui, nhưng hoàn toàn không giấu được sự ngạc nhiên tột cùng. Không chỉ nàng ta mà tất cả mọi người trong phòng cũng vội đưa mắt nhìn nhau.

"Vương phi, thứ tội nô tỳ nhiều chuyện, Vương phi là vậy không sợ Vương gia sẽ nổi giận vì... Thất lễ hay sao ạ?" – A Hồng bên cạnh thấp giọng nói.

"Ta muốn ăn sáng cháo trắng với hột vịt muối!" – Triệu Hàm Ninh cười nghe nàng ta nói rồi nhẹ nhàng nói lại như không hề có chuyện gì.

"Vương phi..." – A Hồng có chút kinh ngạc nhưng nhìn ánh mắt có chút không hài lòng của Triệu Hàm Ninh vội cúi người lui ra bên ngoài

Cùng lúc đó sau khi a hoàn sai sử chạy đến báo tin

"Vương phi nói như vậy thật sao?" – Trầm trắc phi có chút cả kinh nhìn Uông Hữu Đình dò xét tâm tình của y. Y hoàn toàn không thể hiện gì ra mặt không ngạc nhiên cũng không tức giận vẫn nhàn nhạt như thể chuyện đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến y.

"Vương gia, người đừng giận có thể tí ti đang bận một chút sẽ sang ngay thôi!" – Trầm trắc phi cười ngọt ngào nhìn y.

"Ừ!" – Hữu Đình nhàn nhạt uống trà ừ một tiếng đáp lại.

"Vương gia người xem thần thiếp quá hậu đậu! Tính thiếp cho người áo choàng trước tết nhưng đến hôm nay mới hoàn thành đưa cho người được muộn mất những 2 ngày!" – Trầm trắc phi cười đưa chiếc áo choàng màu xanh thiếu hình hoa văn, cổ bên dưới tà áo, nhìn vô cùng tinh xảo.

"Nàng có lòng là được rồi! Ta cũng có nhiều áo choàng không cần phải gấp gấp làm như vậy!" – Uông Hữu Đình nhận áo gật gù hài lòng nói.

"Chỉ cần làm Vương gia vui lòng thì có là gì!" – Trầm trắc phi e thẹn nói. Nếu không phải vì kỳ ốm đó nàng ta đã hoàn thành chiếc áo này từ sớm rồi, nàng tính tặng Uông Hữu Đình hôm giao thừa cho y mặc nhân dịp đầu năm.

"Chỉ có trắc phi là người thấu đáo nhất!" – Uông Hữu Đình nắm bàn tay của Trầm băng vỗ nhẹ ân cần nói.

"Đa tạ Vương gia! Người choàng thử cho thiếp xem có được không!" – Trầm trắc phi đỏ mặt cười.

"Được!" – Uông Hữu Đình thật sự đang rồi rảnh cho nên gật đầu đồng ý. Y đứng lên choàng chiếc áo choàng vào, quả thật được làm rất vừa người, màu sắc lại hợp với y bên cạnh đó đường may thiếu vô cùng tinh xảo.

"Gặp qua gia!" – Cùng lúc đó Triệu Hàm Ninh cũng đi đến cúi người hành lễ. Nhìn tình cảnh trước mặt có thể đoán ra được chuyện gì đang diễn ra, Triệu Hàm Ninh vô thức đưa tay sờ lên cái áo choàng bên ngoài của mình là chiếc áo choàng đêm giao thừa Uông Hữu Đình đã mang đến cho nàng.

"Tí ti đến rồi!" – Trầm trắc phi đang vui vẻ thì nụ cười trên mặt có chút không tự nhiên nói.

"Áo choàng Trắc phi làm thật sự rất hợp với Vương gia! Kiểu này không biết do áo ấm thật hay do tình cảm trong lòng ấm ra bên ngoài!" – Triệu Hàm Ninh cười nhàn nhạt nói. Uông Hữu Đình thấy nàng khoác áo khoác y mang tặng trong lòng liền vui vẻ.

"nói đến áo choàng thì áo choàng của Vương phi nhìn thật sự rất lạ, màu sắc có chút đơn sắc!" – Trầm trắc phi để ý áo khoác của Triệu hàm Ninh có chút đặc biệt hình như nàng có nhìn thấy ở đâu một lần nhưng không nhớ đến.

"Trầm trắc phi thật quá tinh mắt, áo choàng này khá ấm, ta trời sinh sợ lạnh cho nên có nó như được cứu mạng qua mùa lạnh này! Còn màu sắc ta cũng không quan trọng lắm!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, quả thực nàng không nghĩ nói chủ nhận chiếc áo chính là vị Vương gia cao cao tại thượng ngồi kia ra lại thích hợp trong hoàn cảnh này.

"Vương phi chắc hẳn đã thoải mái rồi?"- Uông Hữu Đình chậm rãi nói, Trầm trắc phi vội quan sát y nhưng ngoài sự kỳ vọng của nàng, ngoài giọng điệu có chút quở trách ra thì trên gương mặt hoàn toàn không có dấu hiệu của giận dữ. Mặt nàng ta để lộ chút thất vọng, theo lý Uông Hữu Đình phải trách cứ Triệu Hàm Ninh thật nhiều hơn mới đúng

"vâng thiếp thất lễ, nhưng khi trời lạnh như vậy giữ ấm từ bên trong bằng cách ăn no cũng rất quan trọng với thần thiếp!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói. Ánh mắt nàng điềm đạm khẽ liếc sang Trầm trắc phi rồi dừng lại trên gương mặt Uông Hữu Đình, sau đó nhoen miệng cười.

"Chuyện ta gọi nàng đến đây là muốn nói về việc sắp đến trong hoàng cung có lễ hội săn bắn chúng ta phải vào hoàng cung!" – Uông Hữu Đình chậm rãi nói, cả Trầm trắc phi cùng Triệu Hàm Ninh đều có bộ mặt vô cùng kinh ngạc nhưng mang 2 sắc thái khác nhau. Trầm trắc phi là kinh hỷ, kinh ngạc nhưng vui mừng vì đây cũng chính là dịp nàng có thể thể hiện uy quyền thực của mình, còn Triệu hàm Ninh là kinh ngạc lo lắng với thời tiết vẫn còn tuyết rơi như vậy thì đi săn bắn sẽ lạnh đến mức có khả năng chết cóng mất!

"Thiếp có thể..." - Vừa nghe nói Triệu Hàm Ninh toan muốn cáo lui hoàn toàn không có chủ ý xuất đầu lộ diện một chút nào, nhưng lời chưa nói hết liền bị Uông Hữu Đình chặn lại.

"Không thể không đi!" – Uông Hữu Đình hoàn toàn không cho Triệu Hàm Ninh có cơ hội nói ra ý định của mình, y đưa ánh mắt có chút không hài lòng nhìn nàng, nàng cũng đưa ánh mắt vô cùng bất mãn nhìn y.

"Tí ti đột trước không đi được nên có lẽ không biết, săn bắn rất thú vị!" – Trầm trắc phi cười cười. Năm ngoái nàng không được đi vì lúc đó đang bị Uông Hữu Đình cấm túc trong viện nên gần như hoàn toàn không hay biết chuyện này. Triệu Hàm Ninh đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Trầm trắc phi.

"Tí ti đừng lo lắng, có Vương gia luôn bên cạnh hỗ trợ chúng ta nên không sao!" - Nhận ra ánh mắt có phần không thiện cảm của Hàm Ninh nhìn mình, Trầm trắc phi cười nhếch mép càng cố gắng phô trương sự hiểu biết cũng như sự ân cần chu đáo của Uông Hữu Đình. Nàng ta nghĩ ánh mắt của Triệu Hàm Ninh nhìn nàng như vậy là xuất phát từ sự ghen tuông mà thôi nên vô cùng đắc ý.

"Vậy chắc cần chuẩn bị nhiều thứ! Thần thiếp xin phép cáo lui!" – Triệu Hàm Ninh cực kỳ lười vận động trong mùa đông nên cũng lười luôn cả việc diễn kịch, nên không hề có ý định đôi co thêm nữa với Trầm trắc phi nên nhanh chóng lui đi.

"Ta còn có việc nàng cũng chuẩn bị mọi thứ đi!" – Uông Hữu Đình thấy vậy cũng nhanh đứng lên nói bước đi sau.

Vừa đi ra bên ngoài Thiền Tâm viện, Triệu Hàm Ninh liền bắt đầu lèm bèm chửi bới một mình, nàng cảm thấy vô cùng bức tức tại sao nàng chỉ muốn yên ổn nhưng luôn bị lôi kéo vào những chuyện như thế này.

"Áo choàng rất hợp với nàng! Đừng nghĩ ra cách giờ trò vì dù trời có sập xuống nàng cũng phải đi săn bắn!" – Ông Hữu Đình bắt kịp Triệu Hàm Ninh ngay ngã rẽ nói với nàng rồi hướng thư phòng bước đi, để lại một mình Triệu Hàm Ninh ngẩn ngơ đứng nhìn theo y.

.....

"Đi săn đầu xuân, có khi nào ta bị chết công hay không?" – Triệu Hàm Ninh cởi áo khoác ra đưa cho a Hồng cất đi.

"Vương phi đi săn đầu xuân là một dịp rất quan trọng, năm nay người được Vương gia cho đi chung thật sự nô tỳ mừng cho người!" – A Hồng xoa bóp vào gáy cho Triệu Hàm Ninh.

"Ta chẳng biết có gì mà mừng, ta ước gì được ở nhà!" – Triệu Hàm Ninh lắc đầu lèm bèm.

"Bẩm Vương phi có người đến đo quần áo săn bắn!" – Thu Vân bên ngoài vào bẩm báo.

"Nhanh vậy đã cho người chuẩn bị! Trầm trắc phi quả thật làm việc rất hiệu suất!" – Triệu Hàm Ninh nghe gật gù đứng lên hướng phòng khách.

"Tham kiến vương phi!"

"Ừ, đây là những loại vải lụa ta chọn sao?" – Triệu Hàm Ninh nhìn lướt qua 10 khúc lụa trên bàn, tất cả đều màu sắc khá nổi bật nên có chút chán nản.

"Vâng! Vương phi người nhìn trúng khúc lụa nào sao?"

"Trầm trắc phi đã chọn chưa?"

"Dạ vâng Trầm trắc phi chọn màu đỏ này may y phục ạ!"

"ừ ánh nhìn khá tốt, màu đỏ trong sắc trời tuyết rất đẹp!"

"Vậy vương phi người cũng chọn màu đỏ sao... Nô tỳ e rằng không đủ vải để may hai bộ y phục!" - Người thợ may thấy Vương phi cùng đang trầm ngâm nhìn khúc vải đỏ, trong lòng liền dấy lên sự không may nhanh chóng đánh tiếng.

"Nô tài to gan, nếu không đủ sao còn để vào cho Vương phi chọn!" – Thu Vân có chút bức mình liền quát lớn trừng mắt với sự phụ may đỏ.

"không, ta không chọn màu đỏ, ta chọn khúc vải màu tím cuối cùng đó!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt lắc đầu điềm đạm nói, nàng chỉ tiện miệng khen mà thôi lại khiến mọi người hiểu lầm nàng thích khúc vải đó, thật sự ai nói làm chủ từ sung sướng đầu nào.

"Vâng! Vậy nô tỳ xin phép được lấy số đo của Vương phi!"

"Được! Người may cho ta đơn giản thôi, có mẫu cho ta xem qua không?"

"Dạ có đây ạ!" – Người thợ may nhanh chóng lấy xếp giấy đưa cho nàng, nhìn qua các kiểu điều rất rườm rà, nhìn đến hoa cả mắt cuối cùng trong đồng đó Triệu Hàm Ninh cũng chọn một bộ trang phục đơn giản nhất.

"Mẫu này nhưng người bỏ các chi tiết rườm rà này đi!" - Vừa nói Triệu Hàm Ninh đưa ngón tay dài mảnh khảnh nhưng lại có phần cương nghị và xinh đẹp chỉ qua những chi tiết quần ren, dư thừa đó, gương mặt biểu lộ kiểu không thể chấp nhận được.

"vâng ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Bạch lang, Hắc lang

Mùa xuân vừa đến thì mọi việc cũng vì vậy tấp nập kéo nhau đến, sau khi nắm nửa quyền trong Vương phủ Triệu Hàm Ninh cũng vô tình trở nên bận rộn hơn vì phải giải quyết phần nữa những việc lật vật. Loay hoay cũng đến ngày diễn ra hội săn bắn trong hoàng cung, Triệu Hàm Ninh cùng Trầm trắc phi đi xe ngựa đến khu săn bắn luôn, Ông Hữu Đình vì bận công vụ nên vào cung trước và đi chung với đội ngũ trong Hoàng Cung.

Khu sân bắn hoàn toàn xa lạ với Triệu Hàm Ninh, cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều chưa từng vào đây, Trầm trắc phi thì lại có phần quen thuộc nếu tính ra đây là lần thứ 3 nàng ta đến đây rồi. Ngồi xe ngựa sốc nổi hơn nửa ngày đường cuối cùng cũng đến được trường bắn, Triệu Hàm Ninh chỉ hận tại sao thời này không có bánh xe bơm hơi để nàng đỡ phải ê ẩm hết cả người như vậy.

"Khu này đẹp quá đúng không tí ti! Lần đầu muội đến đây cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ giữa mùa xuân lạnh như vậy mà nơi này cây cỏ vẫn rất um tùm!" – Trầm trắc phi ôn nhu cười nói. Nàng ta vừa xuống xe ngựa tinh thần liền vô cùng phấn khởi, trái ngược hoàn toàn với Triệu Hàm Ninh đang đứng cạnh bên.

"Đúng là rất đẹp, đến đây thấy tinh thần thật sự rất thoải mái!" – Triệu Hàm Ninh gật gù, ở trong nam Dương Vương phủ tuy rộng rãi nhưng chỉ loanh quanh mãi cũng nhiều đó khiến nàng có chút nhàm chán, nay được đến đây lại thấy vô cùng tự do tự tại. Tuy có chút lạnh giá nhưng nhìn cảnh vật như vậy cũng có thể chấp nhận chịu đựng được.

"Chúng ta sẽ ở bên cánh phía tây! Vương gia nói phía đông gió lớn thổi sẽ bị lạnh hơn phía tây một chút!" – Trầm trắc phi cười vừa đi chậm rãi vừa ôn nhu nói, nàng đương nhiên cũng biết phía đông lạnh như thế nào, năm ngoái được an vị ở phía đông đã khiến nàng bị nhiễm phong hàn ngay sau đó, trong lòng nàng ta vui sướng vì nghĩ rằng Ôn Ưng Đình chắc chắn nhớ đến chuyện đó mà lần này đã dời về phía tây.

"Vương gia thật có lòng!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt tay vô thức nắm chặt áo choàng đen bên ngoài. Ban đầu nàng cũng không mấy thích sắc màu của Hắc Lang nhưng càng dùng càng thấy nó vô cùng tiện lợi, không chỉ ấm áp mà giống lời Ôn Ưng Đình nói, nó nhẹ nhàng khiến cho hoạt động của nàng có thể trở nên nhanh nhẹn hơn.

"Đến rồi phòng của chúng ta cạnh bên nhau, cách nhau cái sân nhỏ thôi! Tí ti nghỉ ngơi trước ạ, có gì thì gọi muội muội!" – Trầm trắc phi vô cùng quen thuộc địa hình có cảm giác như nàng ta chính là chủ nhà còn Triệu Hàm Ninh chính là khách đến chơi mà thôi.

"Đa tạ muội muội! Muội cũng nên về nghỉ ngơi một lát!" – Triệu Hàm Ninh cười hiền gật đầu hướng phòng của mình bước đến a Hồng là a hoàn được chọn đi theo Triệu Hàm Ninh đi trước vào bên trong quan sát.

"Phòng cũng khá ấm áp!" – Triệu Hàm Ninh vào phòng đảo một vòng nhìn thấy cửa sổ đều được chặn lại bằng vải bông, lò sưởi thì than hồng được đốt có lẽ đã được đốt lên từ trước đó, vô cùng hài lòng nói.

"Vâng Vương phi, Vương gia đặc biệt dặn dò sắp xếp vì người nói Vương phi rất sợ lạnh!" – a hoàn sai sử hầu hạ tại phòng cười nói.

Triệu Hàm Ninh nghe vậy có chút ngạc nhiên rồi mỉm cười không nói gì thêm nữa. Trong lòng dâng lên một cội ấm áp vô cùng.

"Vương gia thật có lòng với vương phi!" – A hồng nhanh chóng tiến đến nhận áo choàng bên ngoài của Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói.

"Được rồi! Đừng hốt hù lo nữa! A Hồng người chuẩn bị một bộ trang phục cho ta thay một lát còn đi diện Thánh!" – Triệu Hàm Ninh liếc nhẹ a Hồng nhắc nhở, nàng ta biết tính a Hồng nếu không ngăn lại không khéo sẽ vì những chuyện này mà vui vẻ nói cả một ngày trời.

"Vâng Vương phi!" – A Hồng tuy bị la nhưng lại vô cùng vui vẻ, nàng vui vẻ vì Vương gia quan tâm đến Vương phi chứng tỏ trong lòng người đã có vị trí nhất định cho Vương phi của mình. Nàng ta biết Vương phi là mình một mặt vì nàng mắc cỡ mà thôi.

Nghỉ ngơi tầm 1 canh giờ thì có người đến mời Triệu Hàm Ninh đến chánh điện diện Thánh cũng như dùng bữa tối! Triệu Hàm Ninh nhanh chóng chuẩn bị rồi đi. Ra đến cửa phòng liền thấy Trầm trắc phi bước qua cửa.

"Gặp qua tí ti!" – Trầm trắc phi nhún người hành lễ.

"Chúng ta cùng đi nào!" – Triệu Hàm Ninh cười gật đầu.

"Chiếc áo choàng của tí ti thật sự nhìn rất đặc biệt!" – Trầm trắc phi nhìn chiếc áo choàng bên ngoài của Triệu Hàm Ninh, tuy một màu đen tuyền có chút u ám nhưng khoác lên người lại nhìn vô cùng khí chất, nhìn lông bên ngoài vô cùng mịn liền biết chính là đồ thượng hạn.

"Áo choàng của muội muội cũng rất xinh xắn, đường thiêu rất tinh tế, tay nghề của sư phụ thiêu này quả thật rất cao!" – Triệu Hàm Ninh cũng nhìn trang phục Trầm trắc phi liền khen một câu tán thưởng.

"Tí ti quá khen!" – Trầm trắc phi nghe thấy như vậy vô cùng cao hứng cười tươi đáp lại, nàng ta đương nhiên biết áo choàng của mình vô cùng tinh xảo vì nàng ta đã dành không ít thời gian để chăm chút cho nó.

Từ xa đã nhìn thấy Ôn Ưng Đình dáng cao cao vẻ ngoài băng lạnh trong bộ y phục màu xanh đậm khoác bên ngoài áo choàng màu xám đứng ngay cửa đang trò chuyện cùng với Ôn Ưng Đại. Y liếc mắt liền phát hiện hai người đang bước đến, quả thật ở góc độ này nhìn y vô cùng tuấn tú, phải nói dù Ôn Ưng Đại cũng không thua nhưng đứng bên cạnh lại có phần lép vế hơn.

"Gặp qua Vương gia, Đông Dương vương gia!" – Triệu Hàm Ninh cùng Trầm trắc phi cùng nhau cúi người hành lễ với hai người.

"Ừ!" – Ôn Ưng Đình nhìn qua hai người trước mắt một lượt, ánh mắt dừng lại trên gương mặt trắng hồng có chiếc mũi đã đỏ tấy lên vì lạnh của Triệu Hàm Ninh. Hai ánh mắt chạm nhau Triệu Hàm Ninh trung ra nụ cười đáp lại.

"Trời có vẻ ngày càng lạnh hơn!" – Triệu Ưng Đại nhìn qua người nữ nhân quần kit bụng trước mặt cười cười nói.

Trầm trắc phi đứng bên cạnh có phần thụ phía sau một tí vì giai cấp, trong lòng hiện nóng như lửa đốt, nói tư sắc nàng nhận thấy mình rõ ràng trội hơn, nói về mặc đẹp nhìn chiếc áo đen đúa trên người Triệu Hàm Ninh tuy có thương hạn nhưng có gì đặc sắc hơn trang phục nàng đang bận chứ, nhưng mọi ánh mắt của cả hai người trước mặt cứ chỉ đặt trên người của nàng ta.

"Vương gia!" – Trầm trắc phi không cam lòng khê lên tiếng.

"Chúng ta cùng nhau vào trong!" – Uông Hữu Đình nhìn Trầm trắc phi một cái gật khê đầu rồi xoay người hướng vào trong. Đoàn người cứ thế lục đục đi theo vào trong, Trầm trắc phi mang một bụng không vui đi theo vào, ngoài mặt nàng luôn tươi cười ôn nhu, nơi này nàng đã đến được 2 lần rồi, các vị phu nhân tiểu thư đều gần như quen mặt. Không tin không nổi hơn hẳn Triệu Hàm Ninh.

"Hoàng thượng, Trầm quý phi cát tường!" – Mọi người cùng nhau hành lễ. Do mùa đông của năm nay đặc biệt lạnh nên Hoàng Hậu phụng thể không khỏe đành ở lại hậu cung không đến trường sân bắn được.

"Đứng lên đi! Đã lâu bốn Vương không gặp Nam Dương Vương phi hình như là từ hôm sinh thần của Hoàng Hậu rồi!" – Hoàng Thượng vô cùng cao hứng cười cười nói, nhìn chiếc áo choàng trên người nàng trong bụng ông liền có đáp án. Kỳ thực chiếc áo choàng đó có 2 cái, một trắng một đen được cống tặng ông lấy cái màu trắng tặng cho Trầm quý phi và một cái ban thưởng cho Uông Hữu Đình, không nghĩ y lại mang nó cho Vương phi.

Nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng quan sát chiếc áo Trầm quý phi cũng vô thức đưa tay lên sờ chiếc áo choàng trắng muốt nàng ta đang choàng bên ngoài.

"Hoàng Thượng đó có phải..." – Trầm quý phi là người tinh tường khê lên tiếng.

"Quý phi thật tinh mắt, chiếc áo choàng này với chiếc của nàng là giống nhau chỉ khác màu nhau mà thôi! Đều là nước lã giềng cống tặng được mệnh danh là Bạch Lang và Hắc lang, ta biết nàng đặc biệt thích áo choàng lông màu trắng nên tặng nàng. Còn một cái màu đen thì Nam Dương vương gia được ban thưởng không nghĩ tên nhóc này lại mang cho Vương phi!" – Hoàng Thượng gật gù cười cười nói, ông ban đầu còn nghĩ màu đen đương nhiên dành cho nam nhân, nay nhìn nữ nhân choàng áo đen thấy cũng không xấu xí gì mà ngược lại còn thấy Nam Dương Vương phi phía trước có phần nổi bật hơn.

Mọi người có mặt đều vô cùng ngạc nhiên, Bạch Lang và Hắc Lang có thể ai cũng từng được nghe qua, là áo choàng ám nhát trên đời, tuy vô cùng mỏng manh cũng như nhẹ nhàng nhưng lại giữ cơ thể rất ấm áp, được làm từ lông cừu Thanh Tạng và lông vũ của thiên nga quý giá vô cùng. Chỉ sợ có tiền cũng không mua được. Uông Hữu Đình chỉ nhếch nhẹ môi đáp lại ánh mắt ẩn ý của Hoàng thượng nhìn y.

Triệu Hàm Ninh nghe nói vậy có chút bất ngờ không nghĩ lại lịch chiếc áo lại hoành tráng đến như vậy, nàng cứ ngỡ Uông Hữu Đình mua được chiếc áo tốt lại thấy nàng sợ lạnh liền tặng cho nàng mà thôi. Trầm trắc phi đứng phía sau nghe nói hận ý đầy trong đáy mắt chỉ tiếc không có cách nào bộc phát lên được.

"Màu sắc có phần không thích hợp cho nữ nhi dùng lắm!" – Uông Hữu Đại cũng có chút ngạc nhiên, nhưng không quá kinh ngạc như mọi người vì đêm giao thừa những điều còn kinh ngạc hơn y cũng đã chứng kiến rồi.

"Nàng ấy thích như vậy!" – Uông Hữu Đình nghe Hữu Đại nói không những không ra sức cãi lại mà gật đầu khê khàng nói. Nếu là chiếc áo trắng muốt kia không chừng nàng ta sẽ không để mắt đến đó chứ.

Mọi người trong sảnh người trước người sau biết câu chuyện Bạch Lang, Hắc Lang đều trầm trồ nhìn về phía Triệu Hàm Ninh, nàng tuy kiếp trước thường đóng vai ác nhưng bây giờ liền có cảm giác da mặt mỏng quá chịu không được.

"Vương gia thật có lòng với ti!" – Trầm trắc phi ngồi bên cạnh khê giọng nói – "Áo quý như vậy, thảo nào sờ vào cảm giác rất khác!" – Nàng ta vừa nói vừa đưa tay sờ vào chiếc áo ánh mắt đưa ra vẻ vô cùng ngưỡng mộ cũng như cam chịu.

"Vương gia có lòng!" – Triệu Hàm Ninh lười cùng nàng ta diễn kịch, hiện tại chỉ mong đám đông dừng bàn tán về nàng nữa mà thôi. Trong lòng không khỏi ca thán có vẻ kiếp trước nàng điều khiển dư luận nhiều quá nên kiếp này bị dư luận chia mũi dùi!

Mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi thì bắt đầu bị tiếng xì xào phía bên ngoài gây chú ý, bên ngoài một nhóm người đi vào gồm có ba người hai nam và một nữ nhanh chóng tiến vào trong hướng Hoàng thượng và Trầm quý phi hành lễ. Nhìn trang phục ăn bận trên người cũng như diện mạo có thể biết được họ chắc chắn là người ngoại quốc.

"Tham kiến hoàng thượng và quý phi kim an!" - Một người trong nhóm ba người lên tiếng.

"Các vị bình thân!" – Hoàng Thượng vô cùng hào sảng cười nói.

"Thật sự là quá trùng hợp khi mà lần đi sứ này của chúng thần lại ngay dịp đi săn bắn hoàng gia! Thật sự quá quý hóa rồi!" – Người đàn ông còn lại có dáng người uy nghiêm lên tiếng bằng tiếng anh, người đàn ông trẻ liền nhanh chóng phiên dịch lại cho mọi người. Cả Uông Hữu Đình cùng Uông Hữu Đại đều đồng loạt không hẹn cùng đưa mắt nhìn về Triệu Hàm Ninh, nàng cũng có chút ngạc nhiên rồi vỡ lẽ ra thì ra họ là đoàn sứ giả, trong nhóm có 1 người biết ngôn ngữ Đông Hoa nên liền thành phiên dịch.

"không có gì! Hẹn nhau không bằng trùng hợp!" – Hoàng thượng nghe vậy cũng vui vẻ cười cười nói lại, người nam nhân trẻ lập tức phiên dịch lại. – "Ta nên xưng hô như thế nào với các vị!"

Note: mọi người ơi! mèo cố gắng cuối tuần này có thêm một chương nữa rồi tuần sau đi công tác 4 ngày về sẽ thêm chương 27 nè. Mọi người like cmt khích lệ mèo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quận chúa

"Bẩm Hoàng thượng! Chuyến đi sứ lần này nhóm chúng thần có ba người, người này chính là quận chúa tên là Xa Ly (Sally), quan Jem và thần là phiên dịch là Yeng!" – Người tên Yeng nhanh chóng nói.

Mọi người trong khán phòng đều nhìn nhau bàn tán, đoàn sứ thần lần này người nhìn hoàn toàn không giống với mọi người trong đất nước này, người gì mà da lại trắng nõn nà, mắt xanh tóc không phải màu đen mà lại màu vàng. Không những vậy, nhất là người nữ nhân là quận chúa kia, ăn bận lại có chút không tốt, phụ nữ lại bận đồ hở ngực ra như vậy, trong thời đại nho giáo như vậy thật là không được thuần phong mỹ tục.

"Được! Ta đã chuẩn bị sẵn chỗ ngồi xin mời mọi người cùng nhau dùng thiện!" – Hoàng Thượng vừa nghe đến có quận chúa Sally thì liền hiểu ra ngụ ý của xứ đoàn lần này, nhìn nàng công chúa mắt xanh da trắng vô cùng xinh đẹp nhưng vẻ mặt lại có chút cao kiêu nhìn càng thu hút. Ông liền đưa mắt nhìn về phía Ưông Hữu Đình.

"Phải ngồi dưới đất ăn thật à! Nhìn mắt vệ sinh quá!" – Sally nhú mày nói vô cùng không hài lòng. Khó chịu nhìn vị quan tên Jem.

"Quận chúa cố chịu đựng!" – Jem nhanh chóng đáp lại! Giọng nói có phần khuyên nhủ xu nịnh.

"Không phải vì nhiệm vụ ta sẽ không đòi nào ăn chung với tụi mang di này!" – Sally khó chịu lại nói. Âm thanh đối đáp của hai người không hề có chút giữ kẽ nào, vì họ tin rằng nơi này chắc sẽ không có ai hiểu được ngôn ngữ của họ.

"Nàng hiểu họ nói gì không?" – Ưông Hữu Đình nghe hoàn toàn không hiểu nhưng nhìn nét mặt Sally có thể đoán ra đôi chút! Nghiêng người hỏi nhỏ với Triệu Hàm Ninh, nàng đang thả hồn vào những món ăn đang được dâng lên có chút giật mình thoáng qua, chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

Trầm trắc phi ngồi bên cạnh thấy hành động có chút ám muội cùng như thân mật như vậy giữa hai người nên vô cùng không vui, nhưng trước mặt rất nhiều người, đặc biệt những phu nhân tiểu thư con nhà quý tộc khác đều đang nhìn về phía này nàng chỉ có thể cố gắng trung ra bộ dạng vô cùng vui vẻ mà thôi.

"Người phụ nữ ngồi bên cạnh chàng ấy là ai?" – Sally nhìn Ưông Hữu Đình rồi nói. Ánh mắt có chút không thiện ý nhìn về phía Triệu Hàm Ninh.

"Theo như thần biết chính là vợ chính của ngài ấy!" – Jem lại cung kính đáp. Vì bàn của xứ thần được sắp xếp cạnh bên chỗ ngồi của hai người cho nên Triệu Hàm Ninh có thể dễ dàng nghe rõ tất cả những gì nàng ta đang nói. Theo phản xạ nàng ngước mặt lên nhìn Ưông hữu Đình một cái, hóa ra người công chúa Sally này để ý lại là y.

"Cũng xinh xắn nhưng tầm thường!" – Sally lại nói, lần này một bên mày của Triệu Hàm Ninh khẽ nhướng lên. Nàng cố gắng như thể không quan tâm nhưng những lời nói đó cứ chui tuột vào tai nàng thì thật sự khó chịu.

"Nếu ta gả vào Đông Hoa nhất định phải là vợ chính của y! Nàng ta không xứng ở bên cạnh một người đàn ông nam tính như vậy!" – Sally lại nói, không hề kiên dè bất kỳ một ai. Triệu Hàm Ninh nghe như vậy vô thức đưa mắt quan sát Ưông Hữu Đình vẫn im lặng trầm mặc thưởng thức đồ ăn, nhìn thấy ánh mắt nhìn của Triệu Hàm Ninh y chậm rãi bỏ đũa xuống nhìn nàng.

"Sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị?" – Ưông Hữu Đình ôn nhu dịu dàng nói, âm lượng vô cùng nhỏ nhưng vẫn đủ để Trầm Băng ngồi gần đó nghe thấy, nàng ta như không tin vào tai mình Ưông hữu Đình lại có thể dịu dàng ân cần đến như vậy sao! Hoang mang đến mức vô thức làm vẩy nước canh lên trang phục của mình.

"Á!" – Trầm trắc phi bị canh nóng đổ lên người khẽ lên tiếng, cả hai người Ưông Hữu Đình cùng Triệu Hàm Ninh đều tập trung sự chú ý vào nàng ta!

"Không sao! Thiếp chỉ là trượt tay mà thôi! Thật thất lễ! Xin phép gia cho thiếp lui vào thay đổi y phục!" – Trầm Băng cười dịu dàng nói, sự thất thố này thật sự khiến nàng như muốn chết đi tại chỗ, người đó giờ chưa bao giờ gây ra lỗi lầm như nàng, lại có thể trước mặt nhiều người mà lại như vậy.

Ưông Hữu Đình ánh mắt nhìn lướt qua Trầm trắc phi, nhìn thấy vệt nước còn vương trên y phục khẽ gật nhẹ đầu đồng ý. Thấy sự ưng thuận của y nàng ta nhanh chóng đứng lên lặng lẽ lui ra bên ngoài.

"Người đàn bà ấy là ai?" – Sally lại lên tiếng.

"Là vợ thứ hai của Vương gia!"

"Nhìn tư sắc cũng không tệ! Ta không thích nàng ta! Sau này phải đuổi đi!" – Sally không ngần ngại nói ngay suy nghĩ của mình. Triệu Hàm Ninh đưa trên tay khựng lại đôi chút khi nghe những việc này, quả thực nàng công chúa này vào Nam Dương Vương phủ chắc chắn chó gà sẽ không được yên mà.

"Đi đường mệt lắm sao Vương phi, ta thấy nàng mãi vẫn chưa động đũa!" – Ông Hữu Đình thấy Triệu Hàm Ninh vẫn không chú tâm ăn uống có chút khó hiểu.

"Vương gia quan tâm, chỉ là thiếp vẫn còn chút khó chịu do phải ngồi xe ngựa khá xa mà thôi" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt đáp, nàng định bụng sẽ không nói cho y biết những điều nàng nghe thấy, dự ý của Sally là muốn nàng rời khỏi đó chẳng phải là tâm ý của nàng hay sao, chưa kể đến vì lời hứa hai năm, thật sự nàng cũng muốn xem Ông Hữu Đình dùng cách gì để giải quyết cô công chúa Sally này. Tự dưng trong người lại nảy lên ý định muốn xem mọi người diễn trò như thế nào, chỉ mới nghĩ đến điều đó Triệu Hàm Ninh đã thấy có chút buồn cười.

...

"Băng nhi!" – Vừa về đến viện thay đổi xiêm y khác vừa đi ra bên ngoài liền gặp Trầm quý phi đi đến.

"Tham kiến Trầm quý phi!" – Mọi người đồng loạt hành lễ.

"Đứng lên hết đi! Chúng ta đi dạo một chút!" – Trầm quý phi xinh đẹp như hoa cười tươi nhìn Trầm Băng.

"Vâng thưa ti tì!" – Trầm trắc phi cũng vui vẻ cười đáp ứng.

"Muội sống dạo này như thế nào! Đừng có ý giấu ta, ta chưa bao giờ thấy muội lại thất thố như vậy, huống chi lại thất thố trước rất đông người quả là chuyện không thể hiểu được!" – Trầm quý phi chậm rãi nói, người muội muội này của nàng là cùng mẹ sinh ra, cả hai từ nhỏ rất thân thiết hiện tại đều trở thành con dâu hoàng gia tuy rằng nàng đã từng khuyên nhủ Trầm băng nên nghĩ đến thân phận khi gả vào cửa Nam Dương vương phủ nhưng nàng ta nhất quyết không nghe. Nhưng không nghĩ khi vào làm trắc phi nàng ta lại có thể nắm trọn quyền chủ mẫu trong phủ, thật sự không khiến Trầm gia thất vọng.

"Thật sự không dám giấu ti tì, dạo gần đây thật sự có chút chuyện khiến Băng nhi phiền lòng!" – Trầm Băng ảo não nói, thật sự dạo gần đây nàng vô cùng bất an, quyền lực dần dần mất khỏi tay nàng, Vương gia lại có phần ôn hòa với Vương phi, mọi thứ đều như đang cố gắng công kích nàng.

"Ta biết ngay khi nhìn thấy áo choàng Hắc Lang Nam Dương vương phi choàng thì ta đã đoán ra được phần nào!" – Trầm quý phi quý phái uy nghiêm ngồi lên ghế trong một cái đình nhỏ.

"Đúng vậy! Muội không biết vì sao, dạo này nàng ta rất lạ, hành sự lạ, suy nghĩ cũng lạ... Đặc biệt cách đối xử với Vương gia cũng rất lạ! Muội không biết vì sao lại có cảm giác hai người bọn họ..." – Nói đến đoạn này nước mắt lưng tròng lăn nhẹ trên gương mặt mỹ miều của Trầm trắc phi.

"Thay đổi nhiều đến thế nào?" – Trầm quý phi nghe nó khẽ nhíu mày. Tuy trong hoàng cung tường cao cách biệt, nhưng nàng cũng có nhận được nguồn tin từ bên ngoài truyền vào, Nam Dương Vương phi tự mình đứng ra kinh doanh, kiếm về không biết bao nhiêu là bạc, bản tính thay đổi hoàn toàn. Nhưng Trầm quý phi đợi mãi cũng không thấy Trầm Băng gửi thư vào cung nên nghĩ chắc không sao, đến hôm nay gặp mặt liền thấy không phải đơn giản như vậy.

"Thật sự như một con người khác, điềm tĩnh, thông minh và cực kỳ giỏi hoạt ngôn!" – Trầm trắc phi vừa nói ánh mắt lóe lên tia hận thì sâu đậm.

"Như một con người khác! Nàng ta thật sự rất thông minh! Ta đã cố gắng quan sát biểu cảm của nàng ta suốt buổi! Nhưng hoàn toàn ôn hòa như nước!" – Trầm quý phi chậm rãi nói – "Muội phải cố gắng lên, trong kỳ đi săn này, phải thể hiện mình thật tốt, ta sẽ cố gắng giúp muội kéo nàng ta xuống! ta sẽ cố gắng tìm cách nâng muội thành Bình thê."

"Thật sự được sao ti tì?" – Nghe Trầm quý phi nói, Trầm trắc phi hớn hờ vô cùng, nàng chỉ ước rằng mình có thể làm được điều đó ngay lập tức, chỉ cần nhớ đến thái độ ân cần của Ông Hữu Đình dành cho Triệu Hàm Ninh đã khiến lòng ngực nàng như bị bóp nghẹn đến không thể thở được.

"Ta là ai điều ta nói sao lại không!" – Trầm quý phi cười thành tiếng nói.

"Ti tì đã nói như vậy, muội vô cùng biết ơn người! Người đúng là ti tì tốt của muội!" – Trầm trắc phi cười hớn hờ, vẻ mặt đau thương ban nãy đã không còn nữa.

"Chúng ta là ti muội tình thâm cơ mà! Ta không giúp muội thì ai giúp được muội!" – Trầm quý phi cười chạm nhẹ bàn tay của Trầm Băng.

... Buổi tiệc tối nhanh chóng kết thúc vì mọi người ngày hôm nay đều đã phải di chuyển khá xa để đến được nơi này, mặt khác ngày mai còn diễn ra hội thi tài săn bắn đầu tiên cho nên Hoàng thượng ra lệnh cho tất cả mọi người sau khi dùng bữa đều tự túc ra về nghỉ ngơi.

Ông Hữu Đình vừa đứng lên thì sứ giả Yang liền đến ngăn cản.

"Bẩm Đông dương vương gia, quận chúa Sally muốn gặp ngài một lát ạ!" – Yang cười cười nói ánh mắt có chút tinh quái nhìn sang Triệu Hàm Ninh, nàng hoàn toàn không có hứng thú trước màn chàng chàng thiếp thiếp của quận chúa Sally nên không quan tâm lắm nhưng nhẹ người nhanh chóng cất bước rời đi. Ông Hữu Đình không vội đáp lại cũng nhìn theo Triệu Hàm Ninh dáng người cương nghị điềm đạm bước đi dứt khoát. Trong lòng đột nhiên thờ dài.

"Quận chúa nên về nghỉ ngơi đi, ta tin chắc hôm nay người đi cũng khá mệt rồi, ngày mai chúng ta còn có một ngày dài hoạt động trên yên ngựa cho nên

ta không tiện! Người nói lại với người!" – Dứt khoát từ chối rồi khẳng khái bước đi về phía viện của mình.

Triệu Hàm Ninh thật sự bị gió nơi này thổi đến mức lạnh tận xương tủy nên không ngắm trăng sao gì mà cứ thế cuốc bộ nhanh nhất có thể về viện của mình.

"Lạnh quá cứ có cảm giác sắp biến thành cục băng mất rồi!" – Triệu Hàm Ninh nói, tay cầm ngay chung trà nóng đưa lên miệng uống để cố gắng lấy lại sự ấm áp cho cơ thể.

"Vương phi, người sao lại không ở lại xem quận chúa kia nói gì với Vương gia, người không sợ sao?" – A Hồng ngập ngừng nói, ban nãy thấy chủ nhân một nước bỏ đi trong lòng nàng vô cùng khó hiểu nhưng không tiện lên tiếng đành ngậm một bụng âm ức về đến phòng.

"Ồ trong phòng thật sự thoải mái, ấm áp quá! Ngày mai không đi săn bắn có được không nhỉ?" – Triệu Hàm Ninh nghe rõ ràng câu hỏi nhưng nàng cố ý nói sang chuyện khác, nàng không muốn bàn luận đến vấn đề này.

"Vương phi..." – A Hồng lại tính lên tiếng thì vì người đẩy cửa bước vào mà ngưng ngang câu nói.

Note: Mèo đi công tác đây, cuối tuần về sẽ post chương mới như hẹn cho cả nhà nhé. Nhớ like, cmt, vote khích lệ tinh thần của mèo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ngủ đi

Uông Hữu Đình về đến viện liền đi thẳng đến cửa phòng Triệu Hàm Ninh muốn hỏi nàng vì sao lúc này lại đi về như vậy thì vô tình nghe một màn đối đáp của chủ tớ cả hai người, thấy nàng không thèm trả lời y không nhịn được mà đẩy cửa bước vào bên trong.

"Gặp qua Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh cùng với a Hồng nhanh chóng hành lễ, ánh mắt Uông Hữu Đình đặt lên người nữ nhân vẫn còn choàng áo Hắc Lang trên người đang ung dung trước mặt mình.

"Ừ!" – Uông Hữu Đình ánh mắt vẫn không rời Triệu Hàm Ninh, y chậm rãi ngồi xuống đối diện nàng. A Hồng nhanh chóng bước ra bên ngoài đóng cửa lại.

"Hiện trời cũng khuya Vương gia và Vương phi cần nghỉ ngơi sớm, mọi người chia nhau ra canh gác không để người khác làm phiền, nếu như không có chuyện gì gấp sáng ngày mai hãy báo! Tất cả đất xa một chút, xem như không nghe, không thấy gì!" – A Hồng nhanh chóng phân phó với đám a hoàn và lính canh bên ngoài, tất cả đều nhanh chóng hiểu ý chia nhau ra mỗi người một vị trí.

"Vương gia, có chuyện gì sao ạ?" – Triệu Hàm Ninh đứng là bị dọa đến hoảng, cuối cùng phải lên tiếng trước tiên.

"Nàng nói xem!" – Uông Hữu Đình nhìn Triệu Hàm Ninh nhướn mày.

"Trời cũng khuya Vương gia nên nghỉ ngơi sớm, sáng mai còn phải dậy sớm nữa mà!" – Triệu Hàm Ninh cười tươi rồi nói, trong lòng liền hồi không yên.

"Đúng vậy ta cũng đang có ý đó!" – Uông Hữu Đình không thể hiện thái độ nói, thật sự y cũng muốn xem lần này nàng sẽ thoát thân như thế nào.

"Vậy để thần thiếp báo người..." – Triệu Hàm Ninh nói chưa dứt câu thì đã bị một lực mạnh kéo cứ thế cả người té xuống giường, Uông Hữu Đình cứ thế ở phía trên đối mặt với nàng.

Nói kiếp trước nàng vẫn chưa gả cho ai cả, người yêu cũng có vài người nhưng tất cả đều dừng ở nụ hôn chưa tiến xa hơn, còn về kiếp này thì thật sự đến tay còn chưa được nắm thì làm sao có thể có kinh nghiệm từng trải cho được. Trong lòng dù vô cùng hỗn loạn nhưng bên ngoài Triệu Hàm Ninh vẫn cố gắng giữ vẻ mặt vô cùng bình thản nhìn thẳng ánh mắt như mặt hồ của Uông Hữu Đình.

"Vương gia! Đối với người thiếp không khác gì bất kỳ người phụ nữ nào khác! Nhưng nếu như người vẫn cương quyết thì đương nhiên một người vợ sẽ phải phục tùng phu quân của mình." – Triệu Hàm Ninh ngưng câu nói của mình lại, bàn tay tuy đã cố gắng kiềm chế nhưng sự run rẩy vẫn có thể nhận ra, nàng chậm rãi cố gắng mở từng chiếc cúc trên áo của mình. Ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn thẳng ánh mắt Uông Hữu Đình.

Khi chiếc cúc thứ ba được tháo rời thì bàn tay nàng đang lạnh vô cùng đột nhiên được truyền đến hơi ấm, Uông Hữu Đình nắm lấy bàn tay nàng, y không nghĩ đôi bàn tay đó lại lạnh như vậy. Những câu nói, những cử chỉ dù chỉ là sự run rẩy khe khẽ của nàng y cũng có thể cảm nhận được, người đủ thông minh liền có thể hiểu rõ trong câu nói của nàng chứa đựng sự hâm dọa vô cùng.

"Ngủ đi!" – Uông Hữu Đình giọng nói có chút khàn nói, y nhẹ nhàng lách ra khỏi người nàng và nằm yên vị bên cạnh. Nhắm mắt an yên không nói bất kỳ điều gì cũng không thể hiện bất kỳ một biểu hiện gì trên gương mặt, trong lòng y hiểu rõ, Triệu Hàm Ninh vẫn chưa chấp nhận y, chưa từng có ý định

chấp nhận y cho dù y đã cố gắng thể hiện lòng mình với nàng.

"Vương gia! Ngủ ngon!" – Triệu Hàm Ninh vô cùng bất ngờ trước hành động của y, bàn tay lạnh giá của nàng vẫn còn vương hơi ấm của lòng bàn tay y, hơi ấm khiến người khác cảm thấy nghiện đến nao lòng. Nằm yên bên cạnh Ôn Hưu Đình, Triệu Hàm Ninh cũng không dám nhúng nhút, nhìn nét mặt không cảm xúc của người bên cạnh trong lòng nàng thờ dãi.

"Ừ!"

Trời vừa ửng đỏ thì Ôn Hưu Đình liền rời giường, nhìn người nằm bên cạnh vẫn còn say giấc nồng mà trong lòng trôi lên một chút tức giận - "Vì sao có thể ngủ ngon như vậy, trong khi y gần như cả đêm không chợp nổi mắt!"

Khi mặt trời sáng tỏ hơn chút a Hồng liền đẩy cửa vào gọi Triệu Hàm Ninh dậy, thấy sắc mặt nàng uể oải thì mặt nàng ta ửng đỏ cười khoái chỉ khiến Triệu Hàm Ninh dở khóc dở cười, không lẽ mọi người nghĩ một mảng ôm xôm hóm qua chính là... Nghĩ đến đây chính mặt của Triệu Hàm Ninh cũng nóng rang lên thảm trách da mặt sao mỏng quá.

"Vương phi, người nhanh chóng chuẩn bị! Vương gia đã dậy từ rất sớm hiện đang dùng bữa với Trầm trắc phi ạ!" – a Hồng ngưng lại cười quái dị khiến Triệu hàm Ninh vô cùng ái ngại – "Vương gia nói, để Vương phi ngủ thêm chút hãy gọi nàng dậy! Sớm sương còn nhiều lạnh lắm!"

"Ồ!" – Triệu Hàm Ninh nghe thấy có chút vui vẻ, ít ra tên đó cũng có chút lương tâm.

"Vương phi nhanh chóng còn kịp ăn điểm tâm!" – A Hồng cười nói, nhìn mặt nàng ta coi bộ còn hạnh phúc hơn chủ nhân nhận được lời quan tâm đó nữa cơ chứ.

"Người đó, đừng có trưng bộ mặt đó cho người khác thấy, không khéo người ta nghĩ người có hỷ sự!" – Triệu Hàm Ninh lắc lắc đầu chậm rãi xoay người ra cửa.

"Vương phi người cứ chọc nò tỳ!" – A Hồng có chút mắc cỡ.

Chưa kịp đi đến cửa thì cửa đã mở ra, bên ngoài một a hoàn đang bê gì đó cũng có chút giật mình khi thấy Vương phi đang đứng ngay cửa.

"Tham kiến Vương phi!"

"Ừ!"

"Bẩm Vương phi! Đây là thức ăn vương gia cho người chuẩn bị cho người! Mời người dùng cho nóng!" – a Hoàn nhanh chóng đặt thức ăn xuống bàn. Triệu Hàm Ninh nhếch bên mày thái ngạo xuống bàn nhìn những món ăn đang được bày trên bàn.

"Vương gia đang ở đâu?" – Triệu Hàm Ninh lơ đãng, tay bắt đầu múc muỗng cháo nóng lên miệng nói.

"Dạ bẩm, hiện Vương gia cùng Trầm trắc phi đang đi dạo một chút!"

"Ừ! Người lui ra đi!" – Triệu Hàm Ninh nghe vậy gật gù, khoát tay cho a hoàn lui đây.

"Vương phi, người đừng nằng nệ tỳ nhiều chuyện, nhưng hiện mối quan hệ giữa người và Vương gia đã cải thiện, người nên tận dụng thời gian này để có được tâm ý của Vương gia..." – A Hồng thấp giọng nói, nàng vừa nghe nói Vương gia đang dạo chơi cùng Trầm trắc phi liền thấy bất bình cho chủ nhân mình.

"A Hồng, người sống cùng với Thu Vân nhiều quá nên bị lây tính nỏi nhiều của nàng ta rồi à?" – Triệu Hàm Ninh nghe vậy không giận cũng không vui nhàn nhạt nói. Sáng nay tỉnh dậy nàng thấy thời tiết có chút lạnh hơn nên trong người liền có chút không thoải mái, nếu được chọn nàng liền cáo bệnh trốn luôn trong phòng.

"Vương phi..." – A Hồng nghe vậy toan mở miệng nói thêm nhưng Triệu Hàm Ninh giơ tay ngăn lại, nàng thật sự không có tâm tình nghe những thứ như vậy, chuyện Ôn Hưu Đình muốn ở cùng ai, ăn cùng ai, đi cùng ai nàng hoàn toàn không quan tâm, nói với nàng những việc đó khi tâm tình nàng không thoải mái chỉ khiến nàng thêm có chút bức mình.

"Thay y phục giúp ta!" – Nhận ra tâm tình chủ nhân không tốt nên a Hồng nhanh chóng không nói thêm lời nào, nhanh tay thay y phục đi sẵn cho nàng.

Quả như đã dự đoán bộ y phục sẵn sẵn của Vương phi Triệu Hàm Ninh vô cùng đơn giản, chỉ một màu đơn thuần không quá nổi bật cũng không có cầu kỳ kiểu cách, nhưng được cái lại nhìn nàng bạn có phần nhanh nhẹn. Riêng Triệu Hàm Ninh lại thấy bộ đồ này thật sự thoải mái, những trang phục cổ đại quá rườm rà khiến nàng cảm thấy bộ trang phục này vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái.

"Vương phi người khoác áo choàng này nhé!" – A Hồng tuy vô cùng không hài lòng về bộ y phục vương phi chọn, nên tìm chiếc áo choàng màu xanh biển có thêu hoa bên dưới vô cùng sắc sảo nổi bật đưa đến trước mặt nàng với ý muốn nàng chọn nó để làm giảm nét đơn điệu của bộ y phục đang bạn.

"Không ta lạnh lắc Hắc Lang vẫn thích hợp nhất!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt hướng Hắc Lang nói, a Hồng đành ngậm ngùi lấy Hắc Lang khoác lên bên ngoài cho chủ nhân mình.

Đến khi Triệu Hàm Ninh di chuyển đến bãi tập kết thì hầu như mọi người cũng đã có mặt gần như đông đủ. Nhìn sơ qua buổi sẵn sẵn này giống như sân

trình diễn thời trang của các phu nhân, tiểu thư các nhà quyền quý, không nói đến những người có địa vị cao như Trầm trắc phi, những người khác cũng vô cùng lõe loét, có người còn không khoác cả áo choàng, Triệu Hàm Ninh thầm than vẫn – "Họ không biết lạnh sao!"

"Gặp qua Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi đi đến bên cạnh Ônng Hữu Đình, nhún người hành lễ.

"Ừ!" – Y đã nhìn thấy nàng từ xa, cả người đều gấu gắt gao bên trong Hắc Lang, đứng giữa những người cố ý ăn diện thật nổi bật này, người đơn sắc như nàng lại vô cùng nổi trội không lẫn vào đâu. Y gạt nhẹ đầu với nàng rồi quay sang tiếp tục nói chuyện với Ônng Hữu Đại.

Ônng Hữu Đại cũng đã nhìn thấy Triệu Hàm Ninh từ xa, hoàn toàn không ngoài dự đoán của y, nàng vẫn chọn cho mình kiểu riêng biệt, đơn thuần nhưng hoàn toàn không tầm thường. Dù không thể hiện như khí chất luôn cao ngạo. Nhưng điều làm y có chút đau lòng chính là ánh mắt nàng nhìn chỉ thấy Ônng Hữu Đình mà thôi.

"Ti ti kim an!" – Trầm trắc phi tuy vô cùng chú ý đến chiếc Hắc Lang Triệu Hàm Ninh đang khoác trên người cũng như việc Ônng Hữu Đình đi qua không qua phòng nàng ta, nhưng sáng nay thấy y choàng áo nàng tặng cùng như cùng nàng ăn sáng, tâm bộ liền cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

"Hôm nay muội muội thật sự rất xinh đẹp!" – Triệu Hàm Ninh đưa ánh mắt khen tặng nhìn lướt qua Trầm trắc phi, nếu nói những nữ nhân kia lõe loét thì người đứng trước mặt nàng thật sự rất biết phối trang phục và màu sắc, tuy cùng chọn màu sắc nổi bật là màu đỏ tươi nhưng khi phối những đường thiêu tinh xảo cùng như chiếc áo choàng màu đỏ lông thú trắng bên ngoài lại nhìn vô cùng khí thế, cả người nàng ta toát ra sự ngạo mạn nhưng cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Thi đấu

"Đa tạ ti ti đã khen, sáng nay khi Vương gia cùng muội muội ăn sáng rồi tâm bộ cũng đã khen muội!" – Trầm trắc phi có chút thẹn thùng đỏ mặt cúi đầu khẽ nói.

"Vương gia rất biết thương hoa tiếc ngọc!" – Triệu Hàm Ninh cười nhạt nói, việc y khen nàng ta thế nào, nàng đâu có nhu cầu biết đâu mà khai với nàng làm gì.

"Ti ti lần sau thức sớm dùng bữa cùng cho vui ạ!" – Trầm trắc phi cười tươi như hoa nở nói, ánh mắt nhu tình thắm liếc sang Ônng Hữu Đình.

"Nhất định, nhất định!" – Triệu Hàm Ninh nào muốn thức sớm, tâm bộ trong cái thời tiết này chứ, nhưng cách tốt nhất để ngưng việc đàm thoại này lại chỉ có cách thỏa hiệp này mà thôi.

Dù nhìn như vẻ không quan tâm lắng nghe, nhưng lời đối thoại của hai người đều chui lọt vào tai Ônng Hữu Đình, tâm tình y vô cùng cao hứng khi nhận ra giọng khó chịu một chút của Triệu Hàm Ninh khi nàng nghe nói sáng nay y cùng Trầm trắc phi ăn sáng và tâm bộ. (Đình ca ơi, anh làm rồi, không phải người ta ăn giấm chua mà tại người ta ghét phải nghe thêm mấy cái này thôi!!!)

"Một chút thi đấu thật sự không biết thể lệ năm nay như thế nào!" – Ônng Hữu Đình bất ngờ lên tiếng, cả Triệu Hàm Ninh cùng Trầm trắc phi đều hướng sự chú ý về y.

"Dù là gì thì ta cũng khó thắng vì chỉ có một mình!" – Ônng Hữu Đại cười cười nói.

"Đông Dương vương gia nên tìm Vương phi song hành đi!" – Trầm trắc phi nghe vậy liền hiểu, cười tươi nói.

"Tìm thi được rồi chỉ là nàng ta không nguyện ý cùng ta!" – Ônng Hữu Đại cười khổ cúi đầu nói, ánh mắt vô tình lướt qua gương mặt của Triệu Hàm Ninh, nhưng đáp lại y vẫn là gương mặt không quan tâm.

"Ý là Vương gia đã có ý trung nhân rồi sao? Là tiểu thư nhà nào lại lợi hại như vậy?" – Trầm trắc phi vô cùng ngạc nhiên liền nói, nàng có ý tình làm mai biểu muội của mình cho y nay lại không thành, liền không biết tiểu thư nhà nào lại nhanh hơn nàng một bước như vậy!

"Chuyện này ta cũng lần đầu được nghe đệ nói!" – Ônng Hữu Đình cùng ngoài ý, hướng sự tò mò sang nhìn Ônng Hữu Đại, hai huynh đệ cũng khá là thân thiết với nhau nhưng đây cũng là lần đầu y nghe Hữu Đại đề cập đến ý trung nhân của mình.

"Hay Nam Dương Vương phi, Người làm mai giúp ta một người thế nào?" – Ônng Hữu Đại cười cười nhìn Ônng Hữu Đình rồi hướng mắt người như đang đứng nghe chuyện.

"Đông Dương Vương gia quá xem trọng ta rồi. Ta cả ngày quanh quẩn trong Vương phủ cũng không giao lưu nhiều với người khác nên cũng không biết cô nương nhà nào tốt! Người nên nhờ Vương gia nhà ta hoặc Trầm trắc phi làm chủ thì hợp lý hơn!" – Triệu Hàm Ninh khi nghe Ônng Hữu Đại nói liền cảm thấy có chút mơ hồ, chuyện của y thì liên quan gì đến nàng.

"Đệ thật sự muốn thành thân?" – Ông Hữu Đình chậm rãi nói, nếu nói Triệu Hàm Ninh ngoài ý thì bản thân y cũng ngoài ý khi Ông Hữu Đại lại đã động đến Triệu Hàm Ninh.

"Ta chỉ đùa mà thôi, thành thân thì sao ta còn tự do đi đó đi đây được nữa, huynh xem như ta bây giờ không phải vui vẻ hay sao. Bên cạnh đó, ta chỉ muốn lấy người ta có tình cảm mà thôi!" – Ông Hữu Đại cười lớn nói, chuyện hôn sự của y không phải là chuyện ngày một ngày hai, Hoàng thượng cũng nhiều lần đề cập nhưng đều bị y khước từ thẳng thừng, nên rồi cũng thôi không ép nữa.

"Như vậy mới tốt!" – Lần đầu Triệu Hàm Ninh nghe từ miệng một nam nhân cổ đại nói những điều như vậy, không kiềm chế được mà liền tán thưởng một câu.

"Đa tạ Vương phi!" – Ông Hữu Đại nghe vậy liền vui vẻ cười đáp lại. Y biết rất rõ ý nguyện của Triệu Hàm Ninh, nên cũng cố ý nói cho nàng nghe những điều trong lòng mình.

Có người vui vẻ đương nhiên cũng có người liền không vui vẻ, đó chính là Ông Hữu Đình cùng với Trầm trắc phi, chuyện Triệu Hàm Ninh tán thưởng tư tưởng của Hữu Đại vô tình nói với y nhớ lại những lời nàng đã từng nói với y trước đây về việc phu quân nàng thật sự cần là người chỉ cần một mình nàng mà thôi, nàng từng nói với y nàng không cần chức danh Vương phi này.

Trầm trắc phi không vui khi nhìn thấy Triệu Hàm Ninh được Ông Hữu Đại xem trọng như vậy khiến nàng có chút mất mặt. Nếu như ban nãy người mà Ông Hữu Đại nhờ vả mai mối là nàng thì chắc chắn nàng sẽ đề cập đến biểu muội của mình ngay, nhưng hiện tại thật sự khó kiếm được cơ hội.

"Mọi người đã tập hợp đông đủ rồi hôm nay ta sẽ công bố thể loại thi đấu như thế này! Vì đợt này có sứ đoàn của Cao Ly đến với chúng ta nên chúng ta sẽ chọn ra một người mỗi bên thi đấu bắn cung, nếu như ai bắn cung giỏi hơn thì người đó sẽ chiến thắng!" – Quan quân trưởng sẵn hân giọng lớn tiếng nói, mọi người liền xầm xì to nhỏ bàn tán.

"Tại hạ đã từng nghe tiếng Nam Dương Vương gia tài trí hơn người, lần này thật sự muốn được đo sức thử một lần mong Hoàng thượng thành toàn!" – Bên sứ đoàn Cao Ly nhanh chóng tiến lên đánh tiến, tên phiên dịch nhanh chóng nói lại lời của y. Cả trường sẵn đều hướng mắt nhìn Ông Hữu Đình, đúng vậy trong lòng mọi người đều nghĩ y chính là ứng cử viên số một được chọn, dù không có lời cầu xin kia thì y vẫn sẽ được chọn mà thôi.

"Được!" – Hoàng thượng vô cùng cao hứng nói.

"Vây bên phía Đông Hoa ta sẽ do Nam Dương Vương gia Ông Hữu Đình thi đấu!" – Hoàng Thượng suy ngâm một lát liền nói.

Không ngoài dự đoán của mọi người, người được tiến cử cũng không quá ngạc nhiên, Ông Hữu Đình có phần chần chừ quay sang nhìn Triệu Hàm Ninh, như thể mong chờ một chút khích lệ từ nàng.

"Vương gia chắc chắn sẽ thắng!" – Trầm trắc phi nhanh chóng lên tiếng, nàng cười vô cùng rực rỡ kết hợp với bộ trang phục màu đỏ càng khiến người nhìn chói mắt vô cùng.

"Ừ!" – Ông Hữu Đình dời tầm mắt sang Trầm trắc phi, ôn nhu gật đầu.

"Chúc người may mắn!" – Triệu Hàm Ninh mấp má môi nói những lời này nhưng hoàn toàn không phát ra âm thanh, Ông Hữu Đình đọc khẩu hình miệng đương nhiên hiểu rõ, gật nhẹ đầu môi nhếch lên thể hiện nụ cười.

"Vương gia bắn cung rất hay!" – Trầm trắc phi nhìn thấy hành động mỉm cười của Ông Hữu Đình thì nghĩ do mình khiến y vui vẻ nên vô cùng cao hứng. Nhìn theo bóng lưng khẳng khái uy nghiêm của người trước mặt nói.

"Vây à!?" – Triệu Hàm Ninh tuy cũng đoán được việc y tinh thông bắn cung vì không ai ngu ngốc chọn một người không giỏi đại diện quốc gia ra thi đấu cả, nhưng cũng cố ý tỏ ra ngạc nhiên trước câu nói của Trầm trắc phi.

"Tì tì không biết chứ mùa săn năm ngoái, Vương gia đã giành được quán quân được thưởng rất nhiều lễ vật... À đúng rồi cung tiễn này chính là quà thưởng năm ngoái mà Vương gia tặng cho muội!" – Trầm trắc phi hai má đỏ hồng hấp háy mắt nói. Nghe lời của nàng ta Triệu Hàm Ninh nhìn đến cây cung mà Tiểu Ngọc đang giữ, cung mảnh khảnh nhưng mọi thứ đều vô cùng tinh xảo, tuy không phải người sành về những đồ vật này nhưng nàng cũng biết được là đồ vô cùng trân quý.

"Vương gia thật có lòng với muội! Tì thì hoàn toàn không biết chơi cung tiễn!" – Triệu Hàm Ninh đương nhiên nhận ra dụng ý muốn chứng minh trong lòng Ông Hữu Đình nàng ta là nhất của Trầm trắc phi nên cùng mượn nước đẩy thuyền cho nàng ta khoái chí thêm một chút.

"Người cũng rất có lòng với tì tì!" – Trầm trắc phi chậm rãi nói, ánh mắt đổ lên chiếc áo choàng Hắc Lang

- Ba tiếng trống báo hiệu bước vào trận thi đấu khiến mọi người tập trung sự chú ý lên sân đấu và vô tình cắt ngang câu chuyện của Triệu Hàm Ninh và Trầm trắc phi.

Hai nam nhân hùng dũng hiên ngang đứng đối mặt nhau. Quan dẫn thoại nhanh chóng thông báo thể lệ thi đấu chính là khi con chim được thả bay lên trời từ trung tâm, ai nhắm bắn trúng được quả tim của nó nhất chính là người chiến thắng.

Vừa nghe thể lệ thi đấu thì mọi người ở xung quanh liền bàn tán vô cùng sôi nổi.

"Khó quá vậy, làm sao mà nhắm đúng được quả tim của nó chứ!" – Một người bình luận.

"Quá khó rồi! Mọi người nghĩ ai có cơ hội nhất!" – Một người khác nói.

"Ta nghĩ Đông Dương Vương gia!"

"Nhưng những người tây dương kia họ cũng bắn cung không tồi nên mới dám đứng ra thách đấu như vậy!"

"Đúng vậy!"

Những lời bàn tán cứ như vậy sôi nổi khắp nơi.

"Tham kiến Vương phi, Trầm trắc phi!" – Một a hoàn vội cúi người hành lễ trước nhuyển tráp của Triệu Hàm Ninh, nhìn qua y phục có thể biết được chính là a hoàn trong cung.

"Đứng lên đi, có chuyện gì?" – Triệu Hàm Ninh nhướn mày chậm rãi nói.

"Bẩm Vương phi, Trầm quý phi cho gọi Trầm trắc phi sang tráp có việc cần trao đổi!" – A hoàn cung kính đáp, nàng ta chính là a hoàng nhị đẳng theo hầu Trầm quý phi, nếu là ngày trước hẳn nhiên không cung kính như vậy với Triệu Hàm Ninh, nhưng vì viết được hiện nang đã nắm trong tay nửa quyền hành liền trở nên cung kính hơn.

"Quý phi có chuyện gì không?" – Trầm trắc phi nghe vậy liền cười vô cùng tươi, nàng ta cũng đoán ra được quý phi gọi nàng nhưng vẫn cố tỏ ra có chút lo lắng.

"Bẩm trắc phi, nô tỳ cũng không rõ!"

"Muội xin phép tì tì sang đó một chút!" – Trầm trắc phi hướng Triệu Hàm Ninh cười vui vẻ nói.

"Muội đi đi!" – Triệu Hàm Ninh cũng ôn nhu đáp. Trầm quý phi đã cho lệnh gọi làm sao y có thể từ chối được cơ chứ.

Trầm trắc phi nhanh chóng cùng a hoàn kia lui ra bên ngoài nhanh chóng di chuyển đến trường của Trầm quý phi. Do chức vị khác nhau cũng như cấp bậc cũng khác nhau nên trường của Trầm quý phi gần như là trường cao nhất địa vị nhất Trầm trắc phi ngồi trên đó mỉm cười nhìn mọi người bên dưới, ai cũng có thể ngầm hiểu được dụng ý của Trầm quý phi chính là cho dù vị trí chủ mẫu Nam Dương Vương phủ thuộc về ai thì địa vị Trầm trắc phi vẫn là cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thách đấu

Cuộc tranh tài nhanh chóng được ổn định, hai người đứng trên khán đài cúi chào nhau vô cùng lễ độ. Con chim nhỏ bị nhốt trong lồng vô cùng hoảng sợ cùng với sự ồn ào náo loạn xung quanh càng khiến nó sợ hãi, cửa lồng vừa được mở ra nó liền dùng tất cả sức lực bình sinh mà bay đi. Cả hai người đều giương cung tên lên bắn mũi tên của mình ra.

Để dễ dàng nhận biết được mũi tên của ai cho nên mỗi mũi tên đều được làm dấu bằng lông vũ khác nhau phía sau đuôi tên, của Uông Hữu Đình màu trắng nhàn nhạt y chang như cái tính cách của y. Phía Cao Ly thì được làm dấu bằng lông vũ màu xanh vô cùng nổi bật.

- Cả hai mũi tên đã bắn trúng vào con chim khiến nó nhanh chóng rớt xuống đất, tên lính chạy vật nhanh chóng đến nhặt con chim đáng thương.

Mọi người đều bàn tán vì ai cũng quan sát thấy được cả hai mũi tên cùng bắn trúng vào con chim vậy thì làm sao biết được ai mới là người bắn cung giỏi nhất.

"Thật đáng thương, đang yên đang lành bị bắn như vậy!" – Triệu Hàm Ninh chắc lưỡi, nàng cũng không phải người yêu thương động vật gì cho cam nhưng nhìn tận mắt thấy sự chết chóc như vậy lại cảm thấy có chút xót cho con chim bé nhỏ. Nếu hội bảo vệ động vật mà thấy chuyện này chắc chắn sẽ khóc không thành lời mất thôi.

"A Hồng, một lát ta phải đi bắn những con vật như vậy sao?" – Triệu Hàm Ninh chợt nghĩ ra điều gì đó nghiêng người nói với a Hồng.

"Nô tỳ cũng không rõ ạ!" – A Hồng nghe Hàm Ninh nói như vậy cũng có chút bất ngờ, ngày trước tuy chủ nhân nàng không phải quá ác độc nhưng thường không quan tâm đến sự sống chết của những loại động vật là mấy, nhớ có lần vì thích bộ lông vũ của con chim nọ để làm yên ngựa cho Vương gia mà Vương phi liền ra lệnh vật hết lông của nó, nay lại có thái độ như vậy thật khiến nàng dờ khóc dờ cười.

"Về rồi về rồi!" – Tiếng bàn tán nhanh chóng được tập trung sự chú ý lại về phía tiếng ngựa phi trở về, con chim được cầm gọn trên tay.

"Bẩm Hoàng thượng trên người con chim này chỉ có duy nhất 1 chiếc tên của Nam Dương Vương gia mà thôi!" – Người làm trọng tài nhanh chóng xem xét con chim, rồi bẩm báo lên. Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy chiếc lông vũ trắng tinh kiêu ngạo phía cuối mũi tên đã xuyên vào ngực con chim đang phấp phới trước gió.

"Không thể nào rõ ràng ta đã bắn trúng! Có phải các người gian lận!" – Đối thủ bên phải Cao Ly nhanh chóng lên tiếng, giọng điệu vô cùng phẫn nộ.

Mọi người nhanh chóng quay sang bàn tán xôn xáo vì đúng là tất cả mọi người đều nhìn thấy 2 mũi tên cùng bắn trúng con chim tại sao mang về chỉ có duy nhất một chiếc.

"Đợi một chút!" – Ông Hữu Đình lên tiếng, mọi người ngưng bàn tán đều nhìn về phía y, y từ tốn bước đến phía con chim, cử chỉ dứt khoát giật mũi tên trên người con chim ra, trong thân mũi tên có một cọng lông vũ màu xanh đỏ chính là sợi lông vũ làm dấu trên mũi tên của người Cao Ly. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc tròn mắt nhìn nhau khó hiểu.

"Nói một cách chính xác, mũi tên của phía sứ giả bắn vào con chim bị mũi tên của Nam Dương Vương gia đẩy thẳng ra bên ngoài!" – Ông Hữu Đại mỉm cười lên tiếng, lời giải thích của y khiến mọi người vỡ òa.

"Nam Dương Vương gia! Nam Dương Vương gia!" – Đâu đó trong đám đông bắt đầu có người tung hô y. Mọi người nhanh chóng hòa tiếng ca ngợi.

"Được ta nhận thua tâm phục khẩu phục!" – Đại diện phía Cao Ly cũng vô cùng bất ngờ trước kết quả như vậy, không nghĩ lực mũi tên của y mạnh mẽ đến mức có thể đẩy mũi tên của chính mình ra ngoài, đã vậy còn nhắm chuẩn xác đến không sai một ly nào.

"Vòng thi này Đông Hoa thắng" – Hoàng đế nhanh chóng lên tiếng tuyên bố, trong lòng vô cùng vui vẻ, vẻ mặt không dấu nổi sự hài lòng.

"Chúc mừng Vương phi!" – Mọi người xung quanh trưởng của Triệu Hàm Ninh liền quay sang liên tục chúc mừng nàng, nàng chỉ biết dờ khóc dờ cười gật đầu đáp lại. Trong lòng thầm nghĩ - "Y thắng thì liên quan gì đến ta mà chúc mừng ta chứ!"

"Vòng thi thứ hai nên để bên phía Cao Ly chúng tôi ra lượt vậy!" – Bên phải sử thần Cao Ly nhanh chóng lên tiếng.

"Được!" – Hoàng thượng cao sang gật gù. Vòng thi đầu chúng ta đã toàn thắng vòng thứ hai đương nhiên phải nhường cho phía bên đoàn sứ giả, nên ông vô cùng khẳng khái chấp nhận.

"Thần xin phép được tiến cử quận chúa Sally thi đấu cùng Nam Dương Vương phi!" – Sứ thần vừa nói dứt câu tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Triệu Hàm Ninh. Một nữ nhân đang co ro trong chiếc áo choàng màu đen an phận ngồi đó.

"Chuyện gì vậy!" – Vừa nghe thấy tên mình Triệu Hàm Ninh nghiêng răng khó chịu, nàng đã an phận lắm rồi sao mũi dùi còn hướng về phía của nàng cơ chứ.

"Được, Nam Dương Vương phi từng khiến cho tất cả mọi người phải trầm trồ vì bức tranh bướm bướm của mình, ta tin chắc nàng ấy sẽ không làm chúng ta thất vọng!" – Hoàng Thượng tuy có chút ngờ ngàng nhưng nhanh chóng lại lại tư thế uy nghi gật gù nói.

Ông Hữu Đình nhìn về phía Triệu Hàm Ninh, hai người chạm vào mắt nhau, trong lòng Ông Hữu Đình thầm an ủi – "Không sao đâu, có ta ở đây!"

Triệu Hàm Ninh không còn cách nào khác đành chậm chạp đi đến trước khán đài đứng bên cạnh Ông Hữu Đình.

"Tham Kiến Hoàng thượng, các vị nương nương!" – Triệu Hàm Ninh nhanh chóng cúi người hành lễ.

"Người như người không xứng đứng cạnh chàng!" – Sally bước lên chầu ngoa lên tiếng. Người phiên dịch nhanh chóng nói – "Tham kiến hoàng thượng và các vị nương nương cùng các vị Vương tôn!"

Triệu Hàm Ninh chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nàng quận chúa yêu kiều trước mặt sau đó liếc nhẹ ánh mắt về phía Ông Hữu Đình, y nhìn thấy biểu hiện này của nàng nghĩ rằng nàng đang e sợ, nên kín đáo đưa bàn tay luôn vào Hắc Lang nắm bàn tay Triệu Hàm Ninh trấn an.

"Nếu ta thắng thì người phải chịu thua trước ta và trở thành nô lệ hầu hạ ta và chàng!" – Quận chúa lại nói, nàng ta cười cợt chế giễu. Nàng ta dám lớn tiếng huênh hoang như vậy là vì nghĩ không ai ở đây hiểu được ngôn ngữ của nàng ta.

"Người không nên tự tin như vậy quận chúa! Chưa kết thúc thật sự chưa biết ai thắng ai thua!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, từng câu từng chữ phát âm lưu loát, nghe như người Cao ly nói chuyện khiến mọi người xung quanh đều kinh hoàng, không nghĩ có một người Đông Hoa lại thành thạo tiếng Cao Ly như vậy.

"Người nghe hiểu ta nói!" – Sally cũng vô cùng kinh hãi mắt nàng ta mở to tròn nhìn người trước mặt.

"Đương nhiên cho nên người đừng ngông cuồng như vậy!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn xoáy vào người đối diện.

"Cô!" - Sally chưa hết kinh sợ trong lòng nên cũng không dám làm liều âm i.

"Nam Dương Vương phi biết ngôn ngữ Cao ly sao?" – Hoàng thượng cả kinh nói, ông cũng không nghĩ người nữ nhân trước mặt lại có thể thông thạo một ngôn ngữ khác như vậy. Đến chính Uông Hữu Đình người được xem hiểu biết nhiều nhất cũng chỉ có thể biết vài từ đặng này có thể nói chuyện lưu loát thật khiến người khác quá đỗi không tưởng được.

"Dạ tiểu nữ có biết đôi chút!" – Triệu Hàm Ninh cúi người đáp.

Trong Lòng Uông Hữu Đình trầm ca thán – "Nói chuyện như vậy mà nói biết đôi chút có ai tin được chứ!"

"Dù người nghe hiểu thì sao, ta đường đường là quận chúa"

"Đương nhiên người có thân phận cao quý hơn ta, nhưng chẳng phải địa vị của ta là sự ham muốn của người hay sao?" – Triệu Hàm Ninh cười nhàn nhạt nhìn Sally nói.

"Cô..." - Ban đầu nàng tính khích tướng người nữ nhân trước mặt không ngờ nàng ta lại có thể đứng vững đối diện mình, đã vậy còn khiến nàng càng ngày càng trở nên thất thố hơn.

"Quận chúa người nên biết ta không vạch trần người vì ta không muốn chứ không phải vì ta không dám!" – Triệu Hàm Ninh trên môi thể hiện nụ cười vô cùng nhả nhặn nhưng nhìn sắc mặt những người Cao Ly lại biến sắc khiến mọi người xung quanh không cách nào đoán được đoạn hội thoại của hai bên.

"Được lắm! Ta muốn thi đấu cưỡi ngựa, nghe nói Đông Hoa các người lớn lên cùng gió ngựa cơ mà!" – Quận chúa Sally nhanh chóng lên tiếng, gương mặt vô cùng thỏa mãn, nàng ta đã cho người điều tra thông tin về Triệu Hàm Ninh, một tiểu thư khuê các rất ít ra bên ngoài đương nhiên việc cưỡi ngựa chắc cũng không thể nào biết được. Trên môi Sally nở nụ cười vô cùng thỏa mãn, người phiên dịch nhanh chóng nói.

Vừa nghe nội dung thi đấu Uông Hữu Đình khẽ nhíu mày, bản thân y cũng từng tra về Triệu Hàm Ninh y biết rõ nàng không biết cưỡi ngựa.

"Cưỡi ngựa! Như vậy..." – Hoàng Đế nghe nói nội dung thi nhìn sắc mặt Uông Hữu Đình tuy không biểu hiện gì nhưng rõ ràng có chút lo lắng liền đoán ra được Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không biết cưỡi ngựa.

"Bẩm Hoàng thượng, cưỡi ngựa không phải là sở trường của Vương phi, nếu thi đấu thì..." – Uông Hữu Đình chậm rãi lên tiếng nói, người phiên dịch bèn dịch lại cho quận chúa Sally nghe, nàng ta liền cười vô cùng đắc ý.

Kim khẩu của Hoàng đế đã nói cho Cao Ly đây chọn nội dung thi đấu rồi, nếu như bây giờ không chịu thì có phải rằng thất tín hay sao. Sally trong lòng biết rõ nên vô cùng cao hứng xem tình hình trước mặt.

"Bẩm hoàng thượng, Vương gia, đứng tiểu nữ không giỏi cưỡi ngựa cho lắm nhưng ta sẵn sàng nhận sự thách đấu này!" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy Uông Hữu Đình vì nàng lo lắng, vì nàng lên tiếng trong lòng liền hiện lên một chút âm áp, cười nhẹ nhàng chậm rãi nói.

Note: mèo đã đi công tác về rồi nè, nhưng sau đó là hàng núi núi việc đợi nên có chút chậm trễ cả nhà thông cảm cho mèo nhé. LIKE CMT, share để khích lệ mèo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Phù thủy

"Vương phi, nàng có chắc không?" – Uông Hữu Đình nghe nàng nói liền quay sang nhíu chặt mày, nửa câu sau giọng điệu lại trở nên nhỏ hơn có vẻ chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy – "Như vậy rất nguy hiểm!"

"Vương gia cứ để thần thiếp thử!" – Triệu Hàm Ninh nhướng mày ngạc nhiên trước thái độ của Uông Hữu Đình, nhưng nhanh chóng lấy lại sự ôn hòa bình thường cười nhẹ nhàng đáp.

"Tốt vậy ta sẽ lấy ngựa của chính mình mà thi đấu!" – Sally nhanh chóng lên tiếng, ra hiệu cho người hầu dẫn con ngựa của nàng vào. Đó là con ngựa màu trắng muốt vô cùng xinh đẹp, lông buồm mượt dài, đôi chân dũng mãnh đạp trên mặt đất, ánh mắt vô cùng tinh anh quan sát xung quanh. Người nào nhìn qua cũng có thể biết được đây là một con ngựa tốt, cực tốt và được chăm sóc rất kỹ càng.

"Một con ngựa rất xinh đẹp!" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy con ngựa liền gật gù tán thưởng.

"Nó không chỉ đẹp, một lát cô hít bụi của nó mới biết nó lợi hại như thế nào!" – Sally tỏ ra kiêu ngạo vô cùng nói.

"Dẫn Mã Quy Ô vào đây!" – Uông Hữu Đình nhìn con ngựa của đôi thủ trong lòng không khỏi ca thán.

Con Mã Quy Ô giống với tên của nó, là con ngựa đực màu đen tuyền, bóng mượt cũng vô cùng dùng mãnh, tất cả mọi người ở đây không ai xa lạ với nó, nó chính là con ngựa yêu quý của Uông Hữu Đình, hôm nay y cố ý mang ra cho Triệu Hàm Ninh sử dụng.

Mọi người xầm xì bàn tán với nhau vô cùng mạnh mẽ, có người nói Vương gia tình chàng ý thiếp với vương phi, có người thì nói do sợ thua mất mặt nên Vương gia mới làm vậy. Duy người vô cùng tức giận không ai khác chính là Trầm trắc phi.

Trầm trắc phi nàng được mời lên trước Trầm quý phi vô cùng gần khán đài, có thể quan sát nhất cử nhất động của mọi người, đương nhiên những hành động nhỏ nhỏ ân cần quan tâm, âu yếm của Uông Hữu Đình dành cho Triệu Hàm Ninh nàng đương nhiên cũng thu gọn trong tầm mắt. Tức giận đến mức nhàu nát chiếc khăn tay trong bàn tay mình.

"Chiếc khăn không có lỗi muội cần gì như vậy!" – Trầm quý phi cười nhếch môi nói.

"Ti..." – Trầm trắc phi nói không nên lời chỉ biết cúi đầu.

"Muội muội ngọc của ta, yên tâm có ta ở đây không ai đấu được với muội cả! Ta cũng muốn xem xem Triệu Hàm Ninh kia xoay sở thế nào!" – Trầm quý phi nhấp nhấp trà đưa đôi mắt phượng xinh đẹp xem trò bên dưới.

"Cưỡi ngựa không khó, chỉ cần nàng có thể làm chủ được dây cương là điều khiển được nó!" – Uông Hữu Đình đến bên cạnh thủ thi với Triệu Hàm Ninh, bên ngoài nhìn vào đều có chung ý nghĩ phu quân đang căn dặn cho nương tử của mình, cử chỉ vô cùng ân cần thân thiết.

"Dạ Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh gật nhẹ đầu đáp.

"Thua cũng không sao, miễn nàng an toàn là được!" – Uông Hữu Đình ngập ngừng một chút mới nói nhỏ tiếp một câu.

Triệu Hàm Ninh nghe vậy liền xoay phắt người lại nhìn thẳng vào mắt y vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt đó không còn sự lạnh lùng kiêu ngạo ngày thường mà lần này chứa rất nhiều sự lo lắng, nàng nhận ra y thật sự đang lo lắng cho mình. Trong lòng liền thấy vô cùng vui vẻ, mắt ánh lên sự tinh ranh cười cười nói với y.

"Thật sao?"

"Thật! Dù nàng bỏ thi đấu cũng được!" – Uông Hữu Đình chậm rãi nói, đưa bàn tay vuốt gọn những loạn tóc mai bị gió thổi bay lòa xòa trên tóc nàng. Trong lòng y đã nghĩ đến chuyện khurót từ thi đấu, đó chính là cách có thể khiến nàng an toàn nhất.

"Như vậy được rồi! Thiếp sẽ không sao Vương gia yên tâm!" – Triệu Hàm Ninh toàn thân cứng đờ trước cử chỉ quá mức thân thiết đó của y, hai gò má nàng đỏ hồng lên liền cúi mặt nói nhỏ rồi xoay người tiến lên ngựa.

Uông Hữu Đình dịu dàng đỡ nàng bước lên ngựa, một nữ nhi choàng Hắc Lang ngồi trên ngựa mã Quy Ô dưới bầu trời trong xanh không một gợn mây tạo nên một bức tranh khiến người ta không thể không trầm trồ.

Sally bận trang phục cưỡi ngựa của tây dương, nhanh chóng nhảy phốc lên ngựa, hai con ngựa đứng song song với nhau, dừng mãnh dùng chân khiêu khiêu đất bên dưới, cả hai đều là ngựa cực kì hiếu chiến nên không khí vô cùng sôi nổi.

Tiếng chiến báo hiệu trận đấu bắt đầu, con ngựa màu trắng của Sally nhanh chóng nhảy vọt như một mũi tên màu trắng xé không khí mà lao đến phía trước. Triệu Hàm Ninh cùng Mã Quy Ô thì không như vậy chỉ chậm chạp cất những bước chạy vô cùng nhàn nhã, bị Sally bỏ một quãng rõ xa.

Trong đời trước nàng có một lần được cưỡi ngựa chính là lúc đi lấy tin tại Thanh Tạng, nơi di chuyển chủ yếu bằng ngựa, lòng háo thắng nên có học qua cưỡi ngựa khi đó, nhưng chỉ là có thể ngồi yên trên lưng ngựa di chuyển không bị ngã mà thôi, nếu nói thì tho chắc chắn sẽ không được.

Triệu Hàm Ninh tầm mắt hướng Sally, để vẫn còn có thể nhìn thấy được bóng dáng của nàng ta, mặt khác cũng khá xa đám người xem trò vui, liền trong tay áo lấy ra một cây còi đưa lên miệng thổi một hơi rồi lại hai hơi, còi hoàn toàn không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Nhưng phía trước có thể nhìn thấy bóng trắng đột ngột dừng lại. Triệu Hàm Ninh nhếch môi cười cất còi trong tay vào lại thúc Mã Quy Ô chạy lên.

Sally đang ra sức vùng roi thúc ngựa thì đột ngột con ngựa trắng lại không chịu di chuyển, có dùng cách nào nó cũng không chịu di chuyển. Triệu Hàm Ninh cười Mã Quy Ô đi ngang nhìn nàng cười rồi tiến về phía trước khiến Sally như sắp phát điên lên. Sau khi đi đến điểm cuối mang chiếc cờ trên tay quay trở lại Sally vẫn còn đang tức giận đến mức sắp hết ra lửa với con ngựa, Triệu Hàm Ninh chỉ cười rồi chạy đi. Thấy mình cũng gần về đích liền dùng còi thổi một tiếng rồi thông thả về đích.

Mọi người tại đích đến nhìn thấy khói bụi mù mịt từ xa liền không biết con ngựa nào quay trở về đầu tiên nhưng nhìn thấy trong màn khói đó bóng dáng đen dùng mãnh pháp phối thì không khỏi kinh ngạc, không tin vào mắt mình Triệu Hàm Ninh lại chiến thắng được, rõ ràng tốc độ ngựa của nàng thua xa Sally.

"Thiếp đã về thừa Vương gia!" – Triệu Hàm Ninh đến đích Uông Hữu Đình nhanh chóng đến đỡ nàng xuống.

Uông Hữu Đình này giờ vô cùng lo lắng, lo lắng nàng sẽ té ngựa, lo lắng nàng có thể sẽ bị thương khá nặng nhìn thấy bóng dáng nàng xuất hiện y vô cùng nhẹ nhõm trong lòng. Vừa dịu dàng nàng xuống đất liền thuận thế đặt trên trán nàng một nụ hôn. Đến khi y nhận thức được chuyện mình đang làm thì đã khiến mọi người xung quanh không khỏi kinh hoàng, người như Uông Hữu Đình cũng có thể biểu hiện tình cảm như vậy. Triệu hàm Ninh cũng bị dọa một phát đến ngất cả người.

Sau đó tiếng vó ngựa của Sally khiến họ phải chú ý về hướng đó.

"Nàng là đồ phù thủy, nàng đã làm gì con ngựa của ta?" – Sally vừa xuống ngựa đã hùng hùng hổ hổ bước đến hét toáng lên chỉ trích Triệu Hàm Ninh, người phiên dịch ầm ừng không biết có nên dịch lại hay không.

"Chuyện gì sao không nói!" – Hoàng Thượng cũng nhận ra thái độ vô cùng tức giận của Sally nên nhủ mảy nhìn người phiên dịch, y đành phải dịch lại những gì Sally nói.

"Nàng thua rồi lại la cái gì? Chủ đề thi do nàng chọn, ngựa cũng của nàng, nàng còn có gì không vừa ý?" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói.

"Người đã làm gì con ngựa của ta khiến nó không thể chạy được!" – Sally hét lên.

"Ta không hề tiếp cận ngựa của người dù chỉ là đứng gần, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng!" – Triệu Hàm Ninh nghe nói vậy, cười nhếch môi mạnh dạn nói.

"Chắc chắn người đã làm gì nó, nếu không nó không như vậy!" – Sally lắc đầu vẫn quả quyết.

"Nếu người nói ta làm gì ngựa của mình thì sao quận chúa vẫn cười được nó chạy về đây!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói.

Mọi Người xung quanh gật gù, đúng là họ vẫn thấy có gì đó kì lạ không đúng nhưng rõ ràng con ngựa vẫn còn khỏe mạnh vẫn chạy tốt về đích. Tiếng bàn tán nhanh chóng trở nên ồn ào.

"Quận chúa, thua thì nên nhận thua không nên làm ồn ào như vậy!" – Ưng Hữu Đình chậm rãi lên tiếng, tuy trong lòng cũng có nghi ngờ Triệu Hàm Ninh giờ trở gì đó.

"Không ta không phục, nàng ta chắc chắn là phù thủy!" – Sally hét toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đi săn

"Nếu thua đều nói không phục như người thì cần gì phải thi đấu làm gì?" – Ưng Hữu Đại chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt y thể hiện rất rõ sự châm chọc nhìn cô quận chúa Sally.

"Thi đấu lại đi!" – Sally quả quyết nói.

"Ta may mắn thắng được quận chúa nhưng không thể cứ may mắn hoài được, nên ta từ chối điều này!" – Triệu Hàm Ninh chậm rãi nói.

"Người..." - Sally nghe vậy càng tức giận đùng đùng hơn, nàng thật sự không biết vì sao con chiến mã của mình lại đỡ chứng bất thành linh như vậy.

"Im lặng đi! Ta là chủ Đông Hoa, thi đấu đã nói rõ ràng luật, kết quả đã rõ ràng không thể nói không phục là thi đấu lại như vậy! Chuyện này chấm dứt tại đây, Nam Dương Vương phi chiến thắng!" – Hoàng Thượng nhanh chóng lên tiếng, Ông cũng biết có chuyện gì đó không đúng nhưng nghĩ mãi cũng không biết Triệu Hàm Ninh giờ trở gì và vào lúc nào vì đúng như ông quan sát nàng hoàn toàn không hề tiếp cận với con ngựa.

"Nhưng..." – Sally toan cãi lại nhưng nhanh chóng sứ giả phía sau cản lại ngăn không cho nàng tự tung tự tác nữa.

"Bẩm Hoàng thượng nói sao là vậy! Lần này Cao Ly chúng tôi thua hoàn toàn!" – Sứ giả nhanh chóng tiếp lời.

Vừa dứt câu tiếng hò reo của đám đông cũng nhanh chóng nổ ra, họ cũng hoàn toàn không đoán biết được chuyện gì đang diễn ra vì theo đúng thực tế với sức ngựa của Triệu Hàm Ninh chắc chắn không thể chiến thắng, nhưng sự thật thì đất nước họ đang thắng cho nên dù có khúc mắc mấy vẫn vui vẻ hò reo.

"Thật lợi hại!" – Trầm quý phi ngồi trên trường cao chép miệng gật gù tán thưởng, bà không nghĩ Triệu Hàm Ninh lại có thể thoát được kiếp nạn này như vậy, không những thế còn mang theo vinh dự cho nước nhà, thật sự nhìn vô hại nhưng hoàn toàn không phải vậy. Nếu nói chính xác thì là một đối thủ đáng gờm của Trầm Băng.

"Nàng ta quý kẻ đa đoan!" – Trầm trắc phi ngồi trên cao nhìn hai người bên dưới trong lòng vô cùng khó chịu không thoải, nàng không màng đến chuyện gì đang diễn ra chỉ nhìn thấy hai người bên dưới chằng chằng thiếp thiếp khiến lòng nàng như lửa đốt mà thôi.

"Lâu lắm rồi ta mới tìm thấy một đối thủ đáng gờm như vậy! Nếu đơn giản quá lại thấy không thú vị nữa!" – Trầm quý phi tác lược vẫn nụ cười quý quyết

trên mặt nhìn Trầm trắc phi.

"Muội nên bình tĩnh, nghiêm chỉnh mà đối phó! Không nên xem thường nàng ta!" – Trầm quý phi lại khề giọng nhắc nhở.

"Vâng ti ti!" - Trầm trắc phi cúi đầu đáp.

"Sắp có kịch hay để xem rồi! Ta có bao giờ làm muội muội phải thất vọng chứ!" - Trầm quý phi lấy khăn che miệng cười ẩn ý nhìn Trầm trắc phi.

.....

Khi mặt trời đã lên cao chiếu rọi những tia nắng chói chang xuống mặt đất thì đồng thời tiếng tù và cũng vang lên không ngớt báo hiệu đến thời điểm tập trung săn bắn trong rừng, mọi người nhanh chóng bị không khí xôm tụ kéo theo háo hức.

"Vương gia! Thiếp không đi có được không?" – Triệu Hàm Ninh thấp giọng nói sau lưng Ônng Hữu Đình.

"Nàng sợ sao?" – Ônng Hữu Đình có chút ngoài ý, quay lại khề nhú mày nói.

"Thiếp có gì mà sợ... Chi là không thấy thoải mái mà thôi!" – Triệu Hàm Ninh nhú nhú mày đáp, nàng không sợ trời không sợ đất làm sao lại sợ săn bắn, chi là nàng sợ cái gió thét lạnh trong rừng mà thôi. Với lại nàng nghĩ những vương tôn công tử đi săn thú như thế này chắc chắn làm sao lại dễ những con thú dữ trong rừng thật sự được cơ chứ cùng lắm thì chỉ có heo rừng mà thôi.

"Ta tưởng nàng sợ!" – Ônng Hữu Đình nhếch môi cười nhẹ đáp, không thèm đáp lại ý của nàng hướng phía trước. Tổ chức lần săn bắn này là do thuộc hạ của y coi sóc, nên y rất yên tâm vì sự an toàn của nó, chắc chắn Triệu Hàm Ninh có đi vào rừng thì cũng sẽ không có mệnh hệ gì cho nên y phớt lờ sự rầu rĩ của nàng. Mặc khác cũng có chút ác ý muốn nghe nàng cầu xin y một chút.

Để lại Triệu Hàm Ninh đứng đó trong lòng thống khổ lại tức canh cánh không thôi. Chi hận không thể chạy đến đánh cho y một trận hả dạ.

Luật săn bắn cũng rất đơn giản, mỗi người đều tự ý đi vào rừng, nam nữ có khu vực riêng, sau hai canh giờ ai săn được nhiều thú quý hiếm nhất thì người đó chiến thắng. Các tiểu thư phu nhân các nhà nhanh chóng tiến đến bên những chủ ngựa có người dẫn của mình, cỡi áo choàng pho diễn những bộ trang phục săn bắn vô cùng bắt mắt khiến Triệu Hàm Ninh ngao ngán chếp miệng nề phục sự hy sinh vì cái đẹp của mọi người.

"Nam Dương Vương phi ta thật sự mong chờ coi kết quả của ngươi!" – Sally nói lớn đồng dạc rồi thúc ngựa trước tiên đi vào rừng.

"Còn ta thì chẳng mong chờ điều gì!" – Triệu Hàm Ninh ngao ngán lắc đầu. Nàng thật sự cảm thấy bất đắc dĩ bị lôi vào chuyện này đáng nhẽ người nàng ta nên chọn làm đối thủ thì thoả là Trầm trắc phi chứ không phải nàng.

Chần chừ mãi Triệu Hàm Ninh là người cuối cùng vẫn chưa chịu lên ngựa tiến vào trong rừng.

"Nam Dương Vương phi mời!" – Tên lính dẫn ngựa sốt ruột lên tiếng giục.

"Ừ!" – Đến lúc này Triệu Hàm Ninh biết không thoái thác được nữa đành rầu rĩ bước lên ngựa, nàng toan tính trong đầu nếu bắt quá như vậy thì vào rừng đi dạo cái dòng mây mẩn được vài con thú nhỏ thì sẽ trở ra bên ngoài.

Tên lính canh dẫn Triệu Hàm Ninh vào rừng càng dẫn càng sâu, càng dẫn nàng có cảm giác không đúng vì đi không gặp bất kỳ ai khác.

"Sao không thấy ai vậy?" – Triệu Hàm Ninh thấy không đúng nhanh chóng lên tiếng hỏi.

"bẩm Vương phi chắc do người xuất phát muộn nên bị mọi người bỏ xa quá!" – tên lính dẫn ngựa nhanh chóng đáp.

Triệu Hàm Ninh vẫn nhận thấy có điều gì đó không ổn, không khí trong rừng trở nên âm đạm hơn ánh sáng mặt trời cũng có cảm giác nhả nặng hơn khá nhiều. Kiếp trước kiếp này chưa bao giờ đi vào rừng cho dù kiếp trước có là phóng viên thực địa cũng chưa từng thử sống trong rừng hoang sơ là như thế nào liền có chút chột dạ lo lắng.

"Vương phi... Tôi đột nhiên đau bụng quá! Xin phép người!" – Nói đoạn tên lính dắt ngựa nhanh chóng quay lưng bỏ chạy, Triệu Hàm Ninh vẫn chưa kịp nhìn cho rõ hấn đi đường nào thì đã mất hút bóng dáng.

Xung quanh nàng hiện tại bốn bề đều là cây cối um tùm, trong lòng liền biết mình đã bị rơi vào bẫy những thật sự cái bẫy này quá hiểm độc rồi, chết người như chơi chứ không phải chuyện đùa được.

Mỗi một động thái nhỏ xung quanh cũng truyền đến âm thanh thật sự rất sống động.

"Ai?" – Nghe tiếng động sau lưng Triệu Hàm Ninh nhanh chóng lên tiếng, quay ngựa lại nhìn nhưng chung quy chỉ một con thú nhỏ nhảy ra, thời điểm này nàng không nhìn thấy được mặt trời cũng không biết được hướng nào là hướng đi chính xác. Hiện tại đang mùa săn bắn nếu đi loạn thật sự có thể bị tưởng nhầm là thú dữ mà bị trúng tên.

Note: hi cả nhà, thất hẹn lâu quá mới lên chương mới, cả nhà đừng giận mèo nha. Bữa giờ trong người không khỏe cho nên không làm ăn được gì ráo!

hix! Xin lỗi cả nhà nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tai nạn

Đứng tại chỗ một hồi lâu cố gắng trấn an bản thân mình tìm cách thoát khỏi thực tại hiện tại.

"Gruuuuuuu" – Tiếng gầm gừ phát ra đánh động toàn bộ cánh rừng chim chóc cứ thế bay toán loạn, mọi thứ xung quanh Hàm Ninh liền trở nên vô cùng hỗn loạn, con ngựa bị dọa sợ liền nẩy hai chân trước. Hất văng Triệu Hàm Ninh xuống đất rồi hí vang trời mà bỏ chạy.

"AAAAAAA" – Bị té bất ngờ Triệu Hàm Ninh hét lớn, tiếng hét của Triệu Hàm Ninh rơi tõm vào không trung rộng lớn của cả khu rừng.

Cây cối rậm rạp khiến cho không gian xung quanh nàng như có phần cô đặc lại, chim chóc gần đó cũng cứ thế bay loạn xạ. Bị té đau điếng hết cả người, Triệu Hàm Ninh có cảm giác xương cốt toàn thân cứ thế vỡ vụn cả ra, nhưng liền linh cảm có điều nguy hiểm sắp đến nên lấy hết sức bình sinh mà gắng gượng đứng lên.

"Sụp hầm mỏ không chết được, không lẽ bây giờ trở thành buổi trưa cho thú dữ hay sao!" – Vừa cố gắng lết đi từng bước chân vừa lèm bèm với bản thân mình.

"Gruuu" – Một tiếng gầm nữa lại vang lên lần này tiếng gầm càng có cảm giác gần hơn chân thật hơn bao giờ hết. Triệu Hàm Ninh sợ đến mức toàn thân rung lay bầy nhưng nếu đứng yên chờ chết cũng không xong, đành cố gắng cầm người chạy về phía trước.

- Một con mèo lớn, nói chính xác hơn là con hổ vằn màu vàng nhảy nhào đến trước mặt Triệu Hàm Ninh. Tuy đã nhìn thấy con hổ nhiều lần nhưng chung quy đều là những chú hổ được sinh ra và nuôi dưỡng trong vườn thú, hoàn toàn không có khả năng gây sát thương kinh hoàng đến như vậy.

"Không phải chứ, sao mày lại ở hướng này!" – Triệu Hàm Ninh kinh hoàng lấp bắp, rõ ràng tiếng gầm phía sau truyền đến nhưng con hổ lại từ phía trước nàng mà xuất hiện khiến Triệu Hàm Ninh sợ đến thất thần.

Mất vẫn không rời khỏi con hổ, nàng cứ theo quán tính lùi lại phía sau, không may lại dẫm ngay phải cành cây khô trượt té xuống đất, hành động của Triệu Hàm Ninh khiến con hổ chùn lại phòng ngự. Nó nhìn con mồi trước mặt thăm dò, vì Triệu Hàm Ninh sợ quá mà mất không rời khỏi con hổ cho nên nó cảm thấy tuy con mồi không có tính uy hiếp nhưng ánh mắt lại có chút vũ lực khiến nó chưa vội tấn công.

Nhận thấy sự thăm dò nơi con hổ, Triệu Hàm Ninh lấy hết sức bình sinh còn sót lại trên người cầm thanh cây khô phía sau mà chọi vào con hổ, cảm giác cành cây đụng vào người nó khiến nàng liên tưởng đến câu nói thường được nghe "lấy trứng chọi đá". Hành động chống trả đó vô tình làm con hổ phân tâm, Triệu Hàm Ninh toan bỏ chạy vừa cố gắng đứng lên con đầu truyền từ dưới cổ chân lên, liền biết cổ chân phải đã bị trật khớp.

Do Triệu Hàm Ninh cố gắng di chuyển liền kích thích sự thích thú săn mồi của con hổ, nó liền gầm lớn và dùng sức nhảy cao lên vồ vào người Triệu Hàm Ninh.

"Asaaaaaaaaaaaaa" – Triệu Hàm Ninh nhìn thấy móng vuốt dài ngoằn sắc bén của con hổ ngày trước mặt mình liền hét toáng đến lạc cả giọng. Trong một khắc ngắn ngủi, cả người con hổ cứ thế đè thẳng lên người Triệu Hàm Ninh.

Con hổ đúng là nhào đến trước mặt Triệu Hàm Ninh nhưng chưa quào được lên người cô liền bị một mũi tên bắn xuyên qua tim mà chết ngay tại chỗ.

"Hàm Ninh, Hàm Ninh, nàng không sao chứ Hàm Ninh!" – Bên tai Triệu Hàm Ninh nghe thấy giọng nói quen thuộc trong lòng liền cảm thấy có chút ấm áp, dùng hết sức lực còn lại mở mắt dậy nhưng mọi thứ xung quanh nàng liền tối đen.

Uông Hữu Đình nghe được tiếng hét thất thanh liền nhận ra đó là giọng của Triệu Hàm Ninh liền phi ngựa nhanh chóng hướng đến phía phát ra tiếng hét, vừa đến nơi thì liền nhìn thấy cảnh con hổ đang nhảy lên cao vồ Triệu Hàm Ninh nhỏ bé bên dưới, không suy nghĩ nhiều liền giương cung tên cứ thế bắn ra một lúc 3 mũi tên xuyên thẳng vào người con hổ.

Lần đầu tiên trong đời Uông Hữu Đình lại cảm thấy run sợ như vậy, lần đầu tiên trong đời y cảm thấy bàn tay mình lại run lên như vậy, lật con hổ ra thấy Triệu Hàm Ninh nằm bất động khiến trái tim y như cũng ngừng đập trong giây phút ấy.

"Hàm Ninh... Hàm Ninh..." – Uông Hữu Đình ôm Triệu Hàm Ninh lên đưa tay bắt mạch nơi cổ cho nàng, đồng thời đưa mắt nhìn toàn cơ thể Triệu Hàm Ninh, tuy có vương máu vài nơi nhưng nhìn qua chỉ là những vết thương trầy xước. Mạch vẫn còn đập có thể chỉ là sợ quá đến mức ngất xỉu mà thôi.

"Vương phi..." – Uông Hữu Đại cũng đã chạy đến nhưng chậm một bước, nhìn thấy tình cảnh trước mặt cũng vô cùng hoảng sợ.

"Không sao! Chúng ta đi ra khỏi rừng!" – Uông Hữu Đình sau khi định tâm liền toàn thân lạnh băng đẳng đẳng sát khí, Uông Hữu Đại tuy từ nhỏ lớn lên cũng Hữu Đình nhưng đây cũng là lần đầu tiên y cảm thấy hoàng huynh của mình lại đáng sợ đến mức như vậy.

Tên lính đi theo thu hoạch những thành quả đi săn cũng đến kịp nhìn thấy tình cảnh Vương gia đang bế Vương phi trên tay nằm bất động, bên cạnh là xác con hổ to lớn. Toàn thân Vương gia phát ra sự lạnh lẽo đến tận khốc khiến y khẽ rùng mình.

Đặt Triệu Hàm Ninh lên ngựa thúc thật nhanh quay trở lại nơi liệu trại của mọi người. Mọi người đa phần là các phu nhân quý tộc đã chán nản với vai trò săn bắn trở lại trường của mình nghỉ ngơi cũng như tám chuyện. Nhìn thấy Ô Quy Hồ của Uông Hữu Đình chạy trước theo sau là Uông Hữu Đại liền tập trung sự chú ý lại ngay phía đó.

"Truyền thái y! Mau truyền thái y! Ai chậm trễ giết không tha!" – Uông Hữu Đình dừng ngựa bế Triệu Hàm Ninh trên tay hét lớn, gương mặt tàn khốc như thể ánh mắt có thể gây sát thương được người nào bị y nhìn trúng.

"Chuyện gì vậy Nam Dương Vương gia!" – Trầm quý phi vì nói sức khỏe không tốt nên không tham gia săn bắn ở lại trò chuyện với mọi người liền thấy ồn ào nhanh chóng lên tiếng.

Uông Hữu Đình không thèm nhìn đến bà ta cứ thể bế Triệu Hàm Ninh như bảo bối trên tay đi thẳng. Mọi người xôn xao bàn tán đi theo hống chuyện. Thái y nhanh chóng đến trường của Nam Dương Vương gia xem qua tình hình của Triệu Hàm Ninh.

"Tình hình như thế nào?" – Thấy thái y xem mạch khá lâu sốt ruột Uông Hữu Đình vội lên tiếng.

"Bẩm Vương gia, Vương phi chỉ là tạm thời quá sợ hãi nên ngất xỉu mà thôi. Trên người không có tổn thương gì quá nghiêm trọng. Còn về cổ chân phải thì bị trật khá nặng, có thể phải tịnh dưỡng trên giường một thời gian!" – Thái y bắt mạch nhanh chóng bẩm báo, ông cũng vô cùng khiếp sợ khi đối mặt với Uông Hữu Đình, ngày thường y đã là một người âm trầm đến mức đáng sợ hôm nay còn đặc biệt tàn khốc hơn rất nhiều. Điều đó cũng đủ cho mọi người thấy vị Nam Dương Vương phi nằm trên giường kia có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng Uông Hữu Đình. Mọi người ở đây trong lòng ai cũng đầy nghi hoặc nhưng không dám nói ra chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau ngụ ý, vì ai cũng biết Nam Dương Vương phi chỉ có tiếng nhưng hoàn toàn bị ghê lạnh, nay thấy tình cảnh như vậy có điều không đúng.

Note: Hi cả nhà! Để cả nhà đọc lâu thiệt là có lỗi! Cho nên để chuộc lỗi của mèo, mèo sẽ up 2 chương một lượt có được không ta! Như vậy mọi người có thấy đủ thành ý xin lỗi không?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chỉ duy nhất Vương phi

"Điều tra cho ta chuyện này đầu đuôi như thế nào? Ta quyết không để yên cho người làm nên chuyện này!" – Sau khi xác định Triệu Hàm Ninh hoàn toàn không sau, Uông Hữu Đình nhanh chóng lên tiếng nói, ánh mắt lạnh lùng lướt qua từng gương mặt đang hóng chuyện xung quanh rồi dừng lại ở Trầm quý phi vài giây.

Trầm quý phi tuy trên mặt vẫn biểu lộ sự ủng hộ nhưng tận sâu bên trong khi bị ánh mắt lạnh lùng đó quét ngang người liền cảm thấy có luồng gió lạnh thổi từ phía sau đến, khiến thân người khẽ rùng mình.

"Đệ sẽ làm việc đó cẩn thận!" – Sau khi xác định Triệu Hàm Ninh không sau Uông Hữu Đại cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nghe nói như vậy nhanh chóng hướng lên phía trước nhận lệnh rồi đi ra bên ngoài căn dặn thuộc hạ một cách cẩn thận.

Chuyện Nam Dương Vương phi bị thương quay trở lại trường trong tình trạng ngất xỉu được Nam Dương Vương gia mang về nhanh chóng được đồn thổi ra bên ngoài, những người trong rừng cũng vì vậy mà nhận được lệnh triệu hồi quay trở lại sớm hơn nửa canh giờ.

"Sao lại có chuyện như vậy xảy ra!" – Hoàng thượng có phần tức giận nhíu chặt cung mày nhìn Uông Hữu Đình nói. Dưới mũi thiên tử người nào lại cả gan dám dờ dể động tay động chân như vậy.

Đây là lần thứ hai ông cảm nhận được khí thế âm trầm trên người nhi tử mình như vậy, lần cuối cùng ông nhìn thấy tình cảnh này chính là khi mà mẫu thân của y gặp chuyện. Ông không nghĩ nha đầu kia lại có được vị trí quan trọng như vậy trong lòng của Uông Hữu Đình đến như vậy.

"Nhi thần đã cho người đi điều tra chân tướng, cho dù là bất kỳ ai cũng không thể tha thứ!" – Uông Hữu Đình chậm rãi đáp lại lời, ánh mắt sắc bén lướt qua một lượt những gương mặt mọi người đang trong phòng.

"Ừ được rồi!" – Hoàng thượng gật gù tán thành. Ông cũng muốn biết được ai lại gan đến mức hãm hại người thân cận bên cạnh Uông Hữu Đình ngay trước mặt ông như vậy.

"Vương gia! Vương phi có sao không ạ?" – Trầm quý phi bên ngoài hốt hải chạy vào, trên vai vẫn còn đọng lại tí sương gió, chứng tỏ vừa mới chạy về đến nơi.

“Nàng ấy chỉ là hoảng sợ quá ngất đi thôi!” – Ông Hữu Đình nhìn lướt qua Trầm trắc phi, nhìn thấy nét mặt hoảng sợ kèm theo sự lo lắng thì có chút nói lỏng sự phòng vệ, có lẽ chuyện của Triệu Hàm Ninh không liên quan đến nàng ta.

“Như vậy thật may quá!” – Trầm trắc phi tỏ ý vui mừng khi nghe nói tình trạng Triệu Hàm Ninh, liền chuyển ngồi trên giường cố ý tỏ ra ân cần chăm sóc cho Triệu Hàm Ninh.

“Chúng ta nên ra ngoài để mà tổng kết buổi săn bắn, chuyện này không nên gây quá ồn ào!” – Ông Hữu Đình hướng mọi người nói, không ai nói thêm lời nào lũ lượt đi ra bên ngoài, cuối cùng trong phòng còn lại y, Hữu Đại cùng Trầm trắc phi.

“Nàng cũng nên đi ra bên ngoài đi, trong này để a Hồng chăm sóc cho Hàm Ninh, có chuyện gì thì nhanh chóng báo tin cho ta ngay lập tức!” – Ông Hữu Đình hướng hai người nữ nhân, người ngồi trên giường cạnh Triệu Hàm Ninh là Trầm trắc phi, người đang quỳ dưới đất khóc thút thít không thôi là a Hồng.

“Vâng Vương gia!” – Trầm trắc phi có chút ngạc nhiên không tin vào tai mình khi nghe Ông Hữu Đình gọi đích danh tên của Triệu Hàm Ninh, đây là điều mà trước đến giờ y chưa từng làm, tất cả chung quy cho dù hoàn cảnh có vui vẻ, có lãng mạn đến thế nào y vẫn chỉ gọi nàng là Trầm trắc phi mà thôi. Dù có chấn động như Trầm trắc phi vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì lặng lẽ đứng lên cúi người lui ra bên ngoài.

....

Tuy cuộc đi săn bị kết thúc sớm hơn dự tính nhưng mọi người cũng không khỏi hào hứng trong phút tổng kết này. Về phía nam nhân, người được ban thưởng cung tên vàng của năm nay chính là Tổng tướng quân, về phụ nữ nhân thì chính là Sally quận chúa.

Sally nghe surname mình liền cao ngạo đứng lên tiến bước vũ đài nhận thưởng. Mọi người bên dưới hò reo chúc mừng, tù và phát lên vang dội cả một vùng trời.

“Vương gia, ta tặng cung tên này lại cho người! Người hãy hiểu tấm lòng của ta!” – Sally tiếng lên nói một câu bằng ngôn ngữ Đông Hoa, nàng ta biết tiếng Đông Hoa chỉ là không muốn nói mà thôi, cũng giống như Triệu Hàm Ninh không muốn người khác biết mình hiểu những gì họ nói.

Đám đông đang náo loạn bị tình cảnh trước mặt gây chú ý, liền im phăng phắt để mà xem trò hay đang diễn ra. Có người trong lòng còn thầm cười nhạo vị quận chúa phương xa này coi bộ không biết xem tình hình, hiện tại sắc diện Nam Dương Vương gia như vậy còn đâm đầu chọc y, bộ cảm thấy chiếc đầu trên cổ mình quá nặng rồi hay sao.

“Quận chúa xin thất lễ, bôn Vương gia không thể nhận!” – Ông Hữu Đình nhìn cung tên vàng được ban tặng đang đưa đến trước mặt mình, chậm rãi đáp. Ánh mắt không thèm lướt lên gương mặt mỹ miều đang cười vô cùng xinh đẹp trước mặt.

“Tại sao người không thể nhận! Ta đường đường là quận chúa, luận thân phận đương nhiên đủ cao quý với người!” – Sally nhún chặt mày ngạc nhiên nói. Trong lòng không khỏi dâng lên sự khó chịu, nàng đã cố gắng cười nụ cười xinh đẹp đến ngây ngất lòng người như vậy mà y đến ngược nhìn cũng không màng đến.

“Đúng người cao quý không gì có thể bàn cãi, nhưng hiện tại đã có một Vương phi và một Trắc phi rồi! Với thân phận cao quý như vậy, phủ Nam Dương Vương gia ta không có khả năng!” – Ông Hữu Đình cười nhạt, chậm rãi nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng.

“Ta biết bên các người có binh thế!” – Sally vội vàng lên tiếng, đây là điều nàng nghĩ đến nếu phía Đông Hoa không chịu chấp nhận phế phi đi, thì cách duy nhất khiến bên Đông Hoa không có đường lui. Nàng đường đường là quận chúa một đất nước hùng hậu, hạ mình xin lễ còn chịu chấp nhận binh thế thì đương nhiên Đông Hoa không có khả năng từ chối.

“Đúng là có điều đó nhưng phủ Nam Dương Vương gia của ta chỉ có một Vương phi duy nhất chính là Triệu Hàm Ninh mãi mãi không thay đổi!” – Ông Hữu Đình có chút mất kiên nhẫn đứng lên gân giọng nói từng câu rõ ràng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước câu khẳng định của Ông Hữu Đình, quận chúa Sally không ngờ rằng Ông Hữu Đình lại dám ngang nhiên từ chối nàng một cách phủ phàng đến như vậy. Y không màng đến tình giao hữu giữa hai đất nước, vì một nữ nhân liền cắt đứt mọi đường tiến đến của nàng. Sally chỉ biết trơ mắt trừng nhìn thẳng Ông Hữu Đình.

Ngoại trừ Sally thì người kinh ngạc không kém chính là Trầm trắc phi, nghe những lời nói của Ông Hữu Đình nàng ta cảm thấy như có hàng ngàn mũi dao đang đâm vào trong lòng ngực của mình, không giấu được sự kinh ngạc, bỏ qua những phép tắc của xã hội Trầm trắc phi ngược mắt nhìn thẳng Ông Hữu Đình, đến mức chiếc khăn tay vô thức rơi xuống đất cũng không hay biết.

“Quận chúa Sally nếu người thật sự muốn gả đến Đông Hoa thì trong số những Vương tôn quý tộc cũng còn vài người hiện tại vẫn chưa lập chính phi! Xét về tài sắc Ông Hữu Đại cũng không hề thua kém gì so với Ông Hữu Đình!” – Hoàng thượng cũng có chút ngoài ý nhưng ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh lên tiếng giải vây tình trạng hiện tại.

“Tại sao? Ta có gì thua nàng ta! Một người yếu đuối chỉ gói giờ trò sau lưng!” – Sally không cam tâm lên tiếng. Nàng ta không màng đến danh phận mặt mũi, thật sự trong lòng hoàn toàn không cam tâm, ở đất nước nàng bao nhiêu sứ giả Vương Tôn các nước đến quỳ dưới chân nàng xin cưới nhưng nàng nào để ý đến. Nay nàng đã đích thân lên tiếng còn chấp nhận hạ mình binh thế lại bị người từ như vậy thật sự không cam tâm.

“Quận chúa xin người tự trọng!” – Ông Hữu Đình đứng lên không còn kiên nhẫn, âm trầm nhìn thẳng Sally nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đứng sau

Ngay từ đầu y đã nhận ra được dụng ý của nàng quận chúa này nhưng lại không nghĩ nàng ta lại bạo dạng thẳng thừng nói ra những điều này như vậy. Nếu chỉ là ý định thì còn khó giải quyết nhưng nếu đã nói thẳng thì y cũng không quá nhiều kiên nhẫn.

“Quận chúa! Ta không biết vì sao người lại có suy nghĩ như vậy! Nhưng trong Đông Hoa này Nam Dương Vương phi tài sắc không hề thua kém bất kỳ người nào, chỉ là nàng ấy không hề muốn phô bày nó ra mà thôi!” – Ông Hữu Đại nhận thấy tình trạng có chút cổ kị nên nhanh chóng lên tiếng, y biết nếu để Hữu Đình tiếp tục nữa có thể sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn.

“Có sao!” – Sally cười khẩy.

“Theo như ta biết hiện tại Cao Ly các người đang nhập một lượng than khá lớn mỗi tháng từ đất nước chúng ta!” – Ông Hữu Đại chậm rãi lên tiếng, ánh mắt cũng không kém phần sắc bén nhìn thẳng về phía những sứ thần người Cao Ly.

“Sao ngài biết chuyện này!” – Những sứ thần có chút kinh ngạc, chuyện nhập than này họ đã cho người cải trang thành dân buôn trà trộn để đi trao đổi, mọi chuyện diễn ra rất êm đẹp, không ngờ lại bị vị Đông Dương Vương gia này biết được.

Nếu như ngày đó Ông Hữu Đại không vì tò mò đi theo Triệu Hàm Ninh tình cờ biết được cuộc giao dịch này, về âm thầm cho người điều tra mới biết được chuyện này.

“Không chỉ riêng đất nước các ngài dùng than mà chính người dân Đông Hoa cũng đang dùng than mỗi ngày rất nhiều! Vậy các ngài có biết người đứng đằng sau lò than là ai không?” – Ông Hữu Đại chậm rãi nói. Những điều y nói không chỉ gây hoang mang trong những sứ giả còn chính những người có mặt tại trường sân bắn ngày hôm nay.

“Đó chính là Nam Dương Vương phi!” – Ông Hữu Đại nhìn một lượt tất cả các gương mặt đang chờ đợi, chậm rãi một cách thỏa mãn nói.

“Không thể nào!” – Mọi người nghe xong như một tiếng sét đánh giữa trời hoang, trong một buổi nghe những hai điều khiến họ bàng hoàng, thật sự là không dễ.

“Nếu ngài không tin thì để Nam Dương Vương gia cắt mọi sự hợp tác với quý quốc xem như thế nào?” – Ông Hữu Đại vô cùng hả hê nói.

Câu nói như nửa đùa nửa dọa của Ông Hữu Đại khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, điều mọi người không tin nhất chính là người đứng sau việc làm mưa làm gió của than đốt lại là nữ nhân, đặc biệt hơn người nữ nhân đó lại chính là Nam Dương Vương phi nổi tiếng chua ngoa, không hiểu lý lẽ, người hữu danh nhưng vô thực.

Tiếng bàn tán ngày càng nhiều trở nên vô cùng hỗn tạp, mọi ánh mắt đều kinh ngạc đổ dồn về phía Nam Dương Vương gia Ông Hữu Đình chờ đợi, có người hy vọng thấy được sự phản bác của y nhưng cũng không ít người hy vọng những điều vừa nghe là chính xác. Trầm trầm phi bên cạnh như chết trân không thở nổi thành hơi, nàng ta không tin được vào những gì tai mình nghe thấy, Triệu Hàm Ninh làm sao có thể tài giỏi được như vậy, trước đây nàng ấy chỉ như một con rối sống trong Vương phủ, sau này thì cũng có chút lợi hại nhưng đến đường này thật sự vượt rất xa mức tưởng tượng của nàng.

“Chuyện về than là toàn quyền của Nam Dương Vương phi, ta hoàn toàn không có ý kiến cũng như không muốn nhúng tay vào!” – Câu trả lời của Ông Hữu Đình như một trái bom dội vào đám đông bên dưới, mọi người liên tiếp tục bàn tán không thôi.

“Chuyện này thì liên quan gì đến hôn sự của ta và người!” – Sally toan lên tiếng nói lại nhưng vừa nói dứt câu liền bị sứ thần bên Cao Ly ngăn cản kéo xuống.

“Chúng thần đã hiểu ý của quý quốc, chuyện này xin được không nhắc đến nữa ạ! Quả thật Nam Dương Vương phi không ai có thể sánh bằng” – Sứ thần nhanh chóng cướp lời nói.

“Được nếu đã như vậy thì cũng không có chuyện gì phải tranh cãi! Mọi người cũng đã mệt hết rồi lui xuống nghỉ ngơi đi, tối nay còn có yến hội!” – Hoàng Thượng trầm ngâm này giờ liền lên tiếng, mọi người đều nhất quán đứng lên hành lễ quân thần rồi nhanh chóng cáo lui nhanh chóng.

....

Tại viện của Hoàng Thượng.

“Ta cần các con giải thích đôi việc!” – Hoàng Thượng chậm rãi lên tiếng, quả thật khi nghe chuyện Nam Dương Vương phi là người đứng phía sau lò than đã vô cùng kinh hãi, ông không nghĩ ra được một nữ nhân khuê phòng có tài năng làm được những điều như thế. Khi được quan trong triều dâng lên

khối than đen đúa và cho ông xem công dụng của nó ông đã vô cùng tán thưởng người đã tạo ra điều này. Nhưng mãi vẫn không tìm được người đó do hành tung bất định nhưng dù có tưởng tượng thế nào vẫn chưa từng nghĩ đến được nữ nhân làm ra việc này.

“Bẩm phụ hoàng, mọi chuyện chỉ đơn thuần như người vừa biết!” – Uông Hữu Đình nhàn nhạt trả lời.

“Tại sao con không nói cho ta biết về chuyện này!” – Hoàng Thượng nhíu mày nói.

“Chuyện này nhi thần cảm thấy không có gì bất thường!” – Uông Hữu Đình thấp giọng đáp lại.

“Ngươi!” – Hoàng thượng có chút phật ý gằn giọng.

“Phụ Hoàng bình tĩnh chuyện Nam Dương Vương phi cũng rất là bình thường, Vương phi không dùng danh phận mình đứng ra làm vì không muốn ai biết người đứng sau lò than là người, mặc khác như vậy theo nhi thần cũng tốt!” – Uông Hữu Đại nghe được mùi pháo súng nên vội vàng lên tiếng giải vây.

“Tốt chỗ nào? Nữ nhân hậu cung lộ diện bên ngoài còn gì thể thống nữa!” – Hoàng Thượng thật sự có chút tức giận nhanh chóng nói lại, đôi mày rậm rạp của ông nhíu chặt.

“Vương phi vì biết điều đó nên che giấu đi danh phận, nếu không phải vì tình thế cấp bách nhi thần cũng sẽ không công bố điều đó ra bên ngoài!” – Uông Hữu Đại thấp giọng, đứng là y cũng không nghĩ đến được chuyện sẽ bị đẩy đi xa như vậy.

“Chuyện này cũng không khó giải quyết lắm! Chỉ cần lò than quay lại dưới sự quản lý của Nam Dương Vương phủ là được!” – Uông Hữu Đình chậm rãi nói.

Hoàng Thượng trầm ngâm suy nghĩ một chút đúng là cũng không có cách nào khác được, lò than hiện tại đang cung cấp nguyên liệu đốt cho gần như cả nước, còn trao đổi sang Cao Ly, chính sự trao đổi này khiến Cao Ly có gần kiêng dè một chút. Quả thật chỉ có cách này là thỏa đáng nhất mà thôi.

“Ai là người chỉ nàng ấy những điều này?” – Hoàng Thượng thấp giọng nói.

“Nhi thần cũng không rõ!” – Uông Hữu Đình đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ta yêu chàng!

“Nam Dương Vương phi có nhiều điều khiến chúng ta giật mình lắm!” – Uông Hữu Đại cười nhạt nói, câu nói ẩn ý của y khiến Hoàng thượng nhíu mày.

Cùng lúc ấy tại viện Trầm quý phi.

“Chuyện này là sao? Ta chưa nghe muội nói qua bao giờ!” – Trầm quý phi trầm ngâm đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Trầm trắc phi.

“Thật sự muội cũng không biết chuyện này, khi nghe Vương gia khẳng định điều đó bản thân muội liền vô cùng sửng sốt!” – Trầm trắc phi cúi đầu thấp giọng đáp, thật sự bản thân nàng cũng vô cùng kinh ngạc khi biết tin tức như vậy, thật sự không thể tưởng tượng được, một người hoàn toàn không có đầu óc như Triệu Hàm Ninh lại có được bản lĩnh như vậy chắc chắn là không thể nào.

“Chuyện này thật sự rất bí ẩn, một người như Triệu Hàm Ninh thật sự có bản lĩnh lớn đến như vậy sao!” – Trầm quý phi không vội truy cứu sự thiếu sót của muội muội trước mắt suy nghĩ kẻ sách đối phó mới là điều quan trọng hơn thấy.

“Muội thật sự nghi ngờ, dạo gần đây nàng ta hoàn toàn thay đổi thành một con người khác, ngày trước với bây giờ thật sự không giống!” – Trầm trắc phi nhíu chặt cung mày phượng quả quyết.

“Ngày trước ta cũng có cho người điều tra qua Triệu Hàm Ninh thật sự là một người trống rỗng, chỉ được cái tính chua ngoa hoàn toàn không có gì hết! Nhưng dạo gần đây qua nhiều lần tiếp cận ta thấy hoàn toàn không giống như vậy!” – Trầm quý phi thấp giọng.

“Nàng ta trầm ổn hơn, thông minh hơn rất nhiều đặc biệt lại rất được sự chú ý của Vương gia!” – Trầm trắc phi kiềm nén cảm xúc của mình, hai bàn tay ghì chặt khăn tay giặt xé.

“Có khi nào là một người khác giả dạng!” – Trầm quý phi ngược mắt thăm dò Trầm trắc phi.

“Không thể vì dạo trước thật sự nàng ta không hề bước chân ra khỏi Nam Dương Vương phủ, tay chân muội muội phải đi bên cạnh nàng ta chưa bao giờ lơ là cả!” – Trầm trắc phi lắc đầu phủ nhận ngay lập tức, nàng ta ngay từ đầu để loại trừ mối hậu hoạn Vương phi đã nhanh chóng sắp xếp tay chân

bên cạnh Triệu Hàm Ninh vừa theo dõi nàng ta vừa tìm cách phá nàng ta.

“Ta thật sự không hiểu một người thông minh như muội tại sao lại để Vương gia bị người khác chiêu dụ cơ chứ! Đã vậy còn là một người y từng ghét bỏ!” – Suy nghĩ không ra Trầm quý phi liền tỏ thái độ có phần tức giận nói.

“Muội. . .” – Trầm trắc phi cũng không hiểu và không biết từ bao giờ Vương gia lại có ý với Triệu Hàm Ninh như vậy, nàng cảm thấy chỉ cần mỗi đêm Vương gia không đến Thiền Tâm viện thì y như rằng y với triệu Hàm Ninh lại gần nhau thêm một chút.

“Muội làm ta quá thất vọng, muội nên nhớ mục đích phụ thân đồng ý cho muội vào Nam Dương Vương phủ làm Trắc phi là vì mục đích gì chứ!” – Trầm quý phi liếc mắt nói, tay nâng tách trà nhàn nhạt thổi bụi trà hớp một ngụm.

“Tỷ Tỷ xin người hãy giúp muội muội!” – Trầm trắc phi liền nước mắt ngấn dài rơi trên đôi gò má mịn màng như lụa nhìn Trầm quý phi.

“Đương nhiên ta phải giúp muội ra tay rồi, muội muội tốt của ta!” – Trầm quý phi cười nhếch mép, đưa tay đặt lên bàn tay đang run rẩy của Trầm trắc phi đặt trên tay mình trấn an – “Chỉ là mạng của nàng ta có vẻ hơi lớn mà thôi!”

“Tỷ. . . Vậy chuyện trường sơn bản. . .” – Trầm trắc phi nghe nói vậy liền mở to mắt nhìn Trầm quý phi vừa tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng trong ánh mắt có tia vô cùng vui mừng.

“Nếu đã không muốn hủy danh Vương Phi thì chi bằng dùng mọi cách có thể làm bình thê vậy!” – Trầm quý phi cười lớn vẻ mặt vô cùng thâm sâu.

“Tỷ muội biết tỷ luôn là người yêu thương muội nhất cơ mà!” – Trầm trắc phi nghe nói trên môi liền nở nụ cười tươi rồi âu yếm nhìn người trước mặt.

....

“Vương gia, cứu mạng. . .!” – Triệu Hàm Ninh ngồi bật dậy hét toáng.

“Vương phi, Vương phi người tỉnh rồi, người tỉnh rồi người làm a Hồng thật sự sợ hãi quá!” – A Hồng túc trực bên giường của Triệu Hàm Ninh vừa nhìn thấy nàng tỉnh dậy, đã nước mắt ngấn dài quỳ gối dưới đất.

Khung cảnh xung quanh cùng sự xuất hiện của a Hồng khiến Triệu Hàm Ninh dần dần lấy lại được bình tĩnh. Đưa ánh mắt hoang mang nhìn xung quanh một lượt vẫn chưa nói lên được lời nào.

“Hàm Ninh, nàng tỉnh rồi!” – Uông Hữu Đình đang ngồi nghe báo cáo điều tra liền nhận được tin Vương phi đã tỉnh dậy liền chạy ngay sang.

“Vương gia!” – Triệu Hàm Ninh vừa nghe tiếng y liền quay sang đập vào mắt nàng là gương mặt lo lắng không thôi của Uông Hữu Đình, trước khi nàng hoàn toàn không có ý thức có nhớ gặp Uông Hữu Đình nghe giọng của y nhưng nàng thật sự không biết đó là hiện thực hay chỉ là do bản thân tưởng tượng mà ra.

“Nàng thấy trong người có chỗ nào khó chịu hay không?” – Uông Hữu Đình nhanh chóng ngồi lên giường, hai tay để nhẹ trên vai Triệu Hàm Ninh nhìn một lượt nàng bằng ánh mắt trù mến nhưng không khỏi lo lắng vô cùng.

“Vương gia!” – Triệu Hàm Ninh nhìn thái độ của y trong lòng liền cảm thấy bản thân đột nhiên trở nên vô cùng yếu đuối.

“Sao?” – Uông Hữu Đình thấy Triệu Hàm Ninh nói không thành lời liền sốt ruột hơn, lo lắng nàng có chỗ nào thật sự thấy vô cùng khó chịu.

“Thiếp đã nghĩ đời này không còn được thấy người nữa rồi!” – Triệu Hàm Ninh nghe thấy giọng mình lạc đi khi nói ra điều này. Thật sự trong giây phút sinh tử nàng đã từng nghĩ đến Uông Hữu Đình, có thể chỉ là suy nghĩ thoáng qua nhanh chóng nhưng nàng đã từng có chút hối tiếc, hối tiếc vì cả đời này nàng có thể sẽ không còn gặp được y nữa. Nàng có một chút sợ sệt và mất mát không muốn điều đó. Do đó nên hình ảnh Uông Hữu Đình trước khi nàng ngất đi cũng có thể do bản thân nàng đã tưởng tượng mà ra.

“Làm sao có thể được! Đừng nói vậy, nàng còn phải gặp ta mỗi ngày trong thật nhiều năm sau nữa chứ!” – Uông Hữu Đình nghe được câu nói ấy từ miệng Triệu Hàm Ninh, nhìn thấy thái độ thật sự khẩn thiết của nàng trong lòng liền nổi lên một sự ám áp vô cùng, câu nói đó của nàng với y không khác nào câu ta yêu chàng cả.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.